

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 42

Ple del Parlament

Sessió 26, primera reunió, dimecres 6 de març de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Comunicació al Ple de l'extinció del mandat del síndic de greuges	4
Pregunta al Govern sobre el balanç del Mobile World Congress 310-00125/12	4
Pregunta al Govern sobre el sistema d'emergències i de seguretat 310-00126/12	6
Pregunta al Govern sobre la preparació de la candidatura Barcelona-Pirineus als Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern 310-00127/12	7
Pregunta al Govern sobre el compliment de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, en matèria de transició energètica 310-00123/12	9
Pregunta al Govern sobre l'impuls a la participació de les dones en el món rural i marítim 310-00121/12	11
Pregunta al Govern sobre les inspeccions de treball per discriminació sexista 310-00122/12	13
Pregunta al Govern sobre l'abonament del deute pendent de les escoles bressol 310-00120/12	14
Pregunta al Govern sobre les polítiques per a facilitar la conciliació de la vida laboral, social i familiar 310-00128/12	16
Pregunta al Govern sobre el seu deure de respectar la neutralitat institucional en període electoral 310-00129/12	18
Pregunta al Govern sobre la segregació escolar 310-00124/12	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compromís per una Catalunya lliure de peatges 317-00070/12	22
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques feministes del Govern 317-00072/12	23
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'agenda feminista del Govern 317-00069/12	25

Pregunta al president de la Generalitat sobre el judici als presos polítics, les declaracions del president d'Andalusia i el futur de Catalunya 317-00071/12	27
Pregunta al president de la Generalitat sobre la postveritat institucionalitzada impulsada per l'Estat espanyol 317-00073/12	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre la tramitació de la Proposició de Llei de mesures per a la prevenció i el tractament del maltractament infantil 317-00068/12	30
Declaració del Parlament de Catalunya de suport a les víctimes d'abusos sexuals infantils 401-00010/12	32
Decret Llei 2/2019, del 22 de gener, de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per tal d'incorporar mesures contra els trastorns de la conducta alimentària 203-00010/12	33
Decret Llei 3/2019, del 22 de gener, sobre l'increment retributiu per a l'any 2019 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya 203-00011/12	48
Proposició de Llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de la violència masclista (debat de totalitat) 202-00033/12	65
Interpel·lació al Govern sobre els conflictes ambientals a Catalunya 300-00092/12	77
Interpel·lació al Govern sobre la política industrial 300-00090/12	86
Interpel·lació al Govern sobre l'habitatge 300-00091/12	93
Interpel·lació al Govern sobre la protecció dels infants i els adolescents als centres escolars 300-00093/12	98

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 26.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Decret llei 2/2019, del 22 de gener, de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per tal d'incorporar mesures contra els trastorns de la conducta alimentària (tram. 203-00010/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
3. Decret llei 3/2019, del 22 de gener, sobre l'increment retributiu per a l'any 2019 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00011/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
4. Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de la violència masclista (tram. 202-00033/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.
5. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre la monarquia (tram. 252-00016/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà, Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.
6. Interpel·lació al Govern sobre el sistema d'arxius de Catalunya (tram. 300-00089/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00090/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre l'habitatge (tram. 300-00091/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la protecció dels infants i els adolescents als centres escolars (tram. 300-00093/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els conflictes ambientals a Catalunya (tram. 300-00092/12). David Cid Colomer, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'empresa i l'ocupació amb relació al procés (tram. 300-00094/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció política (tram. 300-00095/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis sanitaris (tram. 300-00096/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la igualtat de gènere (tram. 302-00068/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els drets de les dones i les desigualtats de gènere (tram. 302-00069/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el trilingüisme en l'educació (tram. 302-00070/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva estratègia comunicativa (tram. 302-00071/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la feminització de la pobresa (tram. 302-00072/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

El president

Bon dia, comencem la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment al Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

D'acord amb l'article 95 del Reglament, els faig avinent també que les diputades Raquel Sans i Adriana Delgado, per motius de maternitat, han delegat el seu vot en el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà. I així mateix els recordo també que els diputats Oriol Junqueras i Raül Romeva han designat el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

Per altra banda, i atesa la sol·licitud formulada pel Govern, d'acord amb l'article 83.3 del Reglament, proposo la següent alteració de l'ordre del dia, de manera que la interpellació al Govern sobre els conflictes ambientals a Catalunya, que figura com a punt 10 de l'ordre del dia, pugui ser substanciat com a primera de les interpellacions d'avui, en el lloc del punt sisè, relatiu a la interpellació del Govern sobre el sistema d'arxius de Catalunya, i que aquest punt, aquest sisè punt, passi a substanciar-se en el lloc del punt número 10. Per tant, faríem en un canvi entre el punt 6 i el punt 10, que seria, en aquest cas, el punt 6, la primera interpellació de les de demà, dijous. Hi ha algun inconvenient? (*Pausa.*) Es pot aprovar per assentiment aquest canvi? (*Pausa.*) Sí? Molt bé.

Comunicació al Ple de l'extinció del mandat del síndic de greuges

Molt bé, un cop dit això, també, i abans de començar amb l'ordre del dia, permetin-me que els doni també compte que el proppassat 1 de març, d'acord amb el que estableix la Llei 24/2009, del Síndic de Greuges, mitjançant una resolució de Presidència del Parlament, vaig declarar vacant el càrrec de síndic de greuges. El senyor Rafael Ribó, que fou elegit síndic de greuges pel Parlament de Catalunya el 10 de febrer del 2010, va cessar en el càrrec perquè va acabar el període de nou anys del mandat, per la qual cosa aquest càrrec resta vacant.

I d'acord amb l'article 16.1 d'aquesta llei, de la Llei del Síndic de Greuges, el senyor Rafael Ribó i Massó continuarà exercint les funcions de síndic de greuges fins al moment del nomenament del seu successor o successora.

Ahir es va obrir un termini d'un mes perquè els grups parlamentaris presentin candidatures al procediment d'elecció del síndic o síndica de greuges. Aquest termini, el termini per presentar candidatures, s'acaba el 5 d'abril de 2019.

Pregunta al Govern sobre el balanç del Mobile World Congress

310-00125/12

Dit això, comencem amb el primer punt de l'ordre del dia, que és la sessió de control al Govern, i concretament a les preguntes amb resposta oral al Govern.

La primera pregunta és sobre el balanç del Mobile World Congress. La formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Munell. Quan vulgui.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia, consellers, conselleres, president; diputades, diputats, bon dia. Conseller Puigneró, la setmana passada es va cloure la nova edició del Mobile World Congress, esdeveniment molt important a nivell mundial i que torna, ha tornat a posicionar Catalunya com un referent a escala mundial, un territori líder en innovació i en tecnologia, amb un rècord de 109.000 visitants, i també 25.000 visitants més en el Yomo, el festival paral·lel per a la joventut.

Catalunya ha estat històricament i és un territori de revolucions, de revolucionaris, diria jo, d'agenda que transforma, de progrés, de persones inquietes i curioses, inconformistes. Això ens ha portat a ser un territori també industrialment i empresarialment molt potent, amb persones capaces de liderar també no només la revolució industrial dels segles passats, sinó també la revolució que ens ve, la revolució digital, la revolució de la intel·ligència artificial, del 5G, de les dades massives, de l'internet de les coses. Concretament, la tecnologia 5G suposarà un gran canvi en el sector de les telecomunicacions que permetrà cobrir les futures necessitats de la indústria, de les ciutats, però sobretot de les persones.

Barcelona i Catalunya han d'estar al capdavant d'aquest desplegament. I per fer-ho, per desplegar la tecnologia 5G, ens cal també el desplegament de la fibra òptica, avui dia una infraestructura bàsica, una veritable política social del segle XXI. Els nostres ciutadans d'arreu del país han de tenir les mateixes oportunitats que els països més desenvolupats per poder posar, doncs, les tecnologies al seu servei. El 2016 es va signar el Pacte per la societat digital, per garantir aquesta igualtat d'oportunitats i la cohesió social i l'equilibri territorial. El sector de les TIC és un sector potent, amb un ecosistema empresarial i emprenedor també molt potent.

El Govern vol aprofitar, ho sabem, i liderar aquest sector, i el que ofereix per al nostre país; per això tenim una conselleria específica. Honorable conseller: quin és el balanç que fa el Govern del Congrés del Mobile que es va cloure aquesta setmana passada i com traslladarem a la ciutadania, des del Govern i l'acció de govern, aquests avantatges, les novetats de les tecnologies de la informació i del coneixement?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el senyor Jordi Puigneró, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública. Quan vulgui.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, president. Molt bon dia, diputat. Catalunya ha estat històricament un país de grans esdeveniments que han transformat la societat, que han transformat el país. En tenim exemples en el segle XIX amb l'Exposició Universal del 1888, però també al segle XX amb els Jocs Olímpics. Al segle XXI, l'equivalent d'aquests esdeveniments es diu Mobile World Congress; aquest és l'esdeveniment tecnològic més important del món i que està transformant més la societat en aquests moments, i és també un ambaixador de Catalunya, ens posiciona al mapa en aquesta revolució digital.

Ja els avanço que el Mobile d'aquest any, d'enguany, ha estat un èxit, podríem dir que ha estat el millor Mobile de la història. No només per les xifres, eh?, que són molt positives, amb rècord de visitants, rècord d'empreses... Jo diria que no hi cap ja més gent al Mobile, eh?; haurem d'ampliar, com hem anunciat, la Fira, per poder-lo encabir en els propers anys.

Però sobretot ha estat el millor Mobile pel que s'hi ha exposat. Hem vist com Catalunya ha ensenyat al món el que serà la nova evolució de la telefonia mòbil: el 5G. Hem vist com les polítiques d'aquest país, eh?, en l'àmbit, per exemple, de com aplicar el 5G en el camp de la salut, amb el projecte de l'ambulància connectada, però també amb una operació en directe i en temps real des de l'Hospital Clínic utilitzant 5G en un pacient, doncs, des del Mobile World Congress... Hem, també, aprofitat per presentar el corredor 5G del Mediterrani, que serà una infraestructura imprescindible per al vehicle autònom i connectat. I també hem aprofitat des del Govern per presentar l'Estratègia 5G de Catalunya, que serà determinant per a la nostra economia.

En definitiva, el Mobile va arribar a Catalunya l'any 2006 com una petita fira de mòbils i antenes. S'ha fet gran a Barcelona i al nostre país; som la capital mundial del mòbil. I ara hem volgut també que fos patrimoni no només de Barcelona, sinó també de Catalunya. Per això vam organitzar la Mobile Week, que és durant la setmana anterior al Mobile World Congress, amb diferents ciutats del país fent de subseu del Mobile –a Lleida, a Girona, a Reus, a Igualada, a la Ribera d'Ebre...–, per fer partícips tots els ciutadans de Catalunya d'aquest esdeveniment tan transcendent i tan important.

Perquè, en definitiva, volem un país digital, volem ser referents i ser un *hub* digital internacional de referència internacional, perquè som terra de revolucionaris digitals.

El president

Conseller...

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el sistema d'emergències i de seguretat

310-00126/12

La següent pregunta és sobre el sistema d'emergències i de seguretat. Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, president. Des de la recuperació de les competències d'autogovern, amb l'Estatut del 79, la seguretat i les emergències han estat un element remarcable de la gestió dels governs de la Generalitat de Catalunya. La creació del Cos de Mossos d'Esquadra i dels Bombers de la Generalitat ha implicat la Generalitat en un àmbit complex, compromès i proper a les necessitats dels ciutadans, al servei de la seguretat com a garantia dels drets i les llibertats de les persones i el seu benestar.

Certament, i en tenim exemples rellevants, com la gestió del 17 d'agost. El nivell d'excel·lència i reconeixement dels nostres cossos de seguretat..., que han aconseguit certificar l'encert del camí iniciat el 1983 amb la creació de la Llei de Mossos d'Esquadra i amb la definició del model de seguretat de Catalunya.

Aquest model, que avui entenem com a normal per la manera com s'ha imbricat a la nostra vida diària, va partir de tres premisses: desenvolupament normatiu, formació i col·laboració institucional. De fet, la col·laboració que es va establir entre el Govern i els municipis ha estat pionera entre tots els països del nostre entorn. I la Llei 4 del 2003 recull el concepte de «policia de Catalunya».

De la mateixa manera, el Cos de Bombers i la gestió comuna de les emergències de tot el territori català han generat coneixement, capacitat de resposta i un moviment de voluntaris participatiu, de suport a la gestió d'emergències.

Ara bé, des dels anys inicials, i especialment després de la crisi, aquest grup parlamentari creu que aquesta bona feina requereix una actualització i un aprofundiment de les relacions entre els elements que conformen el sistema de seguretat de Catalunya. Ha canviat l'entorn institucional, professional, cultural i tecnològic. Creiem que és un bon moment per plantejar un pas més en la integració de la gestió de la seguretat i les emergències.

Per això li preguntem, conseller d'Interior: quin és el capteniment del Departament d'Interior amb relació a l'actual marc normatiu, competència de la Generalitat, respecte a la seguretat pública a Catalunya?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el senyor Miquel Buch, conseller d'Interior. Quan vulgui.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president; gràcies, diputat. Bon dia a totes i a tots. Comparteixo la seva anàlisi en tota la profunditat. És més, vull dir, les lleis que ens emanen..., estem parlant de la 16 del 91, de policies locals; la 5 del 94, de prevenció i extinció d'incendis; la 10 del 94, de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i la 4/97, de protecció civil. Per tant, diguem-ne que fa més de vint anys que estan fetes, aquestes lleis, que estan aprovades i que han resultat un model exitós de seguretat i emergències en el nostre país, no?

Jo crec que s'ha basat en quatre pilars, aquest model, no?: el consens polític –és important, vital–, la col·laboració entre Generalitat i ajuntaments –totes les institucions de Catalunya, doncs, i institucions públiques treballant-hi plegats–, i la relació i respecte entre partits i institucions; però sense desmerèixer, i com a vessant molt important i com a gran pilar, el compromís, professionalitat i sacrifici de milers i milers i milers de treballadores i treballadors públics que dia a dia s'han uniformat per vetllar per la seguretat i les emergències de tots els catalans i les catalanes.

Però és cert, com deia vostè, que tenim nous reptes, tenim noves realitats. A tall d'exemple cito, doncs, les 216 policies locals que tenim ara –avui en tenim 216–; l'impuls universitari que tenim en el camp de la criminologia, en el camp de la seguretat; la participació en projectes internacionals; les noves realitats, eines i estratègies de seguretat i d'emergències; la voluntat modernitzadora que tenen els cossos d'aquest país; la seguretat privada, també; l'afectació a la realitat econòmica, negativa, que hem tingut al llarg d'aquests anys, que han afectat directament la seguretat i les emergències d'aquest país, i, per tant, doncs, són fets que nosaltres hem de preveure.

Jo els anuncio avui, arran d'aquesta pregunta, diputat, que tirarem endavant el Projecte de Llei de la Policia de Catalunya i el Projecte de Llei d'emergències i protecció civil de Catalunya, no? Podem treballar la cooperació, la uniformitat, la formació, l'equiparació laboral, la transparència, la coordinació operativa, l'avaluació permanent de les feines que fem... Per tant, tenim molt de camp per recórrer; això sí, apellant als quatre pilars que li deia: el consens polític, la col·laboració Generalitat i ajuntaments, la relació i respecte per part de les institucions i el compromís dels cossos d'emergència.

La voluntat és fer del Parlament un espai d'entesa; de l'Institut de Seguretat Pública, un espai de convivència, i de les ciutats i els pobles, l'espai de col·laboració. És, per tant, que compto amb tots vostès per tirar endavant aquestes lleis.

Gràcies.

El president

Conseller, gràcies.

Pregunta al Govern sobre la preparació de la candidatura Barcelona-Pirineus als Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern

310-00127/12

La següent pregunta és sobre la preparació de la candidatura Barcelona-Pirineus als Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern. Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Geli.

Anna Geli i España

Consellera, bon dia. Era nòsta qüestion ei restacada ath programa entara preparacion dera candidatura entàs Jòcs Olímpics e Paralímpics d'Iuèrn Pirenèus-Barcelona 2030. Es Jòcs Olímpics son ua oportunitat entà plaçar ath Pirenèu en mapa tant a nivèu intèrn coma a escala internacionau. Aguesti darrèri ans, eth territòri e es estacions deth Pirenèu, coma Era Molina o Baqueira-Beret, entà méter un exemple, an acuelhut damb succès eveniments internacionaus de copes e campionats deth mones modalitats olimpiques d'esquí aupin, hons o *snowboardercross*. Ei important profitar er impuls olimpic entà generar e atrèir activitat economica en tot méter ènfasi ena sostenibilitat entà evitar atau risqui innecessaris ath delà des dies que poguen durar es competicions.

Era Taula de Trabalh Permanent dera Candidatura, damb mès de cinquanta representants des caplòcs deth país, coma Aran, era Ribagorça, eth Sobirà, eth Naut Urgell, era Cerdanha, eth Ripollès o eth Berguedan, e fòrça especiaument Barcelona, que ja des der an 1992 a devengut un ròtle de capitalitat esportiva a nivèu mondiau, an de poder crear ua dobla centralitat Pirenèu e Barcelona, e apostar pera melhora deth hilat ferroviari, viari, des telecomunicacions e es centres esportius, e méter en valor era cultura, era tradicion e era modernitat tara revalorizacion deth Pirenèu, e Barcelona, e Catalonha, pendent tot er an.

Er espòrt forme es persones des dera escòla enquiara vielhesa, e ei un element educatiu entàs esportistes d'elèit coma entàs que l'utilizen entar equilibri psicofisic. Es trabalhs dera Secretaria Generau der Espòrt son essenciaus en aquest sens; son-que coma donada: en sòn Programa de naut rendiment catalan, a procurat eth 47 per cent deth medalhèr catalan enes Jòcs Olímpics e Paralímpics de Londres e eth 35 dera expedicion d'esportistes catalans as Jòcs Olímpics e Paralímpics d'Iuèrn de Sochi.

Ei en aquest sens, consellera, que des de Junts per Catalonha volem preguntar quines son es mesures e es accions previstes en aquest programa de preparacion dera candidatura entàs Jòcs Olímpics e Paralímpics d'Iuèrn Pirenèus-Barcelona 2030.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Gràcies. Bon dia a tothom. Moltes gràcies, diputada. Realment, com vostè comentava, i principalment a través de la taula que ha existit des de fa anys, ara estem en condicions de fer una feina rigorosa en què implicaria, doncs, aquesta candidatura de jocs olímpics, jocs paralímpics, també, d'hivern Pirineus, centrats en els Pirineus, i acompanyat, amb lideratge, també, per la projecció internacional que té, de la ciutat de Barcelona. És una candidatura que s'ha de treballar amb rigor, de veure quin impacte té. Té un impacte que és molt obvi, que són els quinze dies dels jocs que situen, a nivell de l'esport, a nivell internacional, en el centre els Pirineus, que els projecten al món. És un impacte que té –i ho vam veure també durant els Jocs Olímpics de Barcelona 92– per tots aquells esportistes de casa nostra que practiquen disciplines d'esports d'hivern. És un impuls que els suposa de saltar a un altre estadi de professionalització. Però sobretot el que ens aporta aquesta potencial candidatura és un debat, una reflexió que hem de tenir de com veiem els Pirineus d'aquí deu, vint, trenta anys; cap a on volem que vagin els Pirineus.

I la candidatura no deixa de ser un catalitzador per prioritzar aquest debat que s'ha de fer des dels Pirineus, pels Pirineus, en conjunt, amb el que és la societat civil, cultural, social, econòmica, i, evidentment, acompanyats per les institucions, per

veure com redissenem el que són les polítiques de muntanya en el segle XXI i com fem que sigui el futur dels Pirineus.

La reorientació que ara està fent el Comitè Olímpic Internacional, que és molt adequada... Per què? Perquè ja no és que el territori s'ha d'adaptar a un projecte olímpic, sinó que el projecte olímpic s'ha d'adaptar al territori. I si funciona adaptat al territori, es tira endavant, i, si no, no s'ha de tirar endavant.

Per tant, què hem de fer? Hem d'aprofitar això precisament per accelerar infraestructures que tenim pendents a nivell físic, infraestructures que tenim pendents a nivell de telecomunicacions; una transformació del que són les activitats econòmiques, que han de passar per la neu, però no només per la nau; que hem de pensar en les estacions d'esquí, també, com unes portes d'entrada cap a aquests parcs naturals, aquest tresor que tenim en el país. Hem d'aconseguir que no hi hagi inversió que es quedi només en un moment, en un temps, que no hi hagi petjada urbanística, i que realment serveixi, doncs, per transformar l'economia, les oportunitats, els projectes vitals, sempre que sigui amb una orientació sostenible econòmicament, socialment i ambientalment.

Nosaltres creiem que el futur passa pels Pirineus i que la candidatura olímpica precisament...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de la Presidència

...és una oportunitat i un llegat que hi podem deixar.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre el compliment de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, en matèria de transició energètica

310-00123/12

...és sobre el compliment de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, en matèria de transició energètica; pregunta formulada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. La formula el senyor Lucas Ferro. Quan vulgui.

Lucas Silvano Ferro Solé

Bon dia, senyora consellera. Una estudiant sueca, la Greta Thunberg, ha encoratjat amb el seu exemple molts estudiants d'arreu del món i també de Catalunya. Fa ja dues setmanes que cada divendres, davant de la Generalitat i a d'altres ciutats de Catalunya, hi ha convocatòries de joves i estudiants per preparar la vaga estudiantil contra el canvi climàtic del 15 de març i exigir més determinació als diferents governs en la lluita contra el canvi climàtic.

No hi ha projecte de benestar que no garanteixi una transició ecològica justa i democràtica. El repte, avui, després de deu anys de polítiques d'austeritat, no és retornar al passat reconstruint el nostre model de benestar, sinó construir un model de futur, transformar les nostres societats per fer-les més justes i democràtiques, però també més igualitàries i sostenibles.

A Catalunya hem recollit els objectius europeus en la Llei catalana del canvi climàtic i en el Pla de l'energia i del canvi climàtic, on es comprometia que el 20 per cent de l'energia a Catalunya es produís amb fonts renovables l'any 2020.

Segons les dades de l'Institut Català de l'Energia, estem molt lluny d'aconseguir els compromisos per al 2020, i el sector de l'energia èdica ja avisa que tampoc els

complirem el 2030. Estem a una quarta part dels nostres compromisos en energia eòlica i energia fotovoltaica.

La pregunta és clara: com valora el seu Govern el compliment dels objectius del Pla de l'energia i del canvi climàtic i de la Llei catalana del canvi climàtic?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, la senyora Maria Àngels Chacón. Quan vulgui.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputat. Evidentment subscrivim els principis i els eixos del Pacte nacional per la transició energètica i subscrivim també els objectius que estableix la Llei del canvi climàtic. Són objectius ambiciosos: un 50 per cent de renovables l'any 2030, un país descarbonitzat l'any 2050, també el 2027 l'apagada nuclear; ens establia també la creació de l'agència catalana de l'energia, una taula d'entitats, una taula política per treballar tots aquests temes.

Què hem fet fins ara? Com valorem aquesta acció? Pel que fa a la convocatòria de la taula d'entitats, va ser convocada aquest passat 20 de febrer, amb la participació de múltiples agents, tots ells implicats en l'àmbit de la transició energètica; la taula política es convoca en aquests propers dies, crec que n'estan al corrent.

I en àmbits concrets, accions concretes. Pel que fa a la generació fotovoltaica, el 17 d'octubre de 2017, dins l'estratègia SolarCat, entre el 2017 i 2018 s'ha fet una inversió total de 700.000 euros per bateries elèctriques de consum domèstic. Aquest 2019 hi haurà la convocatòria d'1 milió d'euros més destinats a aquest objectiu. També, pel que fa a la taula d'autoconsum de SolarCat, abans de l'estiu tindrem també enllestit un model d'ordenança municipal que elimini aquestes barreres, perquè es tracta també de poder implementar, doncs, les plaques fotovoltaïques.

En temes en l'àmbit de mobilitat elèctrica, tenim ja vuitanta punts de recàrrega ràpida a Catalunya; volem acabar aquest any amb cent punts, hi preveiem destinar aquest any 700.000 euros més, a part de l'aliança que ja està creada per la interoperativitat de municipis pels punts PIRVECs.

Però la Generalitat també hi està implicada, i mostra d'això n'és el Pla d'estalvi i eficiència energètica pels edificis i equipaments de la Generalitat. Aquests darrers quatre anys s'hi han invertit més de 18 milions d'euros.

I la indústria, també treballem amb la indústria, per la descarbonització de la indústria, amb el pla Renova't i els cupons que estem impulsant.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Lucas Silvano Ferro Solé

Catalunya havia de produir el 20 per cent de l'energia amb fonts renovables abans d'acabar aquest any i el 50 per cent el 2030 per complir amb els nostres compromisos. Això implicava un compromís constant de la Generalitat.

El canvi climàtic no és un compromís amb un futur llunyà, sinó amb un present que és exigent. Catalunya va ser pionera fa més de trenta anys en la instal·lació del primer aerogenerador d'Espanya. Avui és la sisena comunitat autònoma. Anys pràcticament en blanc, que ens allunyen dels nostres compromisos. Hem perdut una dècada; hem instal·lat a Catalunya una desena part de la potència eòlica i fotovoltaica que hauríem de tenir no d'aquí vint anys sinó l'any que ve.

Governar Catalunya és assumir un compromís amb el benestar present i futur; és fer una aposta de país sobre quatre pilars claus: uns pressupostos expansius que deixin d'ofegar el benestar al nostre país i tres plans que depenen directament de la

seva conselleria; un pla nacional per a la indústria per abordar el salt productiu i no ser una economia de serveis, un pacte nacional per a la transició energètica i un pacte nacional per a la societat del coneixement, perquè sigui motor de recerca, desenvolupament i innovació. I hem perdut deu anys. L'únic que els demanem és que no ens condemnin a perdre també els propers deu.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, de nou, té la paraula la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Sí, gràcies. Els pactes dels que vostè parla, precisament impulsats des d'aquesta conselleria, i també aquest Pacte per la transició energètica. Miri, no som responsables de no haver pogut exercir fins ara, doncs, molts dels objectius. Però sí que li puc dir que hi ha compromís polític, hi ha compromís econòmic i hi ha compromís estratègic per tirar-los endavant al cent per cent.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'impuls a la participació de les dones en el món rural i marítim

310-00121/12

La següent pregunta és sobre l'impuls a la participació de les dones en el món rural i marítim. Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Irene Fornós.

Irene Fornós Curto

Gràcies, president. Consellera, les xifres posen de manifest la manca de visibilitat de l'activitat de les dones del medi rural. L'Idescat quantificava l'ocupació del sector de l'agricultura, la ramaderia, la silvicultura i la pesca en un 15 per cent de dones davant del 85 per cent dels homes. L'ONU també apunta que només el 20 per cent de les dones al món són titulars de les explotacions o activitats d'economia productiva agrària. Tot i així, dediquen molt temps a aquesta activitat, tot i que tradicionalment s'acostuma a valorar com una extensió més de les feines domèstiques i de cures familiars, que també recauen en elles.

Les condicions específiques del medi rural, com ara la masculinització de l'activitat agrària i pesquera, l'envelliment, les majors dificultats per accedir als diferents serveis, i en particular els relatius a les noves tecnologies, o l'escassa representativitat de les dones rurals en llocs de responsabilitat i presa de decisions fan que les dones, a més, tinguin dificultats afegides precisament per viure del medi rural, dins el qual també s'inclouen les zones tradicionalment vinculades a la pesca i l'aqüicultura.

Tot això també es tradueix en una amenaça per a la vida en els petits municipis, a causa de la manca d'oportunitats de les dones i d'accés en igualtat de condicions a una feina que en definitiva també ens dibuixa un paisatge de risc de despoblament del territori on acaben tenint lloc la majoria d'aquestes activitats, així com també la del relleu generacional, imprescindible per a la supervivència i continuïtat de moltes d'aquestes. Les dones que viuen del medi rural i pesquer constitueixen, per tant, una prioritat d'acció davant del seu major risc de vulnerabilitat.

Per posar en relleu el paper de la dona del món rural i donar visibilitat a la feina que estan fent al capdavant dels diferents àmbits, tant del món rural com del

món marítim, encara hi ha molt a fer, molta feina a fer, com elles diuen, encara hi ha molt camí per recórrer i molta feina a fer. Però les dones estem demostrant que podem tirar endavant projectes importants en aquests àmbits –pageses, ramaderes, aqüicultores, pescadores, silvicultores–, no només a nivell individual sinó també col·lectiu, i amb una visió global per projectar, preservar i relançar tot un territori i un sector. Elles ho tenen clar, i per això, per defensar el seu paper, el seu treball i el seu model de subsistència econòmica, s'han organitzat en dues associacions: Dones del Món Rural i Dones del Món Marítim, o Dones de la Mar, que hem pogut conèixer recentment.

Però amb això no n'hi ha prou. Cal que des de l'Administració també se les recolzi, se les reconegui i es posi en valor la seva tasca, no només amb la finalitat de fer visible la seva realitat, massa vegades a l'ombra, i millorar-ne, per tant, també les seves condicions, sinó també com a garant de la supervivència en el món rural.

Ens pot explicar, consellera, quines són les polítiques que des del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació s'estan portant a terme en aquest sentit?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, president. Diputada... Molt bon dia a totes i a tots. Abans de res, permetin-me una primera reflexió. D'entrada, estic absolutament convençuda que com a societat tenim un deure, un deure que també estic convençuda que totes i tots vostès compartiran amb una servidora, un deure per fer un immens reconeixement a totes les dones que han format part en el passat, però que també en formen part avui, de totes aquelles dones que en el passat han liderat però que també lideren avui, de totes aquelles dones que han fet bategar i fan bategar avui l'univers rural i marítim del nostre país; un reconeixement a totes les dones pageses, a totes les dones ramaderes, a totes les dones silvicultores, aqüicultores, apicultores, marineres, pescadores, amarradores, a totes elles, dones que aquesta societat patriarcal, i ho hem de dir així de clar, doncs, ha tingut i encara té a l'ombra i evidentment també invisibilitzades.

Des del departament, dir-vos que estem absolutament conjurats a fer moltíssimes coses; però n'hi ha una que aquesta legislatura farem sense cap mena de dubte, que és feminitzar la terra i feminitzar també la mar. De fet, la primera dona consellera d'aquest departament, l'amiga avui patint exili Meritxell Serret, va impulsar ja el programa en el seu dia de dones del món rural i marítim de Catalunya, i també va promoure la creació d'una xarxa de dones rurals i marítimes per potenciar-ne bàsicament el seu poderament i també la seva visibilització.

Fruit d'aquesta empenta en sorgeixen dues associacions, que vàrem tenir, que vaig tenir l'honor de presentar divendres passat: el juliol del 18 neix l'Associació de Dones de la Mar, i neix el gener d'enguany l'Associació de Dones del Món Rural, pageses i ramaderes, eh?

Però, a més a més de tot això, perquè no n'hi ha prou, hi sumem un acord de govern que vàrem prendre ahir en consell executiu, que és la creació del Consell Assessor de Dones del Món Rural i Marítim, que pretén bàsicament dues coses. La primera, impulsar actuacions que afavoreixin d'alguna manera la participació de les dones del món rural i del món marítim en els espais públics i en els espais on es prenen decisions, perquè això és l'important, que estiguin als llocs on es prenen decisions, i això inclou tots els àmbits, eh?, des dels àmbits professionals, cooperatius, polítics i evidentment també sindicals.

I, per últim, i no menys important, que la dona, que la veu de la dona hi sigui, hi sigui i hi incideixi, sobretot perquè aquesta veu necessita ser escoltada en un sector, el sector primari, que, evidentment –i ho hem de dir alt i clar–, ho vol, perquè senzillament ho pot tot.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les inspeccions de treball per discriminació sexista

310-00122/12

La següent pregunta és sobre les inspeccions de treball per discriminació sexista. Formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la pregunta, la diputada senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Honorable conseller El Homrani, el passat 22 de febrer vam celebrar el Dia Europeu per la Igualtat Salarial i aquest divendres, 8 de març, és el Dia Internacional de les Dones Treballadores. Des del nostre grup creiem que cada dia és i ha de ser el dia internacional de la dona o de la igualtat salarial, perquè considerem que cal corregir les desigualtats, que en són moltes, com, per exemple, que les dones cobrin un 23,9 per cent menys de mitjana respecte als homes, o que el 75 per cent dels contractes a temps parcial siguin per a dones. La bretxa salarial és una evidència, i cal trencar els sostres de vidre i eliminar els terres enganxosos, perquè menys del 20 per cent de les dones formen part dels consells d'administració de grans empreses.

Per això, des del nostre grup, volem acabar amb totes aquestes desigualtats. Volem acabar amb la feminització de la pobresa; volem erradicar l'assetjament, combatre el masclisme i eliminar qualsevol mena de discriminació. En definitiva, volem una societat amb plena igualtat efectiva. La lluita feminista no és una lluita només de dones, és una lluita per la igualtat, per la llibertat i per la justícia social. Per això, aquest divendres, estem totes i tots cridats a fer vaga pel 8 de març, per visibilitzar aquestes desigualtats que he esmentat i per defensar que es garanteixin les mateixes oportunitats per fer una societat més justa i igualitària.

Conseller, la setmana passada, al nostre país, va tenir lloc la celebració d'una nova edició del Mobile World Congress, un esdeveniment important tant des del punt de vista tecnològic com econòmic. Som coneixedors que el sindicat UGT ha presentat tres denúncies per presumpta discriminació sexista en la selecció de personal d'alguna empresa per realitzar tasques durant el Mobile World Congress, que demanaven talles de la 36 a la 38, faldilles curtes, anar maquillades o una altura mínima d'un metre setanta-cinc. UGT també denunciava que els llocs de treball que crea el Mobile són precaris, discriminatoris i sexistes, que contribueixen a seguir perpetuant els estereotips de gènere i cosificant les dones. Això és indignant. No podem entendre la innovació sense la perspectiva social.

Conseller, el nostre grup li vol preguntar què fa el departament que vostè encapçala respecte a aquest tema.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té ara la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Família, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputada, com vostè assenyala, des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies ens pertoca, com a autoritat laboral, fer front a totes les denúncies que es facin en el marc del món del treball, i estem orgullosos de poder dir que el 2018 van créixer les actuacions inspectores sobre fets de discriminació de gènere en un 45 per cent. Tenim molt clar que no mirarem cap a un altre costat, tenim molt clar que treballarem mà a mà amb tots els agents per evitar qualsevol tipus de discriminació i, especialment, les discriminacions de gènere.

Com vostè assenyala, van haver-hi tres denúncies, una sobre el llenguatge sexista, una altra sobre condicions de treball i una altra sobre discriminació per raó de sexe en l'ocupació, en l'accés a l'ocupació. Hem obert expedient i, un cop tancat aquest expedient, parlarem tant amb les empreses responsables com amb les empreses organitzadores per evitar aquest tipus de situacions.

Des de la Inspecció de Treball tenim molt clar que és una prioritat i és una necessitat poder evitar qualsevol tipus de discriminació. Les actuacions per part de la Inspecció de Treball se centren en discriminació per raó de sexe, en assetjament sexual, en protocol d'assetjament sexual, en plans d'igualtat, en assetjament discriminatori per raó de sexe, en drets de conciliació i en discriminació en l'accés a l'ocupació, i ho continuarem fent.

I sí que situar uns aspectes que pensem que són..., que exemplifiquen cap a on anem. Tenim inspectors i inspectores especialitzades en discriminació de gènere a cada demarcació territorial, a Barcelona un equip específic, perquè hi ha més volum. Hem fet formació durant tot el 2018 en aspectes de drets i discriminacions i continuarem treballant perquè l'autoritat laboral sigui una eina més per aconseguir el que hem d'aconseguir com a societat, que és que el 51 per cent de la societat d'aquest país no visqui en situació de desigualtat i en situació de discriminació. I, en això, el compromís tant del departament com del Govern és ple i actuarem sempre que hi hagi qualsevol actuació i no mirarem mai cap a un altre costat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'abonament del deute pendent de les escoles bressol

310-00120/12

La següent pregunta és sobre l'abonament del deute pendent a les escoles bressol. Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Sí, bon dia. Gràcies, president. Honorable conseller Bargalló, com vostè sap, el passat dia 7 de febrer el Tribunal Suprem rebutjava el recurs de cassació interposat pel seu Govern de la Generalitat contra la sentència del TSJ, una sentència que obligava el Govern de la Generalitat a reconèixer un deute a una trentena d'ajuntaments catalans on viuen gairebé 2 milions de persones en concepte de sosteniment i finançament de les escoles bressol de titularitat municipal, i això convertia en ferma aquesta sentència i, per tant, d'obligat compliment. Una sentència que reconeix a diferents municipis el dret a percebre mil tres-cents euros per alumne, amb relació als curs 2012-2013, 13-14 i 14-15, i que suma un total d'uns 14 milions d'euros.

Conseller, quin és el capteniment del seu Govern amb relació al compliment d'aquesta sentència?

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Diputada, de les sis sentències dictades sobre aquest aspecte que afecten recursos presentats per trenta-un consistoris, només n'hi ha una de ferma, les altres encara estan en situació de cassació pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, tot i que el Suprem no ha acceptat la cassació, encara estan en el Superior de Justícia en aquesta via. En tot cas, sigui quina sigui la cassació que en faci el Tribunal Superior, la voluntat d'aquest Govern, que s'ha explicitat manta vegades, és donar compliment en tots els ajuntaments de Catalunya –hagin recorregut o no hagin recorregut– al retorn d'aquella necessitat que tenia el Govern de coadjuvar el sosteniment públic de les places de llars d'infants.

El president

Gràcies, president. Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Esther Niubó Cidoncha

Sí; conseller, vostè el juny de l'any passat es comprometia en seu parlamentària, precisament en aquesta sessió de control, a recuperar la corresponsabilitat en el finançament de les llars d'infants, abandonades per part del Govern des del 2012, malgrat tenir-ne competències exclusives, i a garantir-ne la seva sostenibilitat i, per tant, es comprometia a fer-ho a partir del proper curs, del 2019-2020. No només això, en aquell moment, i vostè ho ha repetit ara mateix, deia que retornaria el deute als ajuntaments que havien carregat sobre les seves espatlles aquest servei públic fonamental, als que havien recorregut a la justícia i, fins i tot també, la resta de municipis que no ho havien fet. Ara bé, des de la decisió del Suprem que convertia en ferma aquesta sentència, vostè no ha fet cap declaració amb relació al sosteniment i viabilitat d'aquestes escoles bressol, ni a curt ni a mitjà termini a Catalunya, i ens preocupava i ens preocupa el seu silenci, conseller.

En les darreres setmanes hem vist com el seu Govern ha rebutjat ingressos addicionals per a Catalunya, que comportava el pressupost general de l'Estat, que haurien suposat ingressos de prop de 4.000 milions d'euros al país. No han estat capaços tampoc d'aprovar uns pressupostos en el Consell Executiu, que, d'altra banda, només contemplaven 20 milions d'euros per a l'etapa educativa zero a tres, ja veu que no en tindria ni per al pagament del deute pendent. I tampoc han sabut arribar a acords amb les diputacions provincials, governades pels seus socis de govern, que en els darrers anys han estat contribuint al sosteniment d'aquest servei però que en el pressupost de l'any que ve ni tan sols incorporen cap partida a tal efecte.

Conseller, què ens pot dir? Què pot dir el Govern als experts que assenyalen aquesta etapa educativa com a etapa clau per garantir l'equitat i millorar l'èxit educatiu de l'alumnat a Catalunya? Què pot dir a les famílies que no poden accedir a aquest servei i que perden oportunitats laborals i formatives i educatives per als seus fills? I què pot dir als municipis que han vist recorregut per llei el seu dret a recuperar els seus imports invertits amb molts esforços en el sosteniment de les llars d'infants? Pot dir alguna cosa aquest Govern? Pensen assumir la seva responsabilitat i complir amb les seves obligacions? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) O ens seguiran...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Esther Niubó Cidoncha

...fent perdre el temps i les oportunitats?

El president

Gràcies. *(Aplaudiments.)*

Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè bé ha dit, el compromís d'aquest Govern amb l'etapa educativa de zero a tres anys és completa, no només perquè així ho marca la Llei d'educació de Catalunya, sinó perquè és la voluntat d'aquest Govern. Com vostè també ha dit, en els pressupostos de la Generalitat per al 2019, que el president i el vicepresident del Govern van presentar la setmana passada, hi ha per primera vegada, després d'un munt d'anys, una partida per al zero a tres. En conseqüència, la voluntat està clara.

Per les sentències: la que és ferma, està suspesa d'execució per negociació del Govern amb l'ajuntament, la resta encara no ho són. Quan siguin fermes, farem el que havíem dit que faríem, que és retornar a tots els ajuntaments la part corresponent, i ho farem, en funció de les disponibilitats pressupostàries, i en funció dels acords a què estem arribant amb l'Associació Catalana de Municipis i amb la Federació de Municipis de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les polítiques per a facilitar la conciliació de la vida laboral, social i familiar

310-00128/12

La següent pregunta és sobre les polítiques per facilitar la conciliació de la vida laboral, social i familiar, pregunta formulada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; bon dia, conseller. Bé, la criança dels fills és una experiència molt gratificant, i en dono fe, però alhora àrdua i exigent, com també ho és el fet de tenir cura d'una persona gran o amb discapacitat. Per això fora bo que l'Administració facilités, en la mesura del possible, la tasca, cosa que, per desgràcia, la Generalitat no fa ni de bon tros.

Conseller, em pot explicar què està fent el Govern per facilitar la conciliació entre la vida laboral i la vida personal, familiar i social?

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Diputat, com vostè ha situat, un dels reptes més importants és el de la corresponsabilitat entorn de la conciliació; la corresponsabilitat que necessitem com a societat i que necessitem per part de tots i totes entorn dels elements de conciliació.

Què fem des del departament i, més enllà, des del Govern, entorn de la conciliació de la vida personal i laboral? Què fem? Doncs, tres tipus de polítiques. Per un costat, les polítiques de suport a les famílies, a les diverses tipologies de famílies que existeixen al país. I bàsicament aquí estem..., d'aquí a poc entrarà el decret de serveis de criances a la llar per a la petita infància, que és el que ens mostra una necessitat, que és la de les cures d'infància entre zero i sis anys a les llars de criança,

i com aprofitar un model com el que s'executa a Alemanya, a França, a Suïssa i a Escòcia i que té resultats.

Un segon element: les polítiques d'igualtat, i aquí va entorn de tots els elements de plans d'igualtat. Ara mateix tenim al registre més de cent cinquanta plans d'igualtat que afecten gairebé cent mil treballadors i treballadores. I d'aquí a poc arribarà un decret en el qual farem l'obligatorietat d'aquests plans d'igualtat, i serà una manera de fer un altre pas endavant. Una igualtat que..., una obligatorietat que hauríem volgut fer amb anterioritat però, com vostès saben, el Tribunal Constitucional va escurçar part important de les mesures d'igualtat laboral de la Llei d'igualtat entre homes i dones.

I un tercer són les mesures d'autoritat laboral, que hem explicat amb anterioritat... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)*

Disculpeu.

El president

Gràcies, conseller, per repreguntar té la paraula el diputat.

Ignacio Martín Blanco

Miri, conseller, des de l'any 2012, coincidint amb l'inici del procés separatista, Catalunya s'ha situat al capdavant de les retallades amb relació a la resta de les comunitats autònomes. Els successius governs independentistes, obsessionats a separar Catalunya de la resta d'Espanya, han demostrat a bastament que la conciliació no és una prioritat per als partits nacionalistes que governen Catalunya. La conciliació, òbviament, no es redueix a l'àmbit de la criança, però, conseller, permeti'm que, com a pare de tres nens en edat preescolar, li digui que és intolerable, que és una vergonya, que el Govern destini zero euros a escoles bressol –zero euros– i, en canvi, assigni 250 milions d'euros l'any a TV3 i Catalunya Ràdio. Queda clar quines són les prioritats d'aquest Govern i dels que l'han precedit.

Com li deia, la conciliació no es redueix a la criança, sinó que abasta altres àmbits tant o més importants, com són els ajuts a la dependència per a persones grans o amb discapacitat. I en aquest sentit, conseller, permeti'm també que li doni algunes dades que farien avergonyir qualsevol governant que aspiri a garantir la igualtat d'oportunitats entre els seus ciutadans. Catalunya és la comunitat amb les llistes d'espera més grans per a persones en situació de dependència. A pesar de la recuperació econòmica, la despesa social a Catalunya, l'autònoma, és un 20 per cent inferior a la d'abans de la crisi. Abans que comencin, com fan d'habitud, a donar les culpes a la resta d'Espanya, insisteixo que em refereixo a la despesa autònoma, és a dir, aquella que només els és imputable a vostès, que han governat Catalunya tots aquests anys, en què sí que han trobat diners per obrir ambaixades o delegacions a l'exterior i per posar sous a fugits de la justícia.

Conseller, vostès no han fet res per facilitar la conciliació; només els interessa continuar destinant els diners de tots a la seva obsessió identitària. Però la conciliació sí que és una exigència, a diferència de la secessió, de qualsevol societat democràtica que es vulgui justa, perquè afavoreix el benestar dels ciutadans d'avui i dels de demà. Aquesta, senyor conseller, hauria de ser l'autèntica prioritat del Govern i, tant de bo m'equivoqui, però molt em temo que continuaran insistint en la seva obsessió identitària, degradant així la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya, que, en definitiva, és l'única matèria en què vostès han demostrat que són excel·lents o, fins i tot, solvents.

Els demano, si us plau, que dediquin a les prioritats dels ciutadans de Catalunya els diners que paguem entre tots els catalans i deixin de fer propaganda de la secessió...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Ignacio Martín Blanco

...en comptes de dedicar-ho a... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

El president

Per respondre, té la paraula, de nou, el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Després d'una nova sessió de, com es diu en castellà, *conversación de besugos*, és a dir, no ens escoltem i no ens expliquem, no entraré a explicar-li que els pressupostos que vostès van pactar amb el PP destinaven zero euros a escoles bressol i 8.000 milions a defensa. No els explicaré altres aspectes com que... *(Aplaudiments.)* És una conversa en la qual no ens escoltem. Jo, únicament, li faré una reflexió –li faré una reflexió– i li faig aquesta reflexió de forma molt honesta. Miri, aquesta setmana, que hem tingut la visita d'un autobús que es diu..., de Hazte Oír, en el que es demana al seu líder que faci certs tipus de polítiques, aquesta setmana, que vostès governen amb el suport de Vox...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...crec que en certes mesures... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre el seu deure de respectar la neutralitat institucional en període electoral

310-00129/12

...és sobre el seu deure de respectar la neutralitat institucional en el període electoral, formulada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

El Govern en absoluto se plantea retirar lazos amarillos de las instituciones, como pide Ciudadanos. ¿Se ratifica en las declaraciones de su portavoz, ayer, sobre si van a quitar estos lazos amarillos de los edificios públicos, la simbología y las pancartas? ¿Los van a quitar ahora que estamos en período electoral o no?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Alfred Bosch i Pascual)

Com a Govern de Catalunya, treballarem, com sempre ho hem fet, per garantir els drets i les llibertats de tots els ciutadans –tots els ciutadans. No ho confonguem amb les campanyes polítiques del Grup de Ciutadans, que vostè representa. *(Aplaudiments.)*

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Veo que no se atreve usted, señor Bosch, a reconocer que se van a saltar la ley, en sede parlamentaria.

Mire, es evidente que unas elecciones no son limpias si la Administración que ha de colaborar en su organización no es neutral, como exige el artículo 103 de la Constitución, o incumple el acuerdo de la Junta Electoral Central 132/2017, que dice: «Los poderes públicos deben abstenerse de colocar en edificios públicos símbolos partidistas y deben retirar los que se hubieran colocado antes de la convocatoria electoral.» ¿Qué parte no ha entendido, señor Bosch?

Mire, la foto del Palau de la Generalitat, lazo con pancarta, pidiendo libertad de los presos políticos, que pone en múltiples edificios públicos y ese símbolo es el mismo que tiene el partido Esquerra Republicana –suyo– y el PDECAT, y esos lazos son los que llevan ustedes ahora mismo en todas sus solapas y son los que lucen en sus escaños y no son los de esta mitad del hemiciclo. ¿A caso ustedes van a seguir con toda desvergüenza, en período electoral, usando los edificios públicos para hacer propaganda política de su opción política?

¿Es que aquellos votantes que no llevan el lazo amarillo no tienen derecho a que se respete la neutralidad de los edificios públicos? ¿Es que ustedes les van a negar ese derecho? ¿Van a hacer propaganda de lo suyo en los edificios políticos? ¿Lo van a hacer, señor Bosch? ¿Qué pasa, que hay catalanes de primera que hacen lo que les da la gana y otros que pagan impuestos y tragan lo que ustedes digan o qué?

Mire, hoy es el tercer y último aviso que les damos. (*Remor de veus.*) Mañana mismo, si ustedes no retiran los símbolos y cumplen...

El president

Silenci.

Carlos Carrizosa Torres

...con lo dispuesto en la Constitución y en la Junta Electoral, nosotros vamos a ir a la Junta Electoral a que les hagan cumplir a ustedes, porque, ya que tenemos un presidente del Gobierno que parece que no quiere que en Cataluña rijan la Constitución y las leyes, y ustedes están dispuestos a saltárselas, será Ciudadanos quien les exija, acudiendo a donde tiene que acudir, que es a la Junta Electoral, que cumplan ustedes con la instrucción que les acabo de leer, que es clara y terminante.

¿Qué se han creído, que ustedes pueden manchar las próximas elecciones? ¿Ustedes? Se les tendría que caer la cara de vergüenza en Europa, a usted, señor Bosch. ¿Qué pensarán en Europa de lo que hace la Generalitat de Cataluña?

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. (*Aplaudiments.*)

Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Senyor Carrizosa, li diré el que farem com a Govern. Nosaltres, si ens ho permet, estarem més atents a la Junta Electoral que vostès –si ens ho permet. I farem el que fan a tot Europa –a tot Europa–, i això també és el que direm a tot Europa. Si a vostè no li sembla malament, queestic segur que no li semblarà malament, nosaltres el que farem, com a tot Europa, és que farem el que calgui per garantir el lliure exercici del vot durant unes eleccions. Aquesta és la nostra missió i la nostra obligació com a Govern.

I també li diré el que no farem –li diré el que no farem. Nosaltres no encobrirem amb les paraules vulneracions de drets. Nosaltres no direm «feminisme liberal», quan el que volen dir és «masclisme». (*Aplaudiments.*) Nosaltres no direm «neutralitat» –nosaltres no direm «neutralitat»–, quan el que volen dir és «censura».

Nosaltres el que no farem és censurar res. No censurarem colors, no censurarem el groc, no censurarem el roig, no censurarem el lila, encara que vostès ens pressionin perquè els seus socis de Vox, a Andalusia, els estan pressionant contra aquest color. *(Aplaudiments.)* Nosaltres això no ho farem. No tornarem, senyor Carrizosa, al blanc i negre del Nodo, defensarem tots els colors, fins i tot, els colors dels cartellets i les fotocòpies que ens ensenyen aquí, també defensarem el seu dret a utilitzar aquests colors, clar que sí! *(Aplaudiments.)*

Escolti, nosaltres no prohibirem la lliure expressió, no ho podem fer com a Govern, no ens pertoca. Jo no aniré al meu departament i no els diré als treballadors del meu departament ni de cap dels meus col·legues que prohibeixin als treballadors que expressin la seva protesta, que expressin el seu dolor, perquè el seu excap està a la presó, injustament acusat, un home de pau. Nosaltres no anirem empaitant i perseguint la gent, perquè no ens pertoca. Aquí, no tenim un problema cromàtic, senyor Carrizosa; aquí, tenim un problema ètic. Aquí, tenim un problema de drets i llibertats. Aquest és el problema de fons, no va de colors, no va de llaços, no va de pancartes. Tenim un problema greu, molt greu de vulneració de drets i llibertats.

I, escolti, que no els agrada veure llaços grocs, això ho hem entès. No els agrada veure llaços grocs. Doncs, si no els agrada veure llaços grocs, escolti, si volen neutralitat, que s'acabin els judicis polítics als presos polítics!

(Aplaudiments.)

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la segregació escolar

310-00124/12

La següent pregunta és sobre la segregació escolar. Formula la pregunta, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bon dia, conseller. El seu Govern i els partits que li donen suport aposten per sostenir a Catalunya un model educatiu que genera segregació escolar i que, en conseqüència, no només no actua contra la segregació social, sinó que contribueix a accentuar-la.

Centres privats i elitistes, centres concertats que segreguen per classe social i alguns, fins i tot, per sexe, i diversos models de centres públics, configuren un veritable mercat educatiu en el qual les famílies trien i compren oportunitats desiguals per als seus fills i filles, desiguals en funció de quin centre acabin triant.

La LEC, que, en aquest aspecte, és perfectament adequada a la LOMCE i al Pacte contra la segregació, que no en surt, dels límits corresponents, consagra aquest sistema productor i reproductor de desigualtats.

Té el seu Govern la intenció de canviar aquest model o vol perpetuar-lo i reproduir-lo, en tot cas, i com a molt, amb lleugeres reformes? Quines són les seves polítiques contra la segregació escolar?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyor diputat, ho hem reiterat diverses vegades. La segregació escolar ens preocupa. És una realitat que ens preocupa i és una de les prioritats d'actuació del departament i del Govern, el treball contra la segregació i la lluita per

l'equitat. I, en això, hi estem compromesos; i, en això, ja hem fet algunes actuacions, i, en això, farem més actuacions com, per exemple, la modificació que estem treballant del decret d'admissió d'alumnes, i la modificació que estem treballant del decret de concerts educatius.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Carles Riera Albert

Miri, conseller, algunes dades. En la darrera dècada, tant a primària com a secundària, no s'han produït avenços significatius en la lluita contra la segregació escolar de l'alumnat amb diversitats, desigualtats i necessitats educatives especials. I, actualment, per garantir una escolarització plenament equilibrada d'aquest alumnat –escolti-ho bé–, caldria modificar l'escolarització d'un 48 per cent d'aquest alumnat.

Segons dades de la preinscripció del 16-17, a les escoles públiques innovadores de Barcelona només hi va haver un 10 per cent d'alumnat estranger, mentre que altres centres propers ubicats al mateix barri presentaven més d'un 25 per cent d'escolars migrats.

Si s'estudia el nombre de beques escolars, com a indicador de pobresa infantil, les diferències arriben a ser fins a onze punts entre escoles innovadores i escoles amb sistema convencional.

El pressupost que les famílies destinen a educació ha crescut un 19 per cent, des de l'inici de la crisi, uns 500 euros l'any; mentre que les aportacions públiques van caure un 11 per cent a Catalunya.

Quin és el problema principal? Aquesta múltiple xarxa de diversos centres amb diferents models, que generen, per naturalesa, segregació escolar i segregació social, i també la manca d'un mecanisme regulador de la inscripció de la matriculació; per tant, és molt important que les oficines municipals puguin jugar aquest paper d'element clau en la gestió única i planificada i centralitzada de la matriculació amb capacitat sancionadora.

Vostès, quins controls pensen establir perquè tots els centres del país siguin públics, gratuïts i no s'hi exclouï cap tipus d'alumne?

Per nosaltres, està clar: una escola intercultural i interclassista, i desconcertada.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. Gràcies, diputat.

Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyor diputat, és a dir, té raó, la segregació escolar afecta tots els elements del sistema, començant per un equilibri que no sempre s'ha aconseguit, que és el dret de la família a elecció de centre i el deure de l'Administració a l'equitat del sistema. Si només posem per davant el dret d'elecció, i sostenim a sota el deure d'equitat, no lluitem contra la segregació.

Per això, nosaltres, el departament, enguany ja ha comunicat a tots els inspectors, presidents de comissions de matriculació, uns criteris clars perquè, prèviament al futur decret d'escolarització, puguin actuar des d'una línia de defensa del deure d'equitat de l'Administració. I aquest deure d'equitat de l'Administració ha d'acabar –no només, però ha d'acabar– amb alguns dels exemples que vostè posava, perquè no és la voluntat d'aquest Govern mantenir la segregació escolar, sinó tot el contrari, li ho puc ben assegurar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compromís per una Catalunya lliure de peatges

317-00070/12

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta la formula el Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per presentar-la, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gracias, presidente. Señor Torra, ¿cómo piensa cumplir el compromiso que en su momento adquirió su coalición, Junts per Catalunya, de llegar a una Cataluña libre de peajes?

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Gràcies, senyor Fernández. És, efectivament, un compromís d'aquest Govern. És un compromís que nosaltres, en el pressupost que hem preparat, ja anàvem avançant en aquesta solució i efectivament el seguim mantenint.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gracias, presidente. La verdad es que le he planteado la pregunta sencilla, centrada y al pie, para ver si podía responder alguna cosa, pero veo que cuando le sacan de su discurso lírico sobre el pasado y el futuro de Cataluña no tiene ni idea, porque no tiene nada que ver. Ahora veo que le están intentando enseñar de qué va la cuestión, porque no tiene nada que ver con sus planes, que es hacer una viñeta, que es justamente lo contrario.

En cualquier caso, permítame decirle que este asunto de los peajes es el caso paradigmático de la hipocresía de la relación que han establecido ustedes históricamente con los distintos gobiernos de Madrid. Porque durante décadas, y digo bien «décadas», ustedes ejercieron de disciplinados «lobistas» a favor de unas determinadas empresas concesionarias, pidiendo sistemáticamente ampliar las concesiones, con las excusas más peregrinas. Hasta que a alguien se le encendió una lucecita, al inicio del *procés*, y pensó que había que empezar una campaña pidiendo Cataluña libre de peajes.

Y durante un tiempo les fue bien, porque es evidente que del populismo del agravio puede funcionar bien durante un tiempo, hasta que apareció una noticia que les trastocó totalmente los planes, y fue el anuncio, cada vez más próximo, de que este 31 de diciembre, de este año, se acaba la concesión de la AP-7 en el tramo sur, y esta misma noticia ponía encima de la mesa, de manera palmaria, la cara B, y era que la C-32, la autopista más cara de Europa, la que es suya, ahí no tenían ninguna intención de rescatar el peaje.

Y digo bien, también, no tienen ninguna intención de rescatar el peaje. Ustedes han tenido ahora mismo una negociación presupuestaria con el Gobierno de España, era un buen momento para pedir ayuda en esta cuestión. No lo hicieron, no les interesan, a ustedes, estos temas. Pidieron un relator, un mediador internacional, pero esto de rescatar peajes y estas cosas les importa un pimiento.

No, no, señor Torra, no están apostando ustedes por una Cataluña libre de peajes. Se han sacado de la manga la viñeta, es decir, la tarifa plana, que significa que todos los coches pagarán, usen o no, añadiendo un motivo más de espolio a los catalanes y que también pone encima de la mesa un argumento definitivo: no es Madrid quien

nos roba, a los catalanes, señor Torra, son, han sido y me temo que van a seguir siendo ustedes, los que nos roban.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. No, la seva habilitat per preguntar del que sigui, aparentment sobre un tema tècnic, per portar la conversa cap al seu tema polític favorit realment és absolutament sorprenent. No, no, el felicito, el felicito. *(Remor de veus.)*

El president

Silenci.

El president de la Generalitat

No, perquè així em permet també a mi centrar el tema exactament allà on vostè l'ha volgut portar, que és en el dèficit fiscal insuportable que aquest país ha de suportar. Efectivament. Aquest és el punt, és aquest, vostè l'ha portat aquí –vostè l'ha portat aquí. Vol que li recordi tots els pressupostos que el seu Govern ha anat presentant i incomplint sistemàticament en l'execució pressupostària? Xifres de les cambres de comerç... Moltes vegades molts d'aquests pressupostos per sota... Perdoni? *(Veus de fons.)* Ah. No, no, moltes vegades per sota...

El president

Silenci, diputats.

El president de la Generalitat

És que ara estic parlant jo, senyora Levy, si no li importa. Moltes vegades per sota del 15 per cent de l'execució pressupostària. Aquest és el problema que té aquest país, aquest i els 15.000 milions d'euros que cada any marxen de Catalunya i que no tornen. I aquest dèficit fiscal –i hi hem insistit moltes vegades, i penso que és un punt en què tots estarem d'acord–, aquest dèficit fiscal es converteix en un dèficit social, en un dèficit d'infraestructures, en un dèficit de beques per als nostres estudiants. Aquest dèficit fiscal té una translació. I sí, la té també amb les inversions incomplertes sempre per l'Estat en tot el tema de les infraestructures, sempre. Efectivament.

I el conseller sabeu que defensa la implantació de la vinyeta. La defensa perquè és fruit d'una directiva europea. És fruit d'una directiva europea, i nosaltres avançarem per aquest camí, avançarem per aquest camí, intentant sempre donar la millor solució als catalans, però reivindicant sempre que aquest país no tindrà mai ni les infraestructures ni l'estat de benestar que es mereix fins que nosaltres puguem gestionar els nostres recursos al cent per cent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques feministes del Govern

317-00072/12

La següent pregunta, la formula el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i en nom seu, la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí. President, creu vostè que el seu Govern pot estar orgullós de les polítiques feministes que ha fet?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Aquest Govern lluita, com el primer, perquè efectivament la igualtat entre homes i dones en aquest país sigui efectiva.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, president. El proper 8 de març, el divendres, hi haurà una vaga, a la qual anirem totes, per dir que si nosaltres ens aturem s'atura el món, i en aquesta lluita que és de totes què ha fet el seu Govern a més de posar-se llaços morats a la solapa o de fer minuts de silenci? Perquè el feminisme no va d'això, el feminisme va de polítiques públiques que posin la vida al centre, i d'això vostès n'han fet molt molt poquet, i ho hem vist a la sessió de control al Govern, perquè tot el que faran, tots els reptes que es plantegen..., però què s'està fent ara mateix?

Jo li posaré uns quants exemples. Vostès no són feministes, quan portem des de 2015 sense un pla de xoc contra les violències masclistes, i encara no l'han presentat, o quan les expertes i les supervivents asseguren que la situació dels centres d'atenció és vergonyosa, perquè falten orientadores laborals, perquè hi ha col·lapse en habitatge, perquè s'han detectat deficiències greus en l'atenció de fills i filles, tampoc s'atén la diversitat de les dones, o quan no posen suficients diners per a escoles bressol o per a residències, que són els treballs de cures, que en el 99 per cent dels casos recauen sobre dones, i dones, a més, que solen tindre molts pocs diners i estan en situació de vulnerabilitat, o quan no impulsen veritables polítiques coeducatives a les escoles, garantint que el currículum faça justícia de gènere, formant el professorat, garantint una educació afectiva i sexual... Què fa, de tot això, el seu Govern? Perquè no ho estem veient.

En l'actual món d'incertesa i de monstres, el feminisme és l'alternativa democràtica que hi ha, que posa la desigualtat al centre, i les cures les entén com una tasca col·lectiva, perquè el feminisme també és una societat lliure de por i de precarietat, i no s'estan deixant la pell en revertir-ho, i perquè cal crear un nou temps en el qual la política la fem entre totes, i que serveixi per resoldre els problemes comuns des de l'empatia, perquè el feminisme també és diàleg i també és cooperació, i tampoc ho estem veient.

I vull acabar amb un avís, un avís a aquells que volen instrumentalitzar el feminisme per blanquejar els seus pactes amb l'extrema dreta, perquè no acceptem un suposat feminisme, perquè això no és feminisme, que estiga fet a mesura dels prejudicis dels homes masclistes que volen mantenir els seus privilegis, o això no és masclista? No es pot ser feminista i pactar amb Vox.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, de nou té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, diputada, i valien la pena aquests aplaudiments per l'última part del seu discurs, que efectivament també subscriu íntegrament, efectivament. Nosaltres

sabeu que des de l'Institut Català de les Dones hem presentat una campanya, «Som 8 de març, som aquí», perquè nosaltres entenem i compartim la vaga del 8 de març. El Govern no convoca vagues, però hi dona suport, i hem anul·lat, tots els consellers i conselleres d'aquest Govern, la nostra agenda pública. Per tant, com no havíem de donar-hi suport, al 8 de març? I, efectivament, i posem xifres a sobre la taula, que són les xifres que hi han ara mateix a la societat: 23 per cent menys de sou amb feines iguals; 25 per cent de presència a les ràdios i les televisions, 25 per cent de presència als consells d'administració dels IBEX; 18 per cent d'alcaldies, quan tenim més dones titulades en graus i màsters, etcètera.

Aquest és un problema del Govern o és un problema de tota la societat? I, per tant, ataquem-lo, ataquem-lo, i no aquest Govern però en els governs anteriors sabeu que es van presentar dues lleis imprescindibles que s'han de tenir en compte: primer, el dret de les dones a erradicar la violència masclista, i enguany hi dedicarem 37 milions d'euros, a aquests programes. Segona llei important: la d'igualtat efectiva de dones i homes. Penso que no es pot fer aquesta intervenció sense tenir en compte aquestes dues lleis.

Aprovarem, en breu, el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2019-2022, que s'ha elaborat –i ho sabeu– en base a un procés participatiu on han intervingut més de quatre-centes entitats pertanyents al Consell Nacional de les Dones de Catalunya. Un pla que inclou sis eixos: educació i promoció de valors i models igualitaris, promoció de l'equitat en el treball i la corresponsabilitat en els usos dels temps, prevenció i erradicació de la violència masclista, participació política social i apoderament personal i comunitari de dones, visibilització i comunicació no sexista, transversalització de la perspectiva de gènere de les polítiques públiques.

I, efectivament, hem posat en marxa l'Observatori de la Igualtat de Gènere, el Pla de formació en equitat de gènere, la Guia per a la incorporació de la perspectiva de gènere en els contractes públics, i aquest Govern considera que s'han d'aplicar transversalment aquestes polítiques de gènere a tots els departaments, i en això treballarem.

Gràcies.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'agenda feminista del Govern

317-00069/12

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. President, no són paraules, han de ser fets. A les dones ens estan matant: noranta-nou dones assassinades a Catalunya, els darrers deu anys. La pobresa és femenina: quatre de cada deu famílies monoparentals són dones i estan per sota del llindar de la pobresa. Discriminació, també, quan som el 60 per cent de les llicenciades, però només el 29 per cent de les catedràtiques, i quan set de cada deu treballadors que cobren menys de mil euros també som dones, i la bretxa salarial també és una realitat insuportable. Avui les dones guanyem 6.500 euros l'any menys que els homes. I la conciliació a Catalunya també té cara de dona: nou de cada deu excedències per cura de familiars les fem les dones.

Sostre de vidra i terra enganxifós. Aquesta és la realitat de les dones, president, i tot i això vivim amb esperança l'enfortiment del moviment feminista, que es rebella

contra aquest estat de coses. Les dones no retrocedirem ni un mil·límetre assolit, i exigim governs que donin resposta als greus problemes que patim.

Per tot això –ho deia la Jéssica Albiach–, les dones pararem aquest divendres 8 de març, i per tot estem convençudes que la igualtat és el motor de la llibertat i de la democràcia, i que la igualtat ha de ser el vector rector de qualsevol govern.

President, què pensa fer el seu Govern davant d'aquesta situació? Quina és la seva agenda feminista? A nosaltres no ens ha quedat gens clar.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputada. Comparteixo la vostra diagnosi, em sembla que és oportuna i és absolutament imprescindible en aquesta setmana, on a través de programes de televisió, de parlaments, estem adonant-nos realment d'aquesta situació greu que vosaltres heu posat de manifest i que també la diputada Albiach ho ha fet.

Per a nosaltres, parlar d'igualtat de gènere vol dir també la igualtat i el país d'oportunitats per a aquest país, que és el que volem i, per tant, en aquest punt nosaltres no farem ni un pas enrere. Hi insisteixo, estem parlant d'un problema estructural de la nostra societat, d'una societat patriarcal que hem de canviar, i avui, justament, la consellera d'Agricultura feia també esment d'un punt de la igualtat, del que suposa en el món rural, per exemple, aquesta igualtat.

No em repetiré amb les dues lleis que abans li he expressat, però sí que voldria potser..., em dona l'oportunitat de tractar amb una mica més de concreció, altres accions que des de la Generalitat i altres departaments s'estan duent a terme en aquest punt. Hi insisteixo, ho torno a repetir: el Programa de les dones del món rural i marítim, el Programa de dones i esport, el Pla director de cooperació al desenvolupament 2015-2018 per a un país compromès amb la igualtat de gènere i els drets humans, dintre del que és l'Agenda 2030, el Pla d'igualtat d'oportunitats d'homes i dones de l'Administració, també, el Pla de foment de la participació de les dones en el món de les tecnologies de la informació i la comunicació, el Pla d'igualtat de gènere en el sistema educatiu, que pretén aconseguir que l'acció educativa als centres estigui basat en els principis de coeducació i d'igualtat d'oportunitats.

Destinem 10 milions, des de l'Institut Català de les Dones, a aquestes polítiques, també, que em sembla que és important, però insisteixo en la transversalitat de les polítiques de gènere del departament, des del Departament de Cultura, de Justícia, des de tots els departaments; així com també cultura és un eix transversal, també les polítiques de gènere ho són.

I voldria també, sobre el tema de la bretxa salarial, si m'ho permeten, també fer o explicar-los algunes de les dades que durant el 2018 s'han fet: s'han revisat i avaluat un total de 69 plans d'igualtat; d'aquests, s'han certificat i publicat al Registre de plans d'igualtat del departament 58 nous plans, que han repercutit en gairebé més de 56.000 treballadors i treballadores; amb els plans inscrits al 2018, el nombre total de plans que consten al registre ascendeix a 147, amb afectació directa a 94.000 persones.

No n'hi ha prou, no n'hi ha prou, però necessitem el compromís de tots...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...per combatre aquest gran problema...

El president

Gràcies, president. Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Eva Granados Galiano

Cap pas enrere, president? Els governs independentistes han retallat el 30 per cent dels recursos que es dedicaven abans a les dones. *(Aplaudiments.)* Són molts passos enrere, president. En aquesta matèria vostès prediquen el que no practiquen i el que no es creuen, directament. Potser no l'hi ha explicat, però és un 30 per cent menys en els recursos dedicats a les dones. Sap que no hi ha recursos per a la prevenció, i que si parlem d'atenció a les entitats que cuiden les persones víctimes estan que trinen amb les retallades i els retards en els pagaments? Li han explicat les llistes d'espera que tenim als serveis d'atenció a les dones?

President, ara ja no pot parlar que Madrid té la culpa. Vostè ha rebutjat els pressupostos de l'Estat que revertien totes aquestes retallades. Vostès tenen molta feina per fer en igualtat i en moltes altres matèries, no tenen clares les seves prioritats, no tenen pressupost, no governen.

President, el seu Govern està noquejat, no s'atreveix ni a portar els pressupostos. Què vol fer, si no té majoria? Què vol fer si no pot, si no vol, si no sap governar? Per què vol seguir no governant, president? Posi la Generalitat al servei de totes les ciutadanes i ciutadans, demani la confiança de la cambra o convoqui eleccions, perquè sigui un nou govern...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Eva Granados Galiano

...el que es posi a treballar.
(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el judici als presos polítics, les declaracions del president d'Andalusia i el futur de Catalunya

317-00071/12

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Bon dia, president. Aquesta setmana hem vist com l'amnèsia sobtada de Rajoy, de Santamaría, de Zoido, de la setmana passada es convertia en cinisme i en mentida. Ahir a la sala de la vergonya del Suprem vam veure el pitjor de la política, la que és capaç de gairebé tot, fins i tot de mentir sense miraments en seu judicial per intentar-se garantir un futur laboral –també és veritat que en el cas de Millo això a Esquerra ho sabíem i ho sabíem de feia temps. Ahir vam veure com l'ambició personal no té límits, i la manca de dignitat, tampoc. I aquest no és l'únic episodi que hem vist els darrers dies; malauradament, ens hi estem acostumant. La catalanofòbia ven, i en temps electorals encara més.

Aquest cap de setmana vam sentir com el president d'Andalusia demostrava la seva absoluta ignorància cap a la societat catalana. Va fer unes afirmacions lamentables, irresponsables, etnicistes i que busquen dividir i enfrontar les persones pel seu origen. No ens hi trobarà. Ja poden seguir escopint odi, que no ens hi trobaran.

A Catalunya gairebé tothom ha nascut fora, o com a mínim hi té els seus orígens, i això és la més gran riquesa d'aquest país. A Catalunya hi ha persones de tots els orígens, es parlen tres-centes llengües, i a la vegada tots són catalans i catalanes. I això és un orgull per a tots nosaltres. Som un país d'oportunitat, una terra

de llibertats, una terra d'acollida on ve gent de tot arreu. Existeix un somni català que ha permès un futur i donat llar a moltíssima gent. És català qui ho vol ser, hagi nascut on hagi nascut i parli la llengua que parli. Tothom qui viu a Catalunya ho sap. La cap de l'oposició, que ara ens deixa, és d'origen andalús. La Generalitat va ser ocupada per un president cordovès, i això no ha estat cap impediment. *(Remor de veus.)*

Ja n'hi ha prou de fer el ridícul intentant confrontar les persones. Prou del discurs de l'odi. Prou de dividir la gent pel seu origen. Tenim una oportunitat única, en aquesta Europa on aflora el feixisme, tenim l'oportunitat de construir una societat inclusiva, oberta, diversa, on anem tots junts. Aquest és el projecte independentista, el que vol sumar i abraçar tothom, el que vol el millor per a Catalunya. I no el trencarà Aznar, no el trencarà Ciutadans, no el trencarà el senyor Moreno. I no ho permetrem mai. Oi, president?

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputat. No ho permetrem mai, no, de cap de les maneres.

Mireu, Catalunya és una nació de destí. Aquest és un país de futur, és un país que no mira els orígens, sinó que mira endavant, i és un país, almenys aquest Govern, que defensarà sempre els 7 milions i mig de futurs. Per això li hem posat aquest nom, a aquesta exposició, que recomano a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra que passin pel Palau Robert. Aquesta és una exposició que pretén retornar als famosos «Som 6 milions» i donar encara una càrrega més simbòlica de futur a aquests 7 milions i mig de futur.

Nosaltres volem anar endavant, i no volem pas mirar endarrere. Hi ha una frase molt bonica de Maria Aurèlia Capmany que diu: «Un és immigrant fins que desfà la maleta.» Jo em sento orgullós que a Catalunya hi hagin hagut milers de maletes que s'hagin pogut desfer i que hagin pogut tirar endavant els seus projectes de vida i professionals en el nostre país. Jo em sento orgullós d'haver tingut el president Montilla com a president dels catalans. Jo em sento orgullós de tenir una cap de l'oposició nascuda a Jerez de la Frontera. Em sento orgullós de tenir un conseller que els seus pares són marroquins. Em sento orgullós de que hi hagi aquesta pluralitat de llengües, de destins, d'orígens diversos, perquè això ens fa ser qui som. Hem estat sempre així, nosaltres, i aquesta és la força –aquesta és la força– i la vitalitat dels catalans.

Defensarem sempre el dret de tots els catalans, perquè em sembla que és el punt més essencial, la cohesió social em sembla que ve per aquí. I jo també..., mira, avui voldria també agrair especialment dues intervencions que van haver-hi la setmana passada. Una, la del senyor Daniel Salinero, president de la Federació d'Entitats Culturals Andalusos de Catalunya, que va dir el següent: «No crec que hi hagi una vulneració dels drets particularment dels andalusos. El que crec que sí que hi ha és una preocupació important dins de la societat catalana, i que tenim l'obligació tots d'intentar solucionar-ho. Jo soc català, soc president dels andalusos a Catalunya, i crec que hi ha un problema. El problema és que tenim gent que està a la presó i en un judici.» I voldria tornar a agrair al president Montilla el tuit del president Montilla, que deia: «No se entienden declaraciones que faltan a la verdad y que solo contribuyen a la confrontación entre los pueblos de España.»

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la postveritat institucionalitzada impulsada per l'Estat espanyol

317-00073/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

President Torra, bon dia. L'endemà del millor perjuri és difícil saber quin és el detergent que deixa els plats més nets; però sí que sabem que la baixesa dels que l'1 d'octubre van pegar milers de ciutadans i la baixesa dels seus còmplices és infinita. L'ex-governador civil viurà amb la pena de saber que mai més podrà aguantar la mirada a la veritat i a la dignitat collectives, que no és una pena menor.

El judici als presos polítics té una enorme dimensió ètica. Els testimonis *fake* obliden la repressió que van ordenar i fan de la mentida una forma d'expressió normalitzada. Aquests testimonis *fake* estan fent un pèssim favor a la democràcia. Els covards que al judici parlen del Fairy l'haurien de fer servir per netejar-se la boca, plena de falsedats guionitzades, i per netejar la pròpia consciència, bruta, baixa i indigna. Aquells que van decidir l'«*a por ellos*» i ara diuen que no van decidir res, aquells que neguen la sang i la brutalitat, fan un mal favor, ens fan un mal favor a la llibertat i a l'ètica pública.

Ara, però, sabem del cert que quan Espanya ho necessita, president, es menteix i punt, i que no passa res. I no passa res perquè aquell que hauria de sancionar la mentida és el mateix que t'ofereix un *airbag* legal perquè menteixis més i millor. Per l'Estat espanyol, la veritat no està de moda, ara val tot, i la mentida pública és el mal menor. L'Estat ha decidit que l'*una, grande y libre* està per sobre de la democràcia. Zygmunt Bauman, pare de *La modernitat líquida*, afirma que les xarxes socials són l'eco de la nostra pròpia veu; doncs aquest judici només és l'eco de les mentides d'estat. Amb perdó de Carlo Collodi, l'Estat espanyol és un estat Pinotxo, un estat Pinotxo que protegeix la seva pròpia mentida. El «fakisme» i la postveritat han substituït la idea d'estat social i democràtic de dret per un estat de *fake* dret; l'Estat espanyol és un *fake* dret. Al judici farsa hem vist la postveritat reconvertida en una nova forma de violència d'estat.

Ara com queden, l'ètica i la política? President, què pot fer el Govern per protegir-nos de la postveritat institucionalitzada impulsada per l'Estat espanyol?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputat. Efectivament, estem assistint a un judici que ha mutat de judici *fake* a judici de la vergonya, i en el que dia a dia ens endinsem encara més profundament en aquestes sorres de la vergonya on semblava impossible encara caure més baix, i efectivament, ho veiem. La veritat és que les declaracions d'ahir, a tots els catalans, penso que a tots els catalans –independentistes, no independentistes, anessin a votar l'1 d'octubre o no anessin a votar l'1 d'octubre–, ens fan una autèntica i profunda vergonya. Perquè tots vam veure que no va haver-hi cap tipus de violència, ni el primer d'octubre ni el 20 de setembre. I totes aquestes falsedats, que són molt més que falsedats, que són enganys, i que és la prova d'una articulació del perquè des del començament es volia precisament articular tot aquest muntatge que ha acabat portant els nostres companys a la presó per *descabezarlos*, doncs, efectivament, cada dia es van posant més de manifest.

Només recentment –només recentment–, l'International Trial Watch ha publicat el segon informe de seguiment, que critica les preguntes –cometes– «suggestives» del Ministeri Fiscal. El secretari general de l'Organització de Nacions i Pobles no

Representats, Ralph Bunche, veu molt preocupant el judici pel primer d'octubre. La Comissió Internacional de Juristes alerta que una condemna pot socavar la confiança en l'estat de dret a Espanya. I, per citar un mitjà de prestigi internacional, *Le Monde*: «El judici dels separatistes catalans es desinfla.»

El Govern de Catalunya seguirà al costat dels catalans. Serem acusació popular en tots aquells judicis que a Catalunya es facin i es tirin endavant contra catalans que van ser agredits per la Policia Nacional o pels guàrdies civils; hi serem. El Govern de Catalunya estarà sempre, en tota la seva acció exterior, posant de manifest el que està passant a Catalunya: la vulneració dels nostres drets humans i civils, la vulneració del dret a l'autodeterminació de Catalunya. Ho està fent el conseller d'Exteriors, ho estic fent jo, ho està fent el president Puigdemont, ho farem tot el Govern. Ens hem de convertir en els altaveus dels nostres companys, en posar de manifest el que està realment passant en aquest judici de la vergonya, que ens hauria de fer caure..., de la vergonya, sobretot a *tots* els diputats que estem en aquesta cambra.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president
Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la tramitació de la Proposició de llei de mesures per a la prevenció i el tractament del maltractament infantil

317-00068/12

La darrera pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, en diciembre celebramos un pleno sobre infancia solicitado por Ciudadanos, donde le insistí, entre otras cuestiones, en un tema que nos preocupa, que son los abusos sexuales a menores. Ciudadanos ha presentado una ley contra los abusos y el maltrato infantil; pero ayer supimos que los grupos que dan apoyo al Gobierno han presentado una enmienda a la totalidad, para que no se pueda ni debatir esta ley.

Le pregunto: ¿está usted de acuerdo con que se bloquee esta ley en el Parlamento?

El president
Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, president; gràcies, diputada. Nosaltres el que intentem sempre, quan hi ha qualsevol projecte de llei, quan nosaltres també presentem les coses –vegi's l'elaboració dels pressupostos–, és parlar-ho abans amb la gent, intentar buscar els consensos. Nosaltres treballem pel diàleg, no per presentar... –i si no se'n fot, em permetrà que continuï–, nosaltres treballem pel diàleg, treballem per buscar consensos, treballem per trobar precisament aquestes grans majories que hi han en aquest Parlament i en la societat catalana. I, per tant, nosaltres, davant d'aquesta llei, l'estudiarrem, la mirarem i prendrem la decisió que creguem oportuna.

El president
Gràcies, president. Per repreguntar té la paraula la diputada.

Inés Arrimadas García

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'oradora.)
...de diàlogo es presentar una enmienda a la totalidad. O usted no se entera de cómo va el debate parlamentario o tiene un criterio muy raro, muy raro con el tema del diàlogo.

Mire, tenemos un grave problema en Cataluña –si usted me escucha, señor Torra, y si no le tienen que ir diciendo lo que me va a responder luego–: el 17 por ciento de la población catalana ha sufrido violencia sexual en su infancia, seguimos conociendo casos espeluznantes, muchas víctimas explican que se han sentido desamparadas y que hay muchas cuestiones a mejorar desde la Administración, como la Generalitat, no solo en la prevención de estos casos, que también, sino en la detección, en las denuncias y en ponerlo en conocimiento de la justicia, en los protocolos de actuación, en la protección a las familias o simplemente en los procesos de declaración de los menores, que a veces tienen que declarar hasta diez veces. La Generalitat no hace nada, y tiene competencias en protección de la infancia, pero también en educación, en salud y en justicia, entre otros.

Mire, hace dos años presentamos una ley que abordaba estos mismos temas, y ¿sabe lo que hicieron los grupos independentistas?: la bloquearon, para que no se pudiera ni debatir. Según Save the Children, el principal problema de las víctimas de abusos en Cataluña es la falta de coordinación entre los departamentos de la Generalitat. ¿De eso también tiene la culpa Madrid, señor Torra? La inacción en políticas de infancia del Govern es indignante. La Ley de infancia es del 2010, y ustedes no la han desplegado. El registro único de maltrato infantil se tenía que hacer en el 2007, y ustedes no lo han hecho todavía. Nuestra ley incorpora recomendaciones de estas entidades, pero queremos que sea ampliada y mejorada por todos los grupos parlamentarios: queremos que vengan expertos, que vengan profesionales, que vengan entidades, que vengan responsables de la Administración, y también representantes de las víctimas. Esta ley será de todo el Parlamento, no será una ley de Ciudadanos; no la bloqueen simplemente porque la hayamos presentado nosotros.

Ustedes están obsesionados con un solo tema, con el único tema, pero de los problemas de los demás no quieren ni hablar. Cierran el Parlamento cuando les da la gana y bloquean las iniciativas de la oposición. Espero, señor Torra, que sus grupos parlamentarios retiren la enmienda, porque ya nos han hecho bastante tiempo perder en esos ocho meses de la inacción de su Gobierno de la Generalitat.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre té la paraula de nou el president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, president. Miri, per nosaltres, per aquest Govern, la defensa dels menors és una prioritat absoluta, com ho és la defensa de les persones més desvalgudes. No té cap sentit l'acció de cap govern si no orienta la seva acció a les persones i a les persones que més ho necessiten i, per tant, en aquest cas, menors, persones amb discapacitat. Jo li asseguro que aquesta és una prioritat i li diria que fins i tot personal meva i, per tant, la lluita contra aquestes agressions sexuals ens interpella a tots, no només a l'Administració competent, a totes les institucions, a totes les entitats. Nosaltres animem a denunciar i agraïm la valentia que tenen de denunciar aquests casos, perquè volem tolerància zero amb aquestes agressions sexuals.

Hem impulsat una modificació, ho saben, del termini de prescripció dels delictes ja que la Generalitat i aquest Parlament, malauradament, com en tantes altres coses, no tenim competències per modificar el Codi penal. Vam suggerir de fer i vam impulsar un canvi normatiu, consellera, gràcies, perquè els delictes prescrivis-

sin a partir dels trenta anys de la víctima i, per tant, aquest canvi sembla que ha estat recollit en un avantprojecte de llei del Govern Sánchez i ens n'alegrarem.

Aprovarem un protocol marc contra el maltractament. Reconeixem i hem donat instruccions clares a Educació, també a la conselleria d'Educació, de tolerància zero i a tots els serveis territorials i a la inspecció d'Educació, els departaments estan en plena disposició de les famílies perquè si mai cap família pensa que té alguna situació que hagi de denunciar se'ns adreci al Govern de la Generalitat, que els escoltarem, que estarem al seu costat, i que treballarem perquè no pugui passar això mai més a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, president.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport a les víctimes d'abusos sexuals infantils

401-00010/12

Un cop acabada la sessió de control passem ara al següent punt de l'ordre del dia. Abans, però, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya de suport a les víctimes d'abusos sexuals infantils. Declaració que llegirà –per tant, demano que ho faci– el secretari primer de la Mesa.

Gràcies.

El secretari primer

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport a les víctimes d'abusos sexuals infantils.

»L'abús sexual és una de les pitjors formes de violència que pateix la infància, amb greus conseqüències que poden durar tota la vida. El 2017 es van presentar a Catalunya 549 denúncies per abusos sexuals a infants.

»La Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de l'infant, de 1989, i la normativa vigent en matèria d'infància reconeixen a infants i adolescents el dret a estar protegits de qualsevol forma de violència, inclòs l'abús sexual, i estableixen el deure dels poders públics d'adoptar mesures perquè aquesta protecció sigui efectiva.

»El Comitè dels Drets de l'Infant defineix àmpliament l'abús sexual i l'explotació infantils. Molts infants pateixen abusos sexuals que, tot i que els agressors no empenen la força o la coerció físiques, són intrusius, opressius i traumàtics des del punt de vista psicològic.

»Més que en altres formes de violència, l'abús sexual infantil es caracteritza pel secretisme i l'aïllament de la víctima, sovint, perquè l'agressor exerceix una posició de força i autoritat davant l'infant agredit. És per aquest motiu que la majoria dels casos romanen ocults i els que es revelen es troben amb un seguit de dificultats que afegeixen més dolor i patiment a les víctimes.

»Els darrers mesos han sortit a la llum nous casos de persones ja adultes que van patir abusos sexuals durant la infància, fet que ha de fer reflexionar sobre la importància de la detecció, l'abordament, la denúncia i la visibilització d'aquests casos.

»El Parlament de Catalunya és una institució compromesa en la lluita contra l'abús sexual infantil. En conseqüència i davant les denúncies de víctimes que s'han fet públiques els darrers anys, i concretament els darrers mesos, condemna i repudia qualsevol tipus d'agressió, abús o maltractament contra els infants.

»El Parlament de Catalunya mostra el seu suport a les víctimes d'abusos sexuals infantils i a llurs familiars, i els expressa la seva solidaritat.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya insta totes les institucions a assumir l'obligatorietat de complir l'observació general número 13 del Comitè dels Drets de l'Infant i, per tant, a impulsar mesures preventives, de detecció i d'acompanyament perquè aquestes situacions no tornin a succeir en els àmbits escolar, religiós o del lleure infantil i juvenil ni en l'àmbit familiar.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya demana a totes les institucions i organismes competents que facin les investigacions i accions pertinents davant dels casos d'abusos sexuals, que ho comuniquin a les autoritats judicials i que col·laborin plenament amb la justícia per a aclarir-los.

»Finalment, el Parlament de Catalunya condemna les paraules i actituds que pretenguin restar gravetat als abusos sexuals comesos per alguns sacerdots i demana a l'Església que comuniqui a la justícia ordinària els casos de possibles abusos sexuals dels que en tingui coneixement.

»Palau del Parlament, 4 de març de 2019.»

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies.

Decret llei 2/2019, del 22 de gener, de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per tal d'incorporar mesures contra els trastorns de la conducta alimentària

203-00010/12

Seguim amb l'ordre del dia. El segon punt és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 2/2019, del 22 de gener, de modificació de la Llei 22/2010, del 20 de juliol, de Codi de consum de Catalunya per tal d'incorporar mesures contra els trastorns de la conducta alimentària.

D'acord amb l'article 158.2 del Reglament intervindrà, en primer lloc, la consellera d'Empresa i Coneixement per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Quan vulgui, consellera.

(Pausa.)

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, president. El Consell Executiu va aprovar, el 22 de febrer, aquest decret llei que modifica el Codi de consum de Catalunya, amb l'objectiu de dotar la Generalitat d'un marc legal per poder perseguir i sancionar els continguts que fan apologia dels trastorns alimentaris, com l'anorèxia i la bulímia, a internet.

Els trastorns alimentaris són una xacra de la nostra societat, que castiga especialment els més febles com són els adolescents i els joves, i que, per la pressió social que encara patim les dones, s'acarnissa sobretot en noies joves. Afecta al voltant del 5 per cent de les noies i un 11 per cent presenta símptomes d'alt risc de patir-los. Segons dades de l'Associació contra l'Anorèxia i Bulímia, a Catalunya, 28.000 adolescents i joves pateixen algun tipus de trastorn alimentari.

En aquest escenari, les xarxes socials, en general, internet, suposen un factor d'alt risc per la permeabilitat i la fàcil accessibilitat. Internet, per tant, doncs, pot esdevenir un altaveu de continguts nocius que fan apologia de les conductes perjudicials per a la salut, dirigits especialment als col·lectius més vulnerables psicològicament.

En aquest context, aquest decret llei és resultat d'un consens, el consens de tots els agents implicats, i també fruit de la tasca que va començar el 2012 amb la creació de la Taula de Diàleg per la prevenció de Trastorns de la Conducta Alimentària, una taula que reuneix a diferents departaments de la Generalitat i també a un ampli espectre d'agents socials tant del món empresarial, com del món universitari i de

fundacions privades de promoció de la salut, amb la voluntat de vetllar i intervenir en aquests factors socials i de consum que impacten en la proliferació d'aquest tipus de malalties.

Establia aquesta taula tres objectius molt definits. El primer, construir entre tots els sectors una imatge corporal positiva i saludable a partir de fomentar un ideal de cos basat en la salut i el benestar, i no pas en l'aparença. En segon lloc, treballar de manera coordinada els diferents sectors, el sector sanitari, educatiu, empresarial, els mitjans de comunicació, per redissenar les estratègies realistes per a la prevenció d'aquestes malalties. En tercer lloc, traslladar el debat de la societat, per tal de sensibilitzar sobre la importància de prevenir el greu problema dels trastorns de la conducta alimentària i, en general, dels trastorns relacionats amb la imatge i el pes.

El 20 de juliol de 2017, en la sessió plenària de la taula del diàleg, es va posar de manifest la necessitat d'adoptar mesures de protecció i de prevenció, i es va instar el Govern de la Generalitat per dotar-se d'eines legals per poder actuar.

Aquest projecte de decret llei conté el preàmbul, set articles, dues disposicions finals, i que s'afegeixen a les següents modificacions legals en matèria del Codi de consum.

En primer lloc, concreta la definició de trastorn alimentari als efectes del Codi de consum, i entén com a tals l'anorèxia i la bulímia, entre d'altres.

En segon lloc, s'inclou dins els col·lectius que requereixen especial protecció les persones susceptibles de patir trastorns alimentaris com l'anorèxia, la bulímia, en les relacions de consum.

En tercer lloc, dins dels deures que han de complir les empreses s'introdueix l'obligació de no dur a terme activitats relacionades amb la posada en el mercat de béns i serveis que fomentin o induïxin les persones consumidores a dur hàbits no saludables a partir dels quals poden patir trastorns alimentaris. Es tipifica especialment com a infracció greu del Codi de consum, el fet de realitzar activitats de promoció, publicitat, oferta o qualsevol altra que fomenti o induïxi a persones consumidores a l'adopció d'hàbits relacionats, com els trastorns alimentaris, com l'anorèxia i la bulímia. Com a infracció greu es podrà sancionar amb multes de fins a 100.000 euros.

S'amplia els intermediaris també en els serveis de la societat de la informació la responsabilitat de la veracitat i la legalitat de la informació que publiquen referent a l'àmbit dels trastorns alimentaris. Així, s'estén la responsabilitat a les empreses que ofereixin allotjament web a aquest tipus de pàgines, blogs o xats que tinguin coneixement que estan allotjant continguts incitadors dels trastorns de conducta alimentària i no actuïn per retirar-los.

Complementàriament a la modificació anterior, s'estableix també que les persones, plataformes digitals o serveis *online* que cooperin o encobreixin una conducta infractora referent a l'àmbit dels trastorns de la conducta alimentària són responsables d'aquesta com a cooperadors o encobridors.

Per tant, aquesta modificació del Codi de consum permetrà vigilar, investigar i, si és el cas, sancionar les empreses, plataformes i serveis digitals que, tot i tenir coneixement de l'existència d'aquest tipus de contingut en les seves plataformes, no duguin a terme accions per eliminar-los. Com he dit, les multes poden arribar a ser de 100.000 euros.

I quan parlem d'aquests trastorns, ho hem de fer amb corresponsabilitat, la que tenen també les xarxes. La tipologia de l'anorèxia i la bulímia nervioses a la xarxa, col·loquialment conegudes com a «pro Ana» i «pro Mia», des de diferents webs, llocs, xats i altres xarxes socials s'ha convertit en un dels factors de risc més consultat i perillós. Com a exemple gràfic, si el 2010 cercàvem a internet la paraula «anorèxia» ens sortien, el 2010, 3 milions de resultats. Si les cerquem avui en

dia..., perdó, 3 milions de resultats. Sí. Si la cerquem avui dia, 13 milions de resultats.

Aquesta Taula del Diàleg per a la prevenció dels Trastorns de la Conducta Alimentària, liderada per l'Agència Catalana del Consum, també exposa una sèrie de dades preocupants. Els trastorns alimentaris són la tercera malaltia crònica entre els adolescents. A Catalunya hi ha 28.000 adolescents i joves que pateixen algun tipus de trastorn alimentari. Afecta un 5 per cent dels joves. Un 11 per cent realitza conductes d'alt risc a internet. Un 59 per cent dels malalts hi accedeixen a través d'internet. La mitjana d'edat que fa les consultes és de quinze anys i mig. El 87 per cent de les famílies no saben que els seus fills o filles fan aquestes consultes. I la mortalitat, en casos d'anorèxia i bulímia, se situa en un 5 per cent.

Per aquest motiu sol·licitem el vot de tots els grups en la convalidació d'aquest decret llei, ja que és un instrument que ens permetrà actuar legalment contra la difusió d'aquests continguts a la xarxa, i ens situa, com a Administració i com a país, al capdavant d'aquesta lluita. Confiam que amb el suport del Parlament, aquesta reforma contribueixi a generar l'estat d'opinió favorable entre tots els governs a nivell internacional en la lluita contra l'enaltiment dels trastorns de la conducta alimentària a internet.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. A continuació passem a la intervenció dels grups parlamentaris. Per fixar la seva posició, amb un límit de deu minuts, té, en primer lloc, la paraula el Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Jorge Soler.

Jorge Soler González

Molt bon dia. Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades i diputats..., princeses, princeses de porcellana, que és com podem trobar que es diu a internet, a les xarxes socials que vostè, doncs, explicava, a aquestes noies afectades per aquests processos, per aquestes malalties, víctimes d'una societat, víctimes d'una malaltia.

I és que es calcula que a Espanya hi ha al voltant de 400.000 persones afectades d'anorèxia, de les quals al voltant del 90% són dones, i cada vegada més homes també estan caient en la malaltia, amb un grau important de letalitat.

L'origen saben vostès que és multifactorial, però indubtablement té molt d'un sistema, d'una societat que propugna una bellesa, una joventut eterna, una exaltació del cos. Que a Catalunya es calcula que els trastorns alimentaris afecten al voltant del 5% de la població jove i adolescent, i, per tant, a cada escola hi ha almenys un cas patint-ho, afectat. I ho podem veure així mateix a la televisió, ho podem veure fent una mera i senzilla recerca a les xarxes i a internet, i és que la discriminació, com sentíem aquest matí també a la sessió de control avui al Parlament, està present fins i tot al darrer congrés, el del Mobile, no ha estat tampoc una excepció a això.

Al nostre voltant: a França, s'ha legislat, per exemple, amb la llei de modernització de la sanitat, que ataca frontalment els cànons de bellesa imposats artificialment. En aquest sentit, han treballat els temes de les fotografies comercials, de les fotografies retocades, de la professió de model. O a Itàlia, ara mateix també hi ha el debat, on estan treballant per prohibir aquestes pàgines web, com estem parlant en aquest decret avui, les «pro Ana» i «pro Mia», inclús amb penes de presó.

Per tant, sabem que en l'actualitat manquen estudis, falta recerca i, evidentment, cal potenciar tots els recursos disponibles per poder treballar més i millor. També, per cert, des d'una perspectiva d'estratègia de salut mental, on sempre calen més recursos.

Per fer-ho..., és imprescindible fer-ho amb una estratègia absolutament global, multinivell. Per tant, fem bé fent-ho aquí avui al Parlament de Catalunya, però fem

bé també fent-ho a nivell nacional, al Govern estatal, i evidentment fent una projecció a Europa.

Per preparar això vaig entrar, com deia, a mirar quines són les principals pàgines web, i la primera es titula així: «*Aprende a vomitar, princesita de porcelana*». Aquesta és la pàgina, la desgraciada pàgina més visitada sobre el tema, i evidentment del seu contingut m'estalvio fer-ne cap comentari; ho trobaran vostès fent aquesta cerca a Google. Però sí que ho vull fer de la segona, «*Consejos y trucos*». En mencionaré alguns d'ells: «Puedes usar una banda elástica en la mano, y cada vez que quieras comer, tira de ella. Así sabrás que la comida equivale al dolor. Mé-tete en blogs como este, Pro-Mía, para matar el tiempo y no pensar en comer. Si te gusta demasiado la comida, si tienes un antojo insuperable, *héchale*» –con hache, por cierto–, «jabón o algo no tóxico. Así lo vas a devolver al segundo de meterlo en la boca, y la próxima vez que lo veas o huelas solo te dará asco. Recorta figuras tuyas o de modelos que salen en las revistas y las imprimes y las cuelgas. Que se vuelva tu pasatiempo. Si vas a la escuela» –repito– «si vas a la escuela, a la hora del refrigerio di que comiste en casa, y en tu casa di que lo hiciste en la escuela.» És absolutament «desgarrador».

Per acabar aquesta part, breus comentaris. «No te purgues más de una vez al día». «Si vas a vomitar, puedes abrir la regadera, o poner música fuerte. Así evitarás que te escuchen». Això és el que s'està dient a aquestes noies. «Si por alguna razón el baño está ocupado, o se están dando cuenta de lo que estás haciendo, lleva un balde o una tina y vomita en él, y en la madrugada, cuando nadie vea lo que estás haciendo...». Segueix amb el que no vull llegir, que són les instruccions per ajudar a aprendre a vomitar a aquestes nenes, a aquestos nens.

El que està clar és que des de Ciutadans farem tot el possible per evitar més víctimes desgraciades que pateixen aquesta infàmia. I per fer-ho, com us deia, ho farem aquí; ho farem a nivell nacional; ho farem a Europa; perquè aquí, a nivell autonòmic, tenim també, com és evident, un problema de competències. I és que el que no és *online...*, podria estar ara parlant amb una diputada des de l'escó, per exemple, de la Llei de salut pública, podríem parlar de donar-hi un abordatge més sanitari, perquè aquí sí que podem, com diu vostè, sancionar, investigar, denunciar. Ara bé, com que el que estava llegint és evident que té un toc absolutament llatinoamericà, no està ni tan sols escrit aquí, és lluny, per tant tot el que és regulació d'internet requereix també una transposició de directives europees, requereix molt més del que evidentment avui podem fer.

Ara bé, sense desmerèixer cap esforç –qualsevol esforç que també, doncs, cal reconèixer–, crec que un govern té eines per fer una mica més que el que avui ens aporta aquest decret. Però bé, en tot cas, és evident, nosaltres votarem sempre a favor d'aquestes qüestions, perquè ni som els primers, ni som els últims. Perquè la nostra proposta de Ciutadans... –imagino que vostès l'hauran llegit–, i és que la darrera proposta debatuda, àmplia, amb consens, al Congreso de los Diputados, a Madrid, fa molt pocs mesos va ser debatuda per tots els grups, per quasi tots els grups d'aquesta cambra, els que tenen representació a Madrid, i va ser votada a favor per tots vostès. I vam arribar des de Ciutadans a grans consensos; consensos, com us dic, que centren la política en aquest tema en un abordatge multidisciplinar, que és com creiem que s'han de fer les coses. I que alguns dels principals eixos són com els que vostès també porten avui: temes de publicitat, per exemple, informar del retoc de fotos, que és el que estan fent a França, amb criteris de veracitat; sancionar les conductes que fomentin trastorns alimentaris, aquestes pàgines web «pro Ana», «pro Mía» –pro anorèxia i pro bulímia–, perquè cal regular també, i així ho hem aprovat, l'activitat de model.

Cal parlar, per què no, del que ha passat al Mobile i de la discriminació d'hostesses. Cal evitar la promoció d'ideals de bellesa que siguin irrealis, inaccessibles, absolutament distorsionats. Cal donar també un abordatge sanitari. Cal fer-ho també des

de la perspectiva de la salut mental: recerca, recolzament, dotar de mitjans els treballadors de la salut mental. Però, per mi, el que sempre m'han sentit dir –i hi insistiré crec, tota la vida–, el més fonamental: l'educació. Cal fer campanyes informatives, donant suport a les AMPAs, donant suport a les associacions, fent educació centrada en els valors del respecte i de la igualtat.

I, per tant, des de tots aquests eixos, indubtablement, nosaltres avui donarem suport a aquest decret, encara que, hi insisteixo, és paradoxal que quelcom tan important, tan complex, es tramiti via decret. En aquest cas, cal reconèixer que la vella política desgraciadament ho acaba fent sempre tot igual. Perquè un govern podria fer molt més via llei, perquè fent-ho via llei podríem aportar solucions transversals, acordades, millores del sector. Per tant, ens hauria permès transaccionar tot això. Però, clar, avui quedarà aquest decret vinculat a la Llei de consum. Per tant, no permetrà fer un abordatge molt més acurat, molt més precís, molt més transversal, hi insisteixo.

President, conselleres, consellers, diputades i diputats, en tot cas, tot el nostre suport a contribuir a la millora de tot allò relacionat amb els trastorns de conducta alimentària, encara que sigui un petit pas avui el que fem aquí al Parlament de Catalunya. Nosaltres seguirem fent aquests passos, aquí, al Govern d'Espanya i, com no, també al cor d'Europa.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar té la paraula la diputada Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Diputats, diputades, els trastorns de la conducta alimentària, crec que avui ho hem anat parlant, són trastorns mentals i del comportament. Són resultat de la interacció de moltes causes d'origen biològic, psicològic, familiar, social, educatiu i cultural. L'anorèxia i la bulímia tenen causes múltiples, però sobretot tenen efectes greus sobre la salut i requereixen un abordatge multidisciplinari, transversal i integral que malauradament no és el que avui ens trobem sobre la taula.

S'han donat moltes dades. Jo només remarcaria una dada més: és la tercera malaltia crònica més prevalent en les dones adolescents. Recordar que la taxa de mortalitat és del 5%, i que és una mortalitat evitable. I el que és més preocupant, que hi ha un 11% d'adolescents que estan realitzant conductes de risc que els poden portar a patir un trastorn de comportament, un trastorn alimentari.

Compartim la necessitat de fer, com explicava la consellera, i compartim la urgència. El decret surt de les conclusions de la Taula del Diàleg per la Prevenció dels Trastorns de la Conducta Alimentària, una taula transversal, on hi ha els departaments de la Generalitat, empresaris, fundacions privades de promoció de la salut i el món universitari. Transversal, hi insisteixo, el que no és la proposta avui.

Al juliol del 2017, la taula va presentar un seguit de recomanacions sobre l'apologia dels trastorns, però també demanava dos coses al Govern, i el Govern va assolir dos compromisos: un, el Departament de Salut havia de modificar la Llei de salut pública, i dos, l'Agència Catalana del Consum havia de modificar el Codi de consum, que és on avui som, per tal de vigilar, investigar, i, si és el cas, sancionar les empreses, plataformes i serveis digitals que, tot i tenir coneixement de l'existència d'aquests tipus de continguts, no duguin a terme accions per eliminar-los.

M'agradaria posar en evidència un parell de coses. Primer, les recomanacions són del juliol del 2007 i estem al març del 19. O sigui, quan justifiquem urgències, realment parlem d'urgències. Segona, el Departament de Salut desapareix al llarg de tot l'expedient que veiem; no en sabem res, no sabem si estan complint

la modificació que es demanava de la Llei de salut pública. Sabem que en l'informe justificatiu i en l'exposició de motius sortia aquest compromís; després, l'expedient avança per dins dels departaments de la Generalitat i hi ha un moment en què surt ratllada tota la referència al Departament de Salut i a l'agència i a la modificació de la Llei de salut pública. Vull pensar que és una frase suprimida i prou. No vull pensar que és una inhibició del Departament de Salut en aquest trastorn, perquè aleshores estaríem parlant d'una cosa molt greu, atenant que l'article 55 de la Llei de salut pública vigent ja els habilita a actuar, fins i tot els permet el control de la publicitat i la propaganda de productes i activitats que puguin incidir en la salut.

Però és que, posats a buscar, no he sabut trobar ni en el Pla de salut ni en el Pla de salut mental i addicions cap referència als trastorns que avui parlem. Si tenim una taula de diàleg transversal, crec que hauríem de tenir un programa d'actuació transversal, i acomplir els compromisos i fer les modificacions legislatives en tots i cada un dels departaments que haurien d'abordar-ho. I en temps de dones, voldria recordar que per cada noi afectat hi ha nou noies que tindran aquesta malaltia, i que és una malaltia crònica.

Entrant en el decret, ja els deia que per mi no hi ha un plantejament ni una aproximació integral ni transversal. En tot cas, ho fa en l'àmbit del consum. Hi ha una cosa que em preocupa, que és que en els estudis i els informes que es referencien als informes justificatius només ofereixen dades concretes sobre l'anorèxia i la bulímia a internet entesa com a pàgines web i blogs, i s'aporten molt poques dades sobre l'ampli món de les xarxes socials. Hi ha una certa descontextualització en aquestes dades. No mencionar xarxes socials amb gran impacte en aquest àmbit com són Facebook i Instagram preocupa.

Instagram té més de set-cents milions d'usuàries, gran popularitat entre les dones adolescents, i moltes de les etiquetes i referències a les quals feia referència abans el diputat Jorge Soler són etiquetes virals de casos d'apologia dels trastorns alimentaris, i que van en increment. Sembla que disminueixi l'índex en les pàgines web, i, en canvi, s'incrementi molt l'ús a Instagram i Facebook. Instagram..., és important examinar formes de reduir qualsevol efecte negatiu d'aquesta plataforma de mitjans socials, perquè està basada en la imatge –i aquí parlem molt de les imatges– i és on es produeix una internalització de l'ideal de bellesa social i la comparació de l'aparença física amb les *celebrities* a Instagram. Això és un fet que tots els que hem sigut mare de nenes sempre ens hem mirat.

Les modificacions en l'articulat del Codi de consum que es proposen no identifiquen cap mesura per la investigació, per altra banda, necessària, en casos d'inici, d'ofici de les pàgines web, blogs o xarxes socials. I ens queda el dubte dels recursos amb què es compta per fer complir aquestes modificacions. No sé si la consellera després ens ho podria aclarir. Però, en tot cas, per investigar, perseguir i sancionar faran falta recursos, no sabem si l'agència hi compta o no, però, en tot cas, sí que tenim una possibilitat; tenim la possibilitat de comprovar l'efectivitat d'aquest decret arran de les denúncies presentades pel CAC, perquè una cosa hi ha clara: si prohibim sense mecanismes reals per fer-ho efectiu, només generarem més frustració a les que ho pateixen i a les seves famílies, bàsicament.

I voldria acabar fent un apunt sobre el CAC i felicitar la tasca, amb els dos informes sobre continguts a internet, que ha fet sobre l'anorèxia i la bulímia. L'any 2005 va fer un primer informe que va ser arxivat per manca de marc jurídic aplicable; per això la necessitat i la urgència del que avui estem fent. El 2017 va fer un altre informe, i en aquesta ocasió el CAC el que va fer..., es va dirigir directament a les empreses proveïdores dels continguts i va aconseguir l'eliminació de catorze continguts dels setze que havien detectat, la qual cosa que és una gran feina per part de l'organisme del que estem parlant.

Ara, i a l'empara d'aquest decret, ha denunciat set continguts que encara són visibles, set continguts que fan un ús habitual i reiterat de conceptes com ara «princesa», com deia el diputat Jorge Soler, o «amigues Ana i Mia», inciten a hàbits no saludables, dietes purgatives, conductes autolesives o suïcides i expliquen grans estratègies per ocultar el trastorn a les famílies.

Esperem, doncs, que amb la resolució d'aquesta denúncia que ha posat el CAC i d'aquests set continguts, el decret es pugui fer efectiu i, per tant, s'acabi amb aquests continguts que estan ara denunciats. Esperem que aquesta tasca no quedi en res i també que en el futur siguem capaços de pensar de manera integral i transversal: els ho devem a les persones que pateixen els trastorns, a ells i a les seves famílies. És evident que trastorns d'aquesta naturalesa no admeten una sola mirada, admeten una mirada global, que va des de l'educació a la salut, pel mig hi va la societat de la informació, però o ho abordem de manera global o difícilment ens en sortirem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació té la paraula la diputada Marta Ribas, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Bon dia. L'anorèxia i la bulímia, s'ha dit, tenen causes múltiples, sí, però hi ha un element de fons que nosaltres voldríem destacar, especialment un dia com avui: són dues expressions brutals de l'impacte que tenen en els nostres cossos i en la nostra salut els valors d'una societat patriarcal i capitalista; valors que causen malaltia, valors que causen mort, fins i tot. El culte al cos de talles mínimes, l'obsessió pel pes, per vendre'ns dietes, per una imatge estereotipada, falsa, irreal, inculcada per una indústria no sempre amb objectius lícits, està en el fons de la causa d'aquestes dues malalties. Els interessos comercials han de ser compatibles amb la salut i, quan no ho són, s'han de posar límits des de l'Administració pública i s'hi ha de fer front amb tots els mecanismes dels quals disposem.

Els trastorns de la conducta alimentària representen la tercera malaltia crònica amb major prevalença entre les *done*s adolescents. Sabem que un 5 per cent de la població adolescent i jove de Catalunya els pateix, que nou de cada deu d'aquestes persones que ho pateixen són noies i que l'índex de mortalitat d'aquests trastorns encara és avui del 5 per cent. Per tant, estem davant d'un fenomen amb una forta incidència sobre la salut, sobre la vida en si mateixa de les persones joves i amb un fort impacte de gènere.

El nostre grup parlamentari fem suport a una mesura concreta, a la que avui se'ns proposa, per convalidar aquest decret que modifica el Codi de consum i que serà un instrument de lluita contra la difusió de continguts que promouen i fan apologia de l'anorèxia i de la bulímia a internet, xarxes socials o a la publicitat.

Ens alegrem que la incidència de les organitzacions de famílies i persones afectades de trastorns alimentaris, com també de les professionals que hi intervenen, doni fruits i puguem desenvolupar mecanismes administratius per fer front a un fenomen que ha proliferat durant anys a través de les xarxes amb total impunitat.

Agraïm, per tant, a les entitats que han participat..., als professionals i les professionals que han participat en aquesta Taula de Diàleg per a la Prevenció dels Trastorns de la Conducta Alimentària i a l'Agència de Consum l'impuls d'aquesta modificació del Codi de consum. I ens felicitem que l'estiguem aprovant al Parlament la setmana del 8 de març, perquè és important que posem de manifest, com volia començar i he començat la meua intervenció, aquest greu impacte de gènere que tenen aquests trastorns, aquestes malalties, tot i que, tot s'ha de dir, potser hauria d'haver

estat el 8 de març de l'any passat, tenint en compte que les conclusions de la Taula de Diàleg per a la Prevenció dels TCA són de fa un any i mig.

Entrem al concret. Les mesures que incorpora aquest decret estan sobradament justificades al nostre parer en aquesta necessitat de perseguir, sancionar, fer desaparèixer continguts d'apologia de l'anorèxia i de la bulímia que es fan a pàgines web, grups a xarxes socials, determinades empreses, publicitats. No ens podem permetre que la difusió d'informació altament nociva per la salut, on es donen consells per emmalaltir o fins i tot per morir circuli de forma impune i a l'abast de les nostres joves. L'aproximació als continguts «pro Ana i Mia» és una experiència realment colpidora; continguts lamentables, però que jo no col·laboraré a difondre des d'aquesta tribuna. Crec que el paper que ens pertoca en aquest Parlament és de posar solucions, de legislar, de garantir drets i no de facilitar altaveus a aquells que ens ataquen.

La cosificació de les dones i els mandats de gènere amb els quals el món de la imatge corporal o determinades indústries de la moda i de la bellesa han intoxicat els nostres imaginaris col·lectius han afectat durant dècades els col·lectius de noies que en aquell moment, en l'adolescència especialment, estan construint la seva identitat i la relació amb el seu propi cos. Com es pot fer front a la tirania de la imatge amb la fragilitat de dotze anys d'edat? De quina manera estem protegint aquesta infància i aquesta adolescència del culte al cos, un culte al cos gens saludable, que impregna tota aquesta imatge, publicitat i difusió per xarxes?

Confiam que el Govern sigui diligent en allò que avui estem aprovant en aquest decret i allò que els permet aquest decret, que és perseguir i sancionar. Diligència per nosaltres serà que d'immediat, per exemple, ataquem aquests set continguts denunciats en el darrer informe del CAC. Diligència. Els demanem que es creguin les seves pròpies normes i que les executin amb eficiència, que governin. Sovint hem vist massa dubtes, poques iniciatives, o poca iniciativa, quan s'ha tractat d'obrir expedients sancionadors a empreses, a interessos comercials, a interessos empresarials, tot i que ataquin coses que les nostres lleis consideren infraccions molt greus. Esperem que no sigui el cas el que ens passi amb aquest decret.

En el decret es parla d'«encobridors» i de «cooperadors», dues figures molt interessants que ens donen marge per actuar davant les plataformes digitals on es difonen aquests continguts. Però també és encobrir o cooperar si no s'actua amb la competència sancionadora. El decret, per tant, ha d'aconseguir que els continguts «pro Ana» i «pro Mia», d'apologia de l'anorèxia i de la bulímia, desapareguin de la xarxa. Hem de protegir la salut pública i sobretot hem de protegir les menors i garantir el seu dret a la salut, el seu dret a viure lliures de violències i d'agressions ambientals i socials sobre el seu propi cos.

Aquestes mesures sancionadores, al nostre parer, són un pas important, un pas necessari, però insuficient. Ho demostren les mateixes dades de l'estudi elaborat per la taula que ha promogut que hi hagi avui aquest decret: la gran majoria de les persones que cerquen aquests continguts, un 85 per cent, són joves. I no només acabarem amb aquest impacte traient certs continguts de les xarxes; cal, per les famílies, eines per acompanyar les filles i els fills per poder detectar la influència d'aquests continguts de la xarxa sobre la seva conducta; calen elements, mesures educatives, cal millorar la prevenció, cal millorar l'acompanyament de les adolescents que ja hagin caigut en aquestes malalties, i evitar també que proliferin, evidentment, aquestes pàgines, que és important, però hi ha molt més a fer, molt més a fer encara.

L'altra principal conclusió de la taula de treball transversal, per exemple. N'hi va haver dues: una era aquesta modificació del Codi de consum, l'altra era la necessitat de modificar la Llei 18/2009, de salut pública, en aquest article 55, que ja s'ha esmentat abans, per facilitar encara més que la Generalitat pugui actuar des de l'àmbit administratiu amb la mateixa eficàcia, o més, que la penal en el control de publici-

tat, de propaganda i de productes i activitats que puguin estar incidint en la salut. No tenim notícia que s'estigui avançant en aquesta altra conclusió d'aquesta taula; conclusions, recordem-ho, del juliol de 2017. Reclamem, consellera, ja que està aquí, notícies aviat.

Erradicar els trastorns de les societats modernes com l'anorèxia i la bulímia no hauria de ser una utopia; ens hi hem de posar com a poders públics i com a societat, ens hi hem de posar perquè és una intervenció efectiva si ens hi posem totes i si ens hi posem sobre totes les causes que generen aquests trastorns de la conducta alimentària.

El que estem fent són petits passos per tapar una emergència, però no estem resolent el problema. En aquest sentit, l'abordatge dels trastorns de la conducta alimentària necessiten un compromís d'actuació transversal en l'àmbit de la prevenció que canviï també les causes estructurals, que resideixen en aquest model de societat patriarcal i neoliberal. I aquesta setmana és molt important que també aquest tema el tinguem present, en la setmana del 8 de març.

Comptin amb nosaltres per desenvolupar qualsevol tipus de mesura legislativa necessària per lluitar contra l'anorèxia i contra la bulímia. Ho fem avui; saben que ho hem fet també a través d'altres lleis anteriors, com la Llei d'igualtat, com les de violències masclistes, però que nosaltres volem que l'atac sigui a desenvolupar instruments que ataquin aquestes causes estructurals, que intentin fer aquest canvi estructural en el nostre model de societat, perquè arribem a un món, a una societat, a un país en què estimar els nostres cossos, normatius o diversos, de talles grans o de talles petites, sigui una experiència que abracem sense que ningú ens intoxici mentalment.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent; té la paraula la diputada Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, veiem com una de les causes estructurals de la violència patriarcal és la violència contra els cossos i la salut de les dones; és precisament el control de la sexualitat i dels cossos de les dones; el foment d'un model impossible i irreal de dona, un bombardeig de missatges que són reiterats i que busquen cosificar-nos, tractar-nos com a objectes i tenir-nos controlades. Perquè ho saben. Saben que, si ens rebel·lem, tremola el sistema; perquè, si ens reivindicuem com a subjecte, ells, els homes, veuen caure els seus privilegis. En paraules de Naomi Wolf, *«una cultura obsesionada con la delgadez femenina no está obsesionada con la belleza de las mujeres, está obsesionada con la obediencia de estas»*.

La pressió estètica i la violència simbòlica és violència masclista. Des de ben petites ens ensenyen a mantenir-nos primes, guapes, submises i perfectes. És així com subsisteix un sistema que precisament sobreviu en base a les desigualtats i la misèria de les dones treballadores. Ens jutgen per l'aparença, com a objectes. Les dones ens socialitzem dia a dia sota aquesta violència. I mentre el sistema sobreviu, a nosaltres ens segueixen matant, també per pressió estètica, també en base a aquesta violència simbòlica que afecta la nostra autoconfiança, la nostra autoestima, la nostra seguretat personal; una violència que ens genera desafecció cap al nostre propi cos i que ens afecta, i molt, en les nostres relacions interpersonals.

Com ens poden dir que és un èxit un sistema que sobreviu exercint violència sobre les dones? Com ens poden parlar de llibertat dins del sistema capitalista patriarcal, dins d'un sistema que necessita aquesta coacció permanent contra les dones? Com ens parlen de llibertat dins d'un sistema que fomenta aquesta violència i ens obliga, precisament a les dones, a conviure amb ella?, a conviure-hi, clar, si és que

aquesta no ens mata abans. Convivim amb ella a l'escola, al carrer, a casa, i sobretot a la feina, on se'ns classifica sovint segons la nostra aparença. No sé si alguna de vosaltres ha treballat d'hostessa al Mobile World Congress, però podríem conèixer molt bé quina és aquesta realitat i com es reproduïx al dia a dia.

I és que, per al capitalisme patriarcal, la vida és un mitjà per reproduir aquest mateix capital, i no pas una finalitat en si mateixa. Ens volen princeses, delicades, educades; però en el fons el que volen és que siguem submises, que siguem sacrificades per allò que en diuen «amor» i és explotació. El que ens volen és obedients, davant del risc que suposa per als privilegis dels homes blancs heterosexuais i de classe alta que les dones ens organitzem, ens alcem i ens rebellem a un sistema que ens vol convertir en objectes.

I és que no paren de repetir-nos que estem en una societat lliure, en una societat d'iguals, però en realitat l'únic subjecte de dret segueix sent l'home blanc, heterosexual i de classe alta. Només hem de mirar aquí dalt, que no només és buit, sinó que fa uns minuts era tot ple d'homes blancs, heterosexuais i de classe alta. Perquè aquesta societat ens relega a tota la resta, com deia Simone de Beauvoir, a l'alteritat, és a dir, a no ser subjectes, sinó a ser les altres. I el repte és que esdevinguem subjectes de transformació, de canvi, perquè sense nosaltres, sense les dones, no hi ha transformació social.

I per això ens organitzarem. Ens organitzarem a les places, a les viles, als barris i a les ciutats, mitjançant els comitès de vaga, reapropiant-nos de l'espai públic –perquè, sí, l'espai públic també és nostre–, contra un sistema assassí, contra unes institucions còmplices i uns homes executors. I nosaltres fem vaga general, no fem aturades pactades amb la patronal. Nosaltres, les dones treballadores, anem a la vaga general i rebutgem el feminisme liberal. I farem del nostre cos una trinxera, perquè, com deia Silvia Federici, «el cos és a les dones el que la fàbrica als homes, és el seu principal terreny d'explotació, però és també el seu principal terreny de resistència.» Farem del nostre cos una trinxera, avui i sempre.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades i diputats, potser hauria de començar demanant perdó per ser home i heterosexual, però tampoc no ho vaig triar jo, m'hi vaig trobar així, no? I, per tant, des d'aquesta posició, que no pretén ser superior a ningú, sinó en un pla d'absoluta igualtat, defensarem el nostre posicionament sobre aquest decret llei que pretén abordar *parcialment* –i ja introdueixo aquí un element– el problema, el greu problema dels trastorns de conducta alimentària.

El primer que acostumem a fer, quan ens arriba un decret llei del Govern, és veure què és el que motiva que s'hagi utilitzat la fórmula del decret llei, que és una fórmula reservada per a casos de necessitat extraordinària i urgent. Llavors, un comença a analitzar l'expedient i veu què és el que condueix el Govern a dictar aquesta norma, i quins són els orígens, no? I, certament, els orígens –ja s'ha citat, ja s'ha esmentat– estan en la Taula de Diàleg per a la Prevenció dels Trastorns de Conducta Alimentària, i, concretament, en un document que sorgeix el 20 de juliol del 2017. Llavors, un pensa i diu: «Bé, des del juliol del 2017 al gener del 2019, que és quan es dicta el decret llei, home, el Govern ha tingut ja la possibilitat d'iniciar el tràmit legislatiu ordinari.» Trobem alguna altra dada interessant, però també està a l'entorn del juliol del 2017, que és el darrer informe del Consell Audiovisual, amb relació a l'existència de webs i xarxes socials en els que es fa apologia d'aquests trastorns i

que, d'alguna manera, malauradament, engresquen determinades persones a adquirir aquests mals hàbits, a adquirir aquestes addiccions.

Ens ha costat bastant, eh?, intentar buscar quina justificació real tenia el Govern per utilitzar la fórmula del decret llei per tractar aquesta qüestió i per fer aquesta modificació del Codi de consum. Al final l'hem trobat, però l'hem trobat precisament en la jurisprudència constitucional –ja veu lo que són les coses–, que, a part dels casos d'urgència i d'extraordinària necessitat, diu que també és possible dictar un decret llei quan hi ha prèvia inactivitat del Govern. Bé, doncs sí, aquesta és l'autèntica raó per la qual aquesta modificació del Codi de consum ens arriba via decret llei: perquè hi ha hagut inactivitat del Govern. Per tant, home, celebrem també que el Govern, ni que sigui implícitament, reconegui aquesta inactivitat utilitzant, doncs, el tràmit del decret llei.

I això em porta a introduir el segon element –s'ha dit, per part d'alguna altra diputada–, que fa referència a que no estem abordant la problemàtica completa dels trastorns de conducta alimentària només amb una modificació del Codi de consum. Clar, la primera sorpresa és, quan parlem d'aquest tipus de trastorns, que ens surt –amb tot el respecte, evidentment– la consellera d'Empresa i, en canvi, no ens apareix –i que està present, eh?, i celebrem que estigui present– la consellera de Salut, quan, segurament, si mirem els efectes del trastorn de conducta alimentària des d'un punt de vista més transversal, veurem que segurament hi ha molta més relació i molta més necessitat d'activitat per part del Govern des del Departament de Salut. En quin aspecte? Doncs, home, jo crec que s'han d'abordar sobretot tres aspectes, i n'hi afegiria un quart, de col·lateral, important, que és la prevenció. I en aquest decret llei s'aborda una petita part de la prevenció, però també s'ha d'abordar el diagnòstic, perquè moltes vegades no és fàcil arribar a un diagnòstic d'un TCA. I, en tercer lloc, el tractament. I aquí intervenen agents sanitaris, des de pediatres fins a agents de salut mental, psicologia, baules precisament, segurament, les més febles de l'atenció primària, i, per tant, que requirien un tractament per part del Departament de Salut molt més transversal de tota aquesta problemàtica.

Però també hi ha un altre element –col·lateral, però important–, que és com ho aborden les famílies que tenen una persona amb un trastorn de conducta alimentària; com gestionen les famílies aquestes situacions i com contribueixen a reduir que es produeixin aquestes situacions. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant, a l'espera de que el Govern trenqui aquesta inactivitat...

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...reconeguda per aquesta decret llei, i que s'abordi el problema de forma transversal i conjunta, per ara donarem suport a aquest decret llei.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Penso que avui parlem d'un decret que ens posa sobre la taula solucions; solucions d'aquelles que en aquest hemicicle moltes vegades demanem, solucions transversals, solucions pràctiques, solucions que ens permetin actuar d'una manera ràpida i directa sobre un problema que tenim a sobre la taula. Aquesta taula que ens han esmentat, que va ser..., o parteix d'un treball conjunt, on tothom hi és representat, on tothom va aportar les seves

valoracions, i penso que el Govern el que ha fet conjuntament és actuar. Aquesta transversalitat vista com el Govern no fragmentat, sinó el Govern treballant cooperativament. Penso que el Departament de Salut i el Departament d'Empresa analitzen i valoren quina és l'eina més efectiva, quina és l'eina més ràpida que es pot trobar per atacar d'arrel aquest problema, i, amb les dues conselleries d'acord, es tramita, doncs, a partir d'aquest decret llei que encapçala o abandera el Departament d'Empresa.

Parlem en tot moment... Ah, bé, potser recordar-li al senyor Santi Rodríguez que jo penso que gràcies a Déu que aquest món és complementari, que homes i dones tots som benvinguts, perquè realment, si no afrontem aquest debat des d'una mirada plural i on totes les parts se sentin implicades, mala solució trobaríem. I també recordar que aquest últim any hem passat coses; que aquest últim any fins i tot hem pogut viure l'aplicació d'un article 155 que mai s'hagués pensat que el veuríem en una societat democràtica.

Seguim parlant, no? Moltes vegades sortim aquí i segmentem en excés, segmentem fins i tot problemàtiques com a fets aïllats, i aquest és un d'aquells que no hauríem de segmentar, i que hauríem d'anar a mirar una miqueta aquest substrat que rau davant d'aquesta patologia que parlem. I no hi trobem una modificació d'un gen, no hi trobem una modificació d'una proteïna que no actua correctament, sinó que el que hi trobem és una base psicològica, és una base educativa, és una base cultural, que ens porta a una reflexió com a societat i no abordada només des de la vessant de salut.

Totes hem après des de ben petites que el nostre paper als contes, fins fa molt poc, era ser les princeses, eh?, aquelles que havíem de ser salvades. Estem molt acostumades a ser definides moltes vegades per adjectius que senzillament valoren les nostres capacitats físiques. Som aquelles que no tenim representació als llibres de text, que més del 80 per cent dels noms que hi figuren són d'homes. Les dones que hi figuren moltes vegades hi figuren com a dona, com a esposa o com a, fins i tot, amant dels homes que hi puguin haver-hi. Tot això marca, marca aquesta existència des que comencen fins que acaben. Què hi ha darrere d'aquesta malaltia que estem parlant? Hi ha aquest ideal impossible, aquest control de la imatge i del pes, aquest control que moltes vegades s'agafa com a eina per poder controlar la vida; com a dona és l'element que t'han ensenyat que pots controlar, que és aquesta imatge externa que promou, aquesta imatge que ens condiciona, i ens condiciona molt.

Si la gent no va poder veure el reportatge que ahir feien a TV3, que jo penso que era plural, era transversal, que deia «De què es queixen les dones?»..., penso que donava moltes dades que sí que ens han de fer reflexionar. Ens deien: «Trenta-sis pensaments negatius sobre la nostra aparença física.» Qui? Les dones. En els homes normalment això no passa. A part de la bulímia i tots els trastorns de la conducta que avui estem analitzant, ens aportaven una altra dada: el 88 per cent d'usuàries de cirurgia estètica són dones, i darrere d'aquest substrat sempre hi trobem el mateix, aquesta cosificació, aquesta manera d'entendre la manera correcta de ser dona.

Aquest objectiu que penso que ens plantegem i que també partia des d'aquesta taula de prevenció ens parlava de com construir entre tots els actors una imatge corporal positiva i saludable. Per tant, entenc que el Govern ho ataca des d'aquesta vessant, d'una manera transversal, d'una manera que han d'estar-hi implicades totes les conselleries: Empresa, Salut, Afers Socials i totes aquelles que per poc hi puguin intervenir, perquè no cal només abordar la malaltia quan ja és malaltia, sinó, probablement, com a societat, el que hem de fer és abordar-la d'arrel, abordar-la perquè realment no es converteixi en malaltia.

Afegir-me també a la demanda que feia la diputada Escarp. Aquest decret llei ens parla molt i ens dona una eina molt eficaç per intervenir, doncs, en planes web i de difusió, tanmateix, és veritat que ens cal un nivell d'anàlisi..., què passa a les

xarxes socials; què passa sobretot a Instagram i l'ús que se n'està fent, perquè realment és una promoció potser equivocada del que voldríem exportar.

I, a partir d'aquí, penso que els diferents departaments treballen en positiu, treballen en prevenció, treballen en construir. Ho trobem des d'aquesta vinculació al Departament d'Ensenyament, en tot aquest treball preventiu que es pugui fer a escoles i instituts. Apostar perquè el menjador escolar sigui una eina educativa, una eina sana, educativa, que doti els nostres infants de tots aquells recursos que ens permetin construir aquesta estructura ja de ben petits, aportant eines i documents als canals de comunicació, com ara a la web Família i Escola. Una eina on la gent i les famílies, quan tinguin dubtes, s'hi puguin adreçar. I, a partir d'aquí, aconseguir no només informació, sinó recursos educatius de com treballar tot això a casa i per als infants, adreçat, a més a més, per edats i amb diferents apostes que ens facin aquest treball de prevenció molt més plural.

Perquè és important, és important que per atacar d'arrel, a part de tot el que ens comentaven, de com actuar quan hi ha aquesta patologia, que és una malaltia..., és com evitem d'arribar a aquest alt percentatge d'incidència a la nostra joventut. Perquè parlem de dos aspectes; ens recordaven abans que era la tercera malaltia amb incidència crònica, però l'altre dia també recordava la meua companya Rut Ribas que, en joventut, el suïcidi és la primera taxa de mort. Per tant, ens fa reflexionar que, més enllà de les malalties patològiques ben enteses, n'hi ha moltes que tenen un substrat psicològic; per tant, potser també hem de canviar una mica la mirada de com afrontem tots aquests problemes.

Afegir també, doncs, totes aquestes eines que transversalment s'utilitzen a partir d'aquest treball. Es va arrencar des de Salut el programa Implica't, que treballa per la parentalitat positiva. En aquest moment, s'estan organitzant presentacions conjuntes, amb noves guies alimentàries, petits canvis per menjar millor, a nivell territorial, i a partir d'aquí, obsessió perquè la prevenció sigui la millor política social, perquè arribi a les escoles, perquè arribi als centres de salut, perquè arribi a tots els centres socials, acompanyat també de videocàpsules que siguin de fàcil accés, que ens comuniquem també d'aquella manera en què es comunica l'adolescència, que, per tant, el missatge arribi d'una manera més directa.

Per tant, jo penso que totes les intervencions que hi ha hagut fins a aquest moment partien d'aquesta voluntat constructiva d'analitzar aquesta arrel que tenim tant a prop i que penso que analitzem de cares a aquest divendres, el 8 de març, que no només és atacar una patologia, sinó és atacar una manera de pensar, és una manera d'atacar una manera d'observar la vida i les dones, i que sí, senyor Rodríguez, està a les mans de tots, homes i dones, que això sigui diferent.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Montserrat Macià.

Montserrat Macià i Gou

Gràcies, president. Molt bon dia, conselleres, consellers, diputades, diputats, públic que ens acompanyeu des de la tribuna de convidats. Des del Grup de Junts per Catalunya, creiem que avui fem un pas més, un pas important, en la protecció de la infància i sobretot de l'adolescència; fem un pas més en el camí de posar els menors en el centre de les polítiques públiques, perquè es presenta a la validació d'aquesta cambra aquest decret llei que és la resposta a una situació d'urgència social, a la vulnerabilitat de les nostres infants i adolescents, davant continguts no saludables de les xarxes socials i d'internet.

Es tracta d'afrontar la lluita contra els trastorns de la conducta alimentària, uns trastorns, la bulímia i l'anorèxia, que les estadístiques i les dades que ja s'han donat,

i que ja no repetirà en excés, en determinen la urgència; uns trastorns que condueixen a una malaltia que, com tots sabem, pot arribar a ser absolutament cruel amb els nostres fills i, com bé recordava la diputada Escarp, especialment amb les nostres filles, perquè sabem que, per cada nou nenes o noies, trobem un nen amb trastorn de conducta alimentària.

Certament, pot ser absolutament dramàtic i destructiu per qui pateix la malaltia, però també per l'entorn familiar. I, per tant, és imprescindible actuar urgentment i amb aquest alt sentit de responsabilitat.

Recordem que l'índex de mortalitat dels trastorns de conducta alimentària es situa al voltant del 5 per cent. Per tant, deixarem en situació de vulnerabilitat les nostres adolescents davant dels continguts nocius de la xarxa quan tenim l'eina legal que ens permet actuar amb la rapidesa i la urgència que la situació ens demana i interpel·la? No. Tenim el deure i l'obligació d'actuar amb la màxima rapidesa i contundència. No podem contemplar impàvids la degradació física i psicològica de les nostres adolescents a què conviden i indueixen algunes de les pàgines web. Però, amb tot, cal dir que, per bé que l'adolescència és la franja d'edat en què més incideix aquesta malaltia, recordem que no li és exclusiu i que afecta també la població adulta.

Aquest decret llei, el 2/2019, ja va ser aprovat per la Generalitat el proppassat mes de gener; modifica la Llei 22/2010, del 20 de juliol, del Codi de Consum de Catalunya, amb l'objectiu precisament de poder disposar d'un marc legal adient i suficient que permeti al Govern actuar contra la difusió d'aquests continguts que fan apologia dels trastorns alimentaris.

Precisament, l'apologia de l'anorèxia i la bulímia nerviosa a la xarxa ha esdevingut un dels factors de risc més rellevants dels darrers anys. Ho han comentat els diputats i diputades que m'han precedit, però ho vull subratllar. Entrin-hi i cerquin les pàgines vinculades a «pro Ana» i «pro Mia». Esgarrifoses; angoixants, moltes d'elles. Inciten a la restricció alimentària severa, a la purga, a vòmits autoinduits, consum de diürètics i laxants; inciten a autolesionar-se, a l'aïllament social, a mantenir el trastorn en secret. Entrin-hi i llegeixin, o escoltin els vídeos, i s'adonaran de la urgència, de la necessitat vital per poder incidir legislativament en aquesta matèria per protegir els nostres menors. O, ho ha citat el diputat Soler, no?, la utilització d'una cinta gairebé com si fos un silici.

Entrin també als blocs de l'Associació contra l'Anorèxia i la Bulímia, i veuran quant de patiment, com el de la Sofia, quan diu: «Mama, em vull morir.» Quant de sofriment! «Les coses m'aniran bé quan el meu cos sigui perfecte; no estaré més sola, ni trista», pensava la Marina, quan estava malalta. I ens diu: «Un trastorn alimentari et confon i et fa veure com a real allò que no ho és; una gran confusió que va en augment fins a col·lapsar-te.»

Per això, per protegir les nostres nenes i les nostres adolescents, però també els adults susceptibles d'emmalaltir, per això, deia, s'ha avançat amb aquest decret llei de modificació del Codi de consum, per poder actuar eficaçment quan la xarxa es converteix en un monstre que convida a emmalaltir en pro d'un estil de vida basat en el culte al cos, en la tirania de la imatge i d'una cultura patriarcal.

Ja s'ha dit, però és important subratllar que aquest compliment dona compliment al compromís subscrit en la Taula de Diàleg per la Prevenció dels Trastorns Alimentaris de lluitar eficaçment contra aquesta problemàtica i d'establir urgentment mesures de protecció i prevenció davant d'aquestes situacions.

La taula de diàleg actua en aquells factors socials i de consum que impacten en la proliferació d'aquestes malalties. La taula de diàleg vol treballar precisament, com explica la consellera, per a cercar les mesures necessàries per a minimitzar cada dia més els estralls dels trastorns de conductes alimentàries.

I precisament una de les principals conclusions a què va arribar la taula de diàleg va ser la necessitat de legislar amb l'objectiu de protegir molt especialment els in-

fants i adolescents d'uns continguts altament nocius per a persones en fase de construcció de la seva imatge i de la seva identitat, i, doncs, especialment molt vulnerables. I va demanar al Departament de Salut que modifiqués la Llei de salut pública i que l'Agència Catalana de Consum retoqués el Codi de consum per tal de poder ser proactius en la protecció d'infants i adolescents.

I aquest decret vol acomplir aquest compromís, precisament, marcant unes actuacions preventives i correctores del contingut de la xarxa amb relació als trastorns alimentaris.

No repetiré les dades que ja s'han donat, però sí que vull dir que l'estudi encomanat per la Taula de Diàleg per la Prevenció dels Trastorns Alimentaris sobre l'impacte de les xarxes socials i internet, aquest estudi, va revelar que el 59,2, ho ha dit abans la consellera, dels malalts accedeixen a través d'internet a continguts no saludables i que un 40,8 per cent ho fa directament a continguts sobre el trastorn i consells sobre dietes.

Davant d'aquesta situació, el nostre grup parlamentari dona la benvinguda a aquest decret llei atès que entén que es donen els requisits que preveu l'Estatut d'autonomia de Catalunya amb relació a les disposicions legislatives provisionals, la necessitat extraordinària i urgent d'actuar per preveure-ho i protegir un col·lectiu de persones vulnerables; un decret que, incidint fonamentalment en les competències de consum, permetrà, amb un preàmbul, set articles i dos disposicions finals, protegir les nostres nenes i adolescents a accedir a pàgines web, xats, blogs amb continguts nocius per la seva salut i pel seu desenvolupament físic, cognitiu i psicològic; permetrà també dotar d'una protecció especial les persones susceptibles de patir trastorns alimentaris.

La urgència, la gravetat de la seua situació, el patiment i la vulneració davant de l'increment de continguts que motiven els trastorns de la conducta exigeixen regular-ho des del punt de vista de consum, i la urgència recomana no demorar la seva regulació.

Per aquest motiu, validarem aquest decret llei i continuarem vetllant per actuar transversalment en contra de l'apologia dels trastorns alimentaris i, per descomptat, per prevenir totes les violències que vivim les dones.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Estem cridant a votació.
(Pausa llarga.)

Bé, procedirem a la votació.

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, saben que s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, per tant, doncs, a la votació. *(Veus de fons.)* Un moment –un moment. Comença la votació.

El Decret 2/2019, de 22 de gener, de modificació de la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de consum de Catalunya, per tal d'incorporar mesures contra els trastorns de la conducta alimentària, ha estat validat per unanimitat; és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Atès que el decret, doncs, ha quedat validat, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, haig de preguntar si algun grup de la cambra vol tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. Hi ha alguna sol·licitud en aquest sentit? No? *(Pausa.)*

Doncs el donem per validat. I, atès que no hi ha cap petició, aquest decret no es tramitarà com a llei.

Decret llei 3/2019, del 22 de gener, sobre l'increment retributiu per a l'any 2019 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya

203-00011/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació sobre la validació del Decret 3/2019, del 22 de gener, sobre l'increment retributiu per a l'any 2019 i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà en primer lloc el conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública per exposar les raons per les quals s'ha promulgat aquest decret.

Per tant, té la paraula el conseller senyor Jordi Puigneró. Quan vulgui.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Bé, molt bon dia. Gràcies, president. Consellera, conselleres, conseller, diputats, diputades, comparec avui per demanar el vot favorable a la convalidació del Decret llei 3/2019, de 22 de gener, sobre l'increment retributiu per l'any 2019, i la recuperació parcial de l'import de la paga extraordinària de l'any 2013 per al personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya. Es tracta d'un decret llei aprovat pel Govern, en la sessió del passat 22 de gener, i que deriva dels acords assolits amb els sindicats majoritaris a la Mesa General de Negociació de l'Empleat Públic de la Generalitat de Catalunya, els dies 11 de desembre de 2018 i 8 de gener d'enguany.

A més, la setmana passada, el Govern va ratificar l'acord per retornar el total de les pagues. Com ja saben, tots els decrets llei necessiten justificar la seva urgència i necessitat. Donades les circumstàncies, crec que és sobrer aprofundir-hi massa. Malgrat l'ofec financer al que ens sotmet el Govern espanyol, i la inexistent voluntat de flexibilitzar la regla de despesa de la Llei de pressupostos generals de l'Estat, del 2018, per tal que els treballadors públics recuperin les seves pagues extres, amb aquest decret llei podem afirmar que el Govern comença a demostrar, amb fets, que les pagarà. Hi insisteixo, malgrat les poques facilitats i els impediments que ens ha posat el Govern espanyol –per cert, que es fa dir «progressista»–, un govern socialista que continua aplicant a Catalunya les mateixes receptes de control pressupostari que el Govern del Partit Popular.

Aquest decret llei consta de dos articles: el primer, relatiu a l'increment retributiu. Té el seu origen en el Reial decret llei 24/2018, de 21 de desembre, que habilita amb caràcter bàsic, per a totes les administracions, un increment retributiu del 2,25 per cent, respecte del 2018. Addicionalment, s'habilita un altre increment retributiu, amb efectes d'1 de juliol, en compliment de l'objectiu del producte interior brut. Finalment, el reial decret llei també permet que s'autoritzi un increment addicional del 0,25 per cent de la massa salarial, per la implementació de plans o projectes de millora de la productivitat, o l'eficàcia, la revisió de complements específics entre llocs de treball amb funcions equiparables, l'homologació de complements de destinació o l'aportació a plans de pensions, entre altres mesures.

El segon article estableix la recuperació del primer tram pactat de la paga extraordinària de l'any 2013. El personal del sector públic percebrà, doncs, el 10 per cent de l'import en un sol abonament, en la nòmina del mes de març. En paral·lel, ja estem treballant en els mecanismes per fer efectiu el pagament del 30 per cent restant durant aquest any, tal i com ens vàrem comprometre en l'acord signat amb els sindicats.

Avui demostrarem que som un govern que governa, i que compleix amb els seus compromisos. De fet, el meu primer anunci, com a conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública no va ser referent a les polítiques digitals, sinó que va ser,

precisament, per anunciar la voluntat de donar compliment als compromisos adquirits en aquesta matèria. Crec que aquest és el moment i el lloc oportú per mostrar el nostre reconeixement, així com el nostre agraïment als i les treballadores públiques, amb fets i no només amb paraules. No només l'agraïment del Govern, sinó també el d'aquest Parlament i el de tot el país.

Aquesta legislatura hem parlat sovint de la recuperació dels drets dels treballadors públics. Fixin-se que parlo de recuperació de drets i no només de recuperació de pagues extres. Al club dels amics del 155 no els agradarà, eh?, el que ara els diré, però els treballadors públics, el país sencer, vam perdre drets i poder adquisitiu no només per la crisi econòmica, sinó també –i especialment– pel maltractament, en sentit ampli, que pateix Catalunya pel fet de seguir formant part de l'Estat espanyol. El nostre fre econòmic, social, i democràtic, avui es diu Espanya.

Si Catalunya no tingués anualment un dèficit de més de 16.000 milions d'euros, això segons fonts d'actualització de la balança fiscal de Catalunya del Departament d'Economia de la Generalitat, la situació hauria estat diferent. Però bé, com que sé que no els agraden aquestes dades, doncs, els donaré també dades del Ministeri de l'Interior, eh? Les dades del Ministeri de l'Interior són, en concret, de 9.892 milions d'euros. Font del Ministeri d'Hisenda. Per tant, el que està clar és que, amb els recursos que generem com a país, podríem fins i tot millorar la situació actual, pel que fa al finançament dels serveis públics, incloses les condicions retributives dels seus treballadors.

Com diu l'estudi del Consejo General de Economistas, només que Catalunya disposés del *cupó*, eh?, com el *cupó* basc, Catalunya passaria d'estar infrafinançada en un 5 per cent del PIB, a estar sobrefinançada amb aquest mateix percentatge. Això és una realitat que no poden vostès negar. Però no, en canvi, Catalunya, motor econòmic de l'Estat, ha d'estar patint per si pot o no pot pagar els seus funcionaris; ha d'estar patint per si pot pagar, o no, els seus bombers; ha d'estar patint, per si pot, o no, pagar els seus metges. Després, es pregunten per què soc independentista? Per què som independentistes? El que jo em pregunto és: «Com és que no ho són vostès?»

Malgrat els esforços de molts dels presents per torpedinar l'acció de govern, malgrat la seva cridòria, la seva gesticulació, el Govern de la Generalitat de Catalunya està complint les seves promeses i obligacions. I els puc assegurar una cosa: el seu soroll no serà capaç de fer-nos desviar de rumb en les nostres polítiques laborals, socials i republicanes. No sé si en són conscients, però aquesta legislatura ja hem assolit nombrosos acords amb les organitzacions sindicals, entre els quals, dos acords referits a la selecció de personal interí. També l'acord que possibilita percebre el cent per cent de les retribucions, en cas d'incapacitat temporal; o l'increment salarial per al 2018 i per al 2019, amb el màxim que permet la normativa vigent.

A diferència d'alguns, a nosaltres, parlar, negociar i arribar a acords, no ens fa por. Som els que seiem a les taules de negociació; d'altres són més d'aixecar-se de les taules. I després n'hi ha uns altres, que només ens voldrien veure asseguts, o només ens volen veure asseguts als bancs dels acusats. Per acabar, permeteu-me que aprofiti també per agrair la bona feina feta en el si de la Mesa de Negociació dels Empleats Públics, als sindicats. És un camí que seguirem explorant, perquè ha demostrat que dona bons fruits. Malgrat tots els entrebancs i les dificultats, hem aconseguit arribar a un acord sobre com i en quins terminis tornar les pagues extres pendents. Vull agrair, en aquest sentit, la implicació del meu equip de Funció Pública, a la secretària Annabel Marcos –avui present aquí a l'hemicicle–, també a la directora de Funció Pública, la senyora Pilar Sorribas, al capdavant. Gràcies per fer aquest acord possible.

Gràcies també –no és aquí present– al vicepresident i conseller d'Economia, pel seu compromís personal per buscar i trobar els mecanismes perquè avui puguem fer efectius aquests pagaments. Ho he de dir i ho puc dir aquí, el vicepresident ha estat

el millor aliat del conseller que us parla, perquè avui els treballadors de la Generalitat comencin a recuperar les seves pagues extres. Amb aquest abonament a la nòmina de març, farem realitat el primer dels acords assolits. Pagarem el 10 per cent de la paga del 2013, iniciant així el camí de retorn de les pagues del 2013 i 2014, reiteradament demanades pels sindicats.

Amb tot, la nostra voluntat és seguir treballant per la millora contínua dels drets dels treballadors i treballadores de la Generalitat de Catalunya. Ho seguirem fent com fins ara, sense soroll, sense sobreactuacions, sense promeses impossibles, amb molt de diàleg, amb molta empatia i amb molta responsabilitat. En aquest sentit, crec que ens avalen els acords aconseguits fins ara.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Ara, a continuació és el torn dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. En primer lloc, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Dimas Gragera.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *president*. Permítanme iniciar mi intervención de hoy agradeciendo al señor Puigneró que haya hecho un hueco en su agenda para venir hoy a hablar de la función pública. Ya sabemos que esto no le interesa mucho, por eso queremos agradecer que usted esté aquí, sobre todo en las últimas fechas, porque con tanto viaje que usted ha hecho, pensábamos que iba a venir aquí, a repartir *souvenirs*, no sé, con algo..., un imán de Dubai, cuando ha ido ahí a hablar de la república digital que quieren hacer. Que, por cierto, no nos la explica, en la Comisión de Políticas Digitales. O un enani..., no sé cómo se llaman, los enanitos estos de Dublín, cuando han ido a reunirse con el Sinn Féin, a Irlanda. O una camiseta de estas, tan chulas, de «Mi *conseller* ha estado esquiendo en las Islas Feroe y me ha traído esta camiseta.»
(Aplaudiments.)

Bien, en todo caso, gracias por estar hoy aquí. Por cierto, vaya revolucionario digital que es usted, que tiene que ir como hacíamos hace cuarenta o cincuenta años, a reunirse personalmente. ¿No conoce usted lo que es el Skipe, u otros medios de comunicación en este sentido? Porque, vamos a ver, estas reuniones no aportan nada, a la ciudadanía de Cataluña; por lo menos, que no nos cuesten el dinero público. Y mire, le digo todo esto porque, la verdad es que usted ha tenido unos meses en los que no ha aparecido por la comisión, no ha venido a comparecer, han bloqueado –los grupos que dan apoyo a su Gobierno– las comparencias. Y hoy, estamos hablando de función pública, pero decimos lo que decimos siempre y se demuestra con estos antecedentes que le he dicho, que usted no le hace ni caso a la función pública. Ya lo dijimos: usted fue el informático del *procés*, le hicieron esta *conselleria* a medida, para que usted pueda preparar el golpe en versión digital. Que apunten aquí los señores del Partido Socialista. Y no le ha hecho absolutamente nada de caso a la función pública en todo este tiempo. Le crearon una *conselleria* a medida, y lo que aún no hemos conseguido descifrar del plan es: ¿por qué la función pública está en esa *conselleria*?

Pero, bien, vámonos a centrar en el decreto que hoy hablábamos, después de esta previa. Este decreto confirma su ridículo. Y su discurso lo confirma aún más. Usted estuvo quejándose, que si la Ley de estabilidad presupuestaria, que si el malvado Gobierno de España; incluso dijo que no se podía devolver la paga a los trabajadores porque el resto de grupos no apoyábamos sus presupuestos –esos presupuestos que ustedes ni han presentado–, y, al final, cuando ya estaba contra las cuerdas, sí que ha encontrado soluciones. Mira, aparece por aquí el *vicepresident*... Podría usted haber hablado antes, ¿no?, podría haber hablado cuando..., porque ya hace años que ustedes les deben estas pagas a los trabajadores públicos.

En resumen, para nosotros, este acuerdo es su rendición a la evidencia; ustedes con este acuerdo, devuelven el 10 por ciento de la paga, de la paga de 2013, pero nosotros lo leemos de otra forma: falta por devolver el 90 por ciento de la paga del año 2013, y la paga completa del 2014. Y con sus antecedentes, ya le hemos dicho que, hasta que el último euro no esté en la cuenta del último trabajador público de Cataluña, nosotros vamos a estar vigilantes.

Como vigilantes seguimos, ante el resto de necesidades, ante la situación que sufre la función pública en Cataluña. Ya se lo hemos comentado reiteradas veces: la alta tasa de interinaje, la alta tasa de temporalidad, o las convocatorias de plazas que ustedes anuncian y nunca llegan. ¿Por qué? Lo que sí que aumenta es el número de enchufados, el número de chiringuitos, mientras baja el porcentaje de personal funcionarios. Yo no sé cómo ustedes le van a explicar a toda esa gente, que está pendiente de que se convoque una plaza, que ustedes vienen aquí, hacen grandes anuncios, y no las acaban convocando.

Y, fíjense, hace..., el 13 de diciembre, en este Parlament se aprobó una moción por unanimidad de todos los grupos, donde se reivindicaban aspectos básicos –era una moción de básicos de la función pública– y Ciudadanos incorporó dos enmiendas. Por un lado, que aquellos procesos selectivos, que aquellos procesos de oposición que se habían anunciado, pero no convocado, para los años 15, 16 y 17, se convocasen de forma inmediata. Y que, en tres meses, presentasen ustedes un calendario en el que se planificasen nuevas plazas para reducir esta alta tasa de interinaje. Les recordamos los datos, ¿no?: los indicadores de la Unión Europea hablan de un 8 por ciento, y aquí estamos, según sus propios datos, en cifras superiores al 36 por ciento.

Como le digo, esa moción fue aprobada el 13 de diciembre, y a fecha..., ¿sabe lo que se ha hecho, tanto que trabaja usted por la función pública?: nada, absolutamente nada en este sentido.

Nosotros tenemos la impresión de que ustedes, ante las huelgas, se pusieron a trabajar, pero se pusieron a trabajar para hacer anuncios para, en aquel momento, pues, bueno, contentar a las personas que estaban haciendo huelga, pero a fecha de hoy no han hecho ustedes absolutamente nada. Y un mérito sí que le tengo que reconocer: usted ha sido capaz de poner a toda la función pública en contra de ustedes; porque salieron todos los sectores de función pública a las calles a reivindicar lo que nosotros le estamos diciendo ahora.

Pero, mientras observamos esta precariedad en la función pública, observamos también con estupor que ustedes, en esos presupuestos que no presentan, en esos presupuestos que no tramitan, cuando presentan las cuentas al resto de grupos sí que se suben el sueldo, ustedes sí que se suben el sueldo. Y estoy seguro de que me dirán que es el acumulado del 2 por ciento anual, porque si lo comparan con 2016, por ejemplo, miren, el sueldo del *president* de la Generalitat, que son unos cincuenta mil euros, ha subido en diez mil euros en todo este tiempo; para los *consellers*, seis mil euros –los *consellers* cobran más de 115.000 euros–, y cinco mil para los directores generales. Y lo peor de esto es su discurso de la opresión, ya lo hemos visto varias veces; menudos oprimidos, ¿no?: los altos cargos de la Generalitat cobran más que el presidente del Gobierno, y muchos –muchos– de estos altos cargos de la Generalitat cobran más que muchos funcionarios que han estudiado para sacarse su plaza de oposición.

Y esto para mí sería una evidencia de lo que es el *procés*: mientras unos echan balones a otro lado, ponen la culpa en otro sitio, mantienen o incluso mejoran su *modus vivendi*. Reflexionen de nuevo, porque yo creo que su gestión de la función pública es absolutamente nefasta.

Y otro tema que hemos hablado hoy en las preguntas que se han hecho al Gobierno: mientras todo esto sucede, ustedes siguen perfeccionando sus medidas de presión a los funcionarios, utilizando los medios públicos para convocar los paro-

nes ideològics o copando sus puestos de trabajo de simbología, cual altares separatistas. Incluso esta semana hemos visto como la ANC quiere entrar en la campaña de las elecciones sindicales también.

Y ante todo esto, pues, tenemos un gobierno de España que no solo mira para otro lado, sino que les copia, que se contagia de ustedes, porque también hemos visto cómo desde los ministerios se envían *emails* con directrices políticas a los funcionarios del Congreso.

Y aquí, ya que me estoy dirigiendo al Gobierno de España, aprovecho y haría un inciso más. Nosotros ya lo hemos advertido, que el próximo golpe va a ser en versión digital. Ustedes nos tendrán que explicar aún qué pasó con los datos de los catalanes, pero es que hay bastantes alarmas, bastantes alertas. Usted se va a Dubái a explicar lo que es la nación digital; usted dice que quiere construir la república digital; usted firma acuerdos con otros territorios, como el que firmó en las islas Feroe y anunció –no me mire así, porque lo puso usted en sus redes sociales– en este sentido; ustedes anuncian a bombo y platillo todo esto, y el Gobierno de España, que tiene las competencias en ciberseguridad, ni les ha requerido ni ha hecho absolutamente nada. Nosotros no dejaremos de advertirlo, porque entre otras cosas creo que a estas alturas ya nos conocemos bastante.

Finalmente, el voto al decreto será favorable, pero esto se lo digo sin acritud –no está aquí; quizás me dirigiré al señor *vicepresident*, ya que no está el *president* aquí–: yo creo que deberían dividir la *conselleria*. Este *conseller* no está preparado para asumir los retos que la función pública tiene por delante en los últimos años. Mírenlo, él es feliz hablando del Mobile, haciéndose fotos con drones, con cables de fibra óptica... Dividan la *conselleria*, porque la función pública no merece ser ninguneada e ignorada, como lo es de forma constante.

Les agradezco la atención. El voto, como hemos dicho, al decreto será favorable. Y a usted, señor *conseller*, pues, si tenemos suerte nos veremos en la comisión. Le vamos a registrar una solicitud de comparecencia para que nos explique qué ha hecho en los viajes y qué encargos procesistas hacían ustedes a T-Systems. A ver si tiene usted voluntad y se acerca y nos contesta.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Bon dia, consellers, conselleres, vicepresident, diputats i diputades i representants dels sindicats, que avui no estan aquí, molts d'ells, perquè estan amb eleccions sindicals als serveis centrals, amb la qual cosa els disculpem també, però estan seguint aquesta compareixença per mitjans digitals. I volia dirigir-me a ells, en primer lloc, perquè crec que estem avui també aquí gràcies a ells, a la seva lluita, i també a la seva paciència; paciència per veure com es recuperen les pagues, una part, un 10 per cent de 2013, després de molts anys de lluita i mantenir els serveis públics en condicions durant anys molt precaris, no? Ens van acompanyar moltes vegades des de la tribuna per demanar insistentment que recuperéssim els seus drets, i fins ara no ho havíem pogut fer, amb la qual cosa també avui és un dia important per a molts d'ells.

Entrant en matèria, avui el Govern presenta un decret per tal de retornar el 10 per cent de la paga de 2013, el 10 per cent, i un increment retributiu que posa en marxa el Govern socialista de l'Estat i que permet, com ha dit el conseller, habilita que les comunitats autònomes puguin apujar-lo fins al màxim del topall possible. Ja anunciem per endavant el nostre vot favorable a aquest decret; no podia ser d'una altra manera. Però també diem al conseller que lamentem la seva absoluta deixadesa a as-

segurar aquests vots favorables. Vostè no ha trucat a ningú, no ha parlat amb ningú, ha vingut aquí i s'ha encomanat a la bona voluntat dels grups parlamentaris. I, com que sap vostè, i ho sap bé, que hi han els sindicats darrere i que, per tant, hi votarem a favor pel bé de tots, doncs, s'ha quedat amb aquest tipus de decisions, però li recomanem que abans faci una gestió prèvia per assegurar aquest tipus de gestions. Perquè el president Torra deia abans, a la sessió de control, i vostè ho deia també ara, que són gent de diàleg, de majories àmplies... Per tant, també volem que això vagi acompanyat de fets.

Com deia, la primera mesura que avui es presenta és el retorn d'una part de les pagues pendents, i arriba tard, molt tard; tothom ho sap, i, per tant, tampoc m'hi hauria d'entretenir molt més. De fet, s'havia d'haver fet el 2018, i no s'ha fet. Però el Govern ha estat capaç de portar avui aquest decret després d'estar a les portes d'una vaga de la funció pública. De fet, el dia abans de la vaga de la funció pública es va arribar a aquest acord. I la segona part és l'increment de sous, que, com bé deia, s'habilita després d'un decret del Govern de l'Estat que sí que aposta clarament pels treballadors i treballadores de la funció pública. Així, doncs, el paper del Govern català ha estat de seguidisme en un cas, i en l'altre, diguem-ne, de veure's obligat en última instància a aprovar aquestes millores, encara que sigui en contra de la seva voluntat.

Un govern al qual no li va costar gens retallar les pagues tres anys seguits en els moments més durs de la crisi, però en canvi està costant molt tornar a recuperar drets socials dels treballadors públics. I no només de les pagues –el conseller també ho ha dit–, també parlem de drets socials molts més amplis: des dels fons socials a aportacions als plans de pensions, reducció de la jornada i sou o l'aturada de l'oferta pública d'ocupació. I en aquests temes els vull dir, conseller: quantes reunions han fet els darrers dos mesos amb els treballadors públics per aquests temes? Perquè ens diuen que molt poques, amb la qual cosa també l'animo a que aquest tema es repregui.

I mentrestant a la resta de l'Estat veiem com els drets perduts s'anaven recuperant; això ho hem vist en moltes comunitats autònomes. Per tant, aquí veiem un greu comparatiu: mentre a altres llocs de l'Estat en condicions similars, amb regles del joc similars, aconseguïen recuperar drets, aquí no ho estàvem fent. Sempre davant del mur del Govern, es digui com es digui el conseller; en aquest cas conseller Puigneró, però n'hi havien abans altres que també ocupaven aquesta cartera.

I d'aquests incompliments d'aquests darrers anys ve l'actual desconfiança del nostre grup cap a les promeses que s'han fet. Per una banda hi volem confiar, per veure com aquests treballadors públics recuperen els seus drets perduts durant molt temps. I per altra banda pensem en quants cops s'ha decebut aquesta gent, en prometre un retorn de pagues que no s'ha fet, i sense anar més lluny, deia, el 2018.

A aquests motius per la desconfiança, que estaven presents amb aquest conseller i també amb altres, ara s'hi suma el que en podríem anomenar «el factor Puigneró», i en això té la seva atribució pròpia, conseller. Portem menys d'un any amb el nou titular de funció pública, però ha estat més que suficient per tenir una imatge clara del que a vostè l'importa la funció pública. Un conseller que, com s'ha dit aquí, porta la cartera de funció pública com qui arrossega una motxilla plena de pedres, com una llosa que li impedeix dedicar-se al núvol i a la república digital, on suposo que els funcionaris cobraran uns sous meravellosos. Un conseller que, davant les reiterades peticions del meu grup per fer front al retorn de les pagues, ens acusava d'anar «de farol», i avui aquí estem, aprovant aquell «farol», que deia vostè. Un conseller que abans de Nadal ens deia *trileros* per demanar el que avui ell presenta en aquest decret que avui presenta davant del Parlament. Seria curiós recuperar el debat sobre qui era el *trilero* llavors: el que fa sis mesos deia que això era possible o els que defensàvem el que avui aprovarem? Qui era el *trilero* llavors, conseller? Però crec que el Parlament no es mereix debats d'aquest nivell sobre «trilerisme».

Vostè, conseller, també deia que els objectius de dèficit i la regla de despesa no els permetien fer el que avui estem fent. Per això resulta bastant graciós així el seu propi decret, que diu, textualment, que «totes les dades financeres disponibles actualment fan pensar que no existeixen circumstàncies que puguin posar en risc el compliment de l'objectiu de dèficit, de deute o la regla de despesa». No volia tornar al debat sobre qui era el *trilero*, però és evident que vostè va enganyar sindicats i el Parlament quan feia segons quines declaracions.

I el decret que avui s'aprova és la prova més evident d'aquest engany, és tota una autoesmena a la seva gestió; i nosaltres, per cert, celebrem que sigui així. I amb aquesta cortina de fum vostè, amb un atac de poca originalitat, va voler culpar Madrid. Això és un mantra que hem vist moltes vegades, amb la qual cosa tampoc és cap innovació. Però en aquest cas es va trobar davant d'una ministra que en aquest cas és molt activa en funció pública, una ministra que ha aprovat l'oferta pública més gran els darrers deu anys i que ha posat sobre la taula mesures per reduir la temporalitat i estabilitzar les plantilles o que ha permès incrementar el sou als treballadors públics, com avui també aprovarem: una ministra que ha dialogat amb les diferents comunitats i ha posat en marxa una conferència sectorial de l'Administració pública que feia nou anys que no es reunia, i que ha arribat a sis acords amb els representants sindicals sobre temàtiques molt diverses, des de les AITs fins a permisos de paternitat; un exemple del que es pot fer amb diàleg i amb voluntat de tirar endavant. Però vostè, conseller, va preferir culpar el Govern que ha fet tot això que li he dit abans de no deixar retornar les pagues extres que avui veiem que sí que podia pagar.

Però n'hi ha més. Abans de Nadal, la diputada Romero, des d'aquest mateix faristol, li feia una interpellació. I en un moment del debat, suposo que davant de la falta d'arguments, vostè va acusar el nostre grup de, literalment, «sentir-se molt còmode amb el pressupost del Partit Popular». No em dirà que, vista amb perspectiva, té molta gràcia, aquella afirmació. I seguia dient: «Crec que no estan fent cap esforç per aprovar un nou pressupost», deia vostè. I tornava a dir que el pressupost nostre al Govern de l'Estat era un «farol». Però encara n'hi ha més. Vostè afegia: «Nosaltres no estem contents amb el pressupost del Partit Popular i, per tant, treballarem perquè Catalunya i el seu Govern tinguin un millor tracte per part del Govern del PSOE.» Déu-n'hi-do, conseller –déu-n'hi-do. No en va encertar ni una.

Vist tot plegat, permeti'm que faci un resum d'on estem, no fos cas que entre el que vostè pensava i el que ha passat es perdi en algun moment. El Govern de l'Estat no només va fer un esforç, sinó que va presentar el pressupost –cosa que aquí no han fet, per cert. A més, el pressupost era bo per a Catalunya, amb transferències i inversions molt importants. I vostès, que no volien el pressupost del PP, van votar amb ells contra més recursos per a Catalunya i el seu Govern. Vostè, que acusava el Govern de l'Estat de no permetre retornar les pagues, es troba en aquest Parlament buscant l'aprovació d'un decret que diu que sí que ho podia pagar. Espero que sigui molt bo en el sector de les noves tecnologies i la república digital, perquè com a futuròleg no es guanyarà la vida, vostè, conseller.

Però sap el millor de tot? Que, com li he dit abans, després d'enganys, de faltes de respecte a funcionaris i a l'oposició, nosaltres avui donarem suport a aquest decret, perquè a diferència de vostè nosaltres sí que situem al centre de la nostra acció política la millora de les condicions de vida de la gent d'aquest país. I aquest decret, tot i amb el risc d'incomplir-lo, suposa una millora per als ciutadans del nostre país. Encara que vostè no s'hagi preocupat de trobar els suports, el nostre grup serà responsable, pel bé dels treballadors públics que han patit les seves polítiques. Ara bé, l'avisem que estarem molt atents en aquest Parlament. No permetrem que juguin de nou amb els sous de qui sosté els nostres serveis públics.

Gràcies, president.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé, jo he pensat que veníem aquí a tindre un debat sobre funció pública, dels treballadors i treballadores, i jo intentaré no fer una excursió, no sé si per altres països, sinó precisament parlar dels drets dels treballadors i treballadores públiques, parlar de la funció pública, parlar de l'augment salarial i, en tot cas, també parlar del retorn de les pagues dobles dels funcionaris, no?

Sí que és veritat que el conseller sempre que parlem d'aquest tema planteja, jo diria, debats interessants, suggeridors i també punyents, i jo crec que també val la pena potser que hi entrem, no? Perquè ell explica –i no seré jo qui ho negui– que hi ha, en aquest cas, un finançament insuficient per a la Generalitat de Catalunya per part de l'Estat, i nosaltres això ho compartim i hi estem d'acord; de fet moltes vegades també hem fet propostes en aquest sentit, per tal de millorar-ho. Però, jo hi insisteixo, perquè també hem tingut aquest debat diverses vegades, crec que es nega una part de la realitat, es vol negar una part de la realitat, perquè jo crec que també té a veure, aquesta dificultat..., o en tot cas, si s'han perdut drets dels treballadors i treballadores de Catalunya, també és per determinades opcions polítiques, que són la seva, que en el seu moment va ser la del senyor Artur Mas, que va ser la del PDE-CAT i que, en tot cas, va ser en aquell moment la de Convergència.

Ho dic perquè es van prendre determinades opcions en política fiscal, com per exemple desmuntar l'impost de successions, o es va avalar, per exemple, una política, en aquest cas, d'austeritat i la Llei d'estabilitat pressupostària. Vostès eren addictes, o ho són, o ho han estat addictes a l'austeritat pressupostària. I jo li recordaré algunes declaracions. Per exemple, el senyor Mas deia l'any 2012: «L'aval a les retallades de Rajoy és un dipòsit a termini.» Una altra declaració: «Artur Mas insta Rajoy a acatar les retallades proposades pel Fons Monetari Internacional.» I, per tant, al final –jo no l'hi nego–, hi ha un problema de finançament a Catalunya? Sí, però vostès també van prendre una determinada opció política, que era aplicar unes polítiques d'austeritat, i a més a més de rebaixa fiscal especialment a les rendes més altes.

I, miri, sap què passa, també? Que al final –i hem tingut també aquests dies el debat de pressupostos– el debat ho aguanta tot, però, miri, hi han altres comunitats autònomes que tenen problemes de finançament i tenen un finançament injust per part de l'Estat, com poden ser País València o fins i tot en aquest cas Balears, i al final, per exemple, ens trobem que els pressupostos del 2017, els que vostès deien que eren els pressupostos més socials de la història, eren els pressupostos amb despesa social per habitant més baixa de tot l'Estat espanyol, per darrere de comunitats que tenen un infrafinançament encara més gran que Catalunya, com per exemple el País Valencià o fins i tot les Illes Balears. Per tant, jo crec que també vostès tenien una determinada opció política i van prendre una determinada opció política, que era apostar per les polítiques d'austeritat i, en aquest cas, també per les retallades, no?

I entràvem també en un element que per nosaltres és fonamental, que és el retorn de la paga doble dels funcionaris, en aquest cas del 2013. Jo li vull recordar també el debat que vam tindre, en aquest cas, a la comissió, el 4 de desembre, a les portes, en aquell cas, d'una vaga general de la funció pública, i algunes de les declaracions que feia vostè, eh?, de les declaracions exactes, que deien: «Volem pagar, però no ens deixen.» I nosaltres li dèiem: «Escolti, jo no li nego les dificultats per pagar, però hi ha possibilitats de fer el retorn de la paga doble dels funcionaris.» I als fets em remeto. Era evident que nosaltres teníem raó i que vostè en el que deia no tenia raó. Jo crec que al final estaven fent una opció política que tot

eren excuses. I jo avui celebros que hagin refet la seva relació, en aquest cas, amb el vicepresident d'Economia, però vull dir que..., no? És a dir, com diu la meua àvia, *excusa no pedida, culpa manifesta*. Era a llums evident que no es posaven d'acord sobre què prioritzar, si en aquest cas la vaga de metges o en aquest cas també el retorn de la paga doble dels funcionaris, pels debats que tenen entre vostès a dins del Govern, no?

I aquest acord, al final, no és fruit d'una voluntat política, és fruit d'una mobilització social, i crec que val la pena destacar-ho, és fruit d'una mobilització social del conjunt dels treballadors i treballadores públiques, del conjunt dels representants i de les representants dels treballadores públiques, que el van portar, en aquest cas, no?, entre l'espasa i la paret a una vaga de la funció pública. A més a més, vostès tenien, jo diria, unes setmanes horribles, hi havia una tardor calenta, amb moltíssimes mobilitzacions –metges, bombers, metgesses, mossos–, i, per tant, vostès es van trobar entre l'espasa i la paret i van haver d'arribar a un acord, que jo crec que..., em sembla un acord raonable, que a més a més anava molt més enllà del que vostè havia posat inicialment damunt de la taula bàsicament perquè vostès tenien un govern groguí que havia de donar resposta al conjunt de la societat catalana i especialment també dels treballadors i treballadores públiques, no?

Però jo també li vull fer algunes preguntes. Sé que això no és una interpel·lació, però ens preocupen algunes coses. Perquè de la mateixa manera que celebrem que hagin arribat a un acord, i ho posem en valor, amb els representants dels treballadors i treballadores públiques, i que, per tant, hi hagi un augment salarial, com també, eh?, hi va ser, en aquest cas, l'any 2018, i que nosaltres també hi vam donar suport –i ja li he dit que nosaltres avui també donarem suport a la convalidació, a la convalidació del decret, perquè suposa recuperar drets–, però a nosaltres també ens preocupa, i l'hi hem dit, i també l'hi hem dit en aquest cas al conseller d'Economia, sobre la viabilitat o no i el seu compromís de retorn en aquest cas de la totalitat de l'acord que vostès van signar. Ho dic perquè avui no convalidem el retorn total de la paga doble, no, convalidem només el 10 per cent, eh? Per tant...

I, bé, nosaltres hi estarem molt amatents, com també li han dit altres grups, però a nosaltres també ens fa la impressió que hi pot haver dificultats, hi pot haver dificultats a final d'any, perquè també se'ns ha traslladat així en alguns moments, eh?, que hi poden haver tensions en aquest cas pressupostàries el mes de setembre, octubre o novembre si no es compleixen unes determinades condicions que depenen especialment del Govern de l'Estat i que en tot cas tenen a veure, no?, amb la modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària; que vostè ja sap que nosaltres vam estar en contra de la Llei d'estabilitat pressupostària i evidentment estem a favor de la seva modificació, però que no, que no depèn només de nosaltres, sinó que depèn d'una majoria del Congrés, majoria que vostès, per cert, han abocat a unes eleccions avançades, no? Per tant, nosaltres també tenim dubtes sobre que això es pugui complir; no és la primera vegada que passaria. També, bé, ens agradaria que ens donessin garanties d'això, que podrà ser així, eh?, que es podrà retornar el 40 per cent que es va acordar..., bé, el 30 restant, evidentment, el 30 restant després d'aquest 10 per cent.

També ens agradaria..., entenem que el primer trimestre..., crec que vostè ho ha dit, no?, que això anirà amb la nòmina del març. Ens havien dit que hi havien alguns problemes tècnics perquè es pogués pagar aquest mes de febrer. Entenem que no hi haurà cap tipus de problema tècnic perquè es pugui pagar en aquest cas en la nòmina del març i, per tant, els treballadors puguin recuperar aquest primer 10 per cent que en aquest cas vostès els plantejaven, no?

I ens preocupa també –i també l'hi hem dit d'una manera reiterada al vicepresident– perquè les despeses en aquest cas que haurà de fer la Generalitat en recursos, no?, en aquest cas salarials són importants, no són menors. Estem parlant dels 385 milions d'euros que suposa l'augment salarial del conjunt dels treballadors i treba-

lladores públiques de la Generalitat, més els 220 que suposa en aquest cas també la paga doble de funcionaris.

Ho dic també perquè vostès segueixen comptant –i també l’hi hem dit en aquest cas al vicepresident– amb ingressos per part de l’Estat que nosaltres pensem que sense uns nous pressupostos generals de l’Estat no vindran, que són aquests 350 milions d’euros que en aquest cas, no?, plantejava el senyor Pere Aragonès d’incorporar en els pressupostos de l’Estat. I, per tant, nosaltres en això també li demanem transparència i honestedat, és a dir que no ens tornem a trobar el mes de setembre i el mes d’octubre amb dificultats, no?, per fer front a aquest 30 per cent restant.

I després també l’emplacem a que això serveixi per recuperar un diàleg, i jo diria una entesa, amb els treballadors i treballadores de la funció pública a Catalunya i especialment també amb els seus representants. Vostè sap... –també nosaltres l’hi hem plantejat; ens han dit que això és complex per la situació econòmica que viu el país–, però que hi han altres drets que es van retallar, en aquest cas, no?, dels treballadors i treballadores públiques amb les retallades del Govern Mas, com jo li feia referència anteriorment; per exemple, algunes mesures que tenen a veure amb conciliació familiar o que tenen a veure també amb temes de baixes laborals. I, per tant, nosaltres entenem que aquí, bé, hi ha un marge per poder seure a la taula, poder parlar a la Mesa de la Funció Pública si això és possible de recuperar-ho o no. Però, en tot cas, sí que l’emplacem que això sigui un punt de partida perquè es recuperi en aquest cas l’entesa que bé, que aquests darrers temps, doncs, vulgui vostè, o no, reconèixer-ho, crec que s’ha trencat, que s’ha vist deteriorada, no?, en el diàleg amb els treballadors i treballadores públiques.

En resum: nosaltres òbviament donarem suport al decret; creiem que, evidentment, tant pel que fa referència a l’augment de sou dels treballadors i treballadores públiques, com al primer pas de recuperació de la paga del 2013, es va en el camí correcte. Simplement ens agradaria que hi hagués la garantia real i efectiva que això, doncs, no es quedarà aquí sinó que es recuperarà el total seguint el calendari que es va pactar, i en aquest cas encara quedaria un 30 per cent, per part de l’Administració de la Generalitat, a retornar aquest any 2019.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara del senyor Vidal Aragonès.

Vidal Aragonés Chicharro

Per avançar que votarem a favor de la validació del present decret per suposar la mesura una millora de la situació dels treballadors i les treballadores del sector públic, però per avançar també que farem una intervenció absolutament crítica amb relació a com des del Govern es tracta els treballadors i les treballadores del sector públic pel que fa tant a les seves condicions retributives, però també al conjunt de les seves condicions laborals, i per la manca de dotació suficient de treballadors i treballadores a bona part dels serveis públics, que no únicament afecten aquests treballadors i treballadores, els que hi treballen, sinó el conjunt dels serveis públics.

Pel que fa al contingut essencial d’aquest decret que anem a validar, més enllà de l’àmbit quant a inclusió, a qui l’afecta o a qui no l’afecta, l’essencialitat passa per increments retributius i topalls. I nosaltres volem destacar el que efectivament regula, que són topalls, i, per tant, limitar drets dels treballadors i les treballadores. El que fa aquest Govern en el present decret és traslladar a la realitat catalana dues realitats prèviament predeterminades en la realitat estatal: per una banda, l’acord al qual van arribar el 9 de març del 2018 els tres sindicats majoritaris del sector públic estatal i el Govern del Partit Popular, i, en segon lloc, el trasllat, més o menys –després hi fa-

rem referència–, del Reial decret llei 24/2018 del Govern del PSOE; certament, també, amb la incorporació dels acords als quals arriben, de la MEPAGC, amb relació a la reunió del 15 de gener del present any. Però essencialment el que fan és copiar tot el que és insuficient des de la visió d'aquest grup. Hi ha alguna cosa, evidentment, que es podria entendre com a positiva, però n'hi ha alguna que realment no aporta la possibilitat que els treballadors i les treballadores vegin com s'incrementen les seves retribucions.

Si anem al contingut exacte de l'apartat 3 amb relació al seu article 1, ens diu o estableix que la massa salarial del personal laboral no pot experimentar uns increments superiors al fixat, i ens fixa els increments. Per tant, allà el que tenim realment és un topall, un topall que ve determinat, per una banda, pel 2,25 que s'augmenta, i pot ser amb efectes del gener del present any; un 2,25 que a més pot ser incrementat en un 0,25 o en un 0,05, depenent de l'increment del PIB, però també amb una tercera possibilitat, que és un potencial increment del 0,25, que s'haurà de donar o en els acords col·lectius o en la negociació col·lectiva.

I al respecte volem explicar una qüestió que ningú hi ha fet referència, que el reial decret al qual estan fent referència en la present validació, l'estatal, permet una altra possibilitat, que és, per aquelles administracions que puguin tenir –o ens del sector públic– un superàvit pressupostari, que la negociació i l'increment puguin arribar fins al 0,3 per cent. Per tant, estaríem fins i tot parlant que el decret que avui validarem és inferior, quant a la possibilitat d'augmentar les retribucions, d'allò que estableix la normativa de l'Estat.

Això sí, més enllà de l'IPC del 2018, pel conjunt dels treballadors i les treballadores del sector públic allò determinant és, quant al cost de la vida, l'habitatge, els subministraments i l'alimentació. I, per tant, potenciar els increments –els garantits del 2,25, però fins i tot els potencials del 2,5 o el 2,75– no suposarà realment que mantenen el cost de la vida sinó que no el veuen garantit quant a l'aprovació que farem d'aquest decret o de la validació que farem d'aquest decret.

Nosaltres, amb aquesta idea d'insistir que tenim una limitació realment, volem traslladar una altra idea, que és que està molt bé que parlem de negociació, que està molt bé que parlem de diàleg, però el que tenim, en una actuació pròpia de l'Administració, de fet de les administracions, és un topall absolut a que els representants dels treballadors i les treballadores puguin millorar les retribucions per sobre dels límits que ja s'estableixen normativament.

Quant al segon article, el que fa referència al pagament del 10 per cent de la paga extra del 2013, ho diu la normativa: «Van deixar de percebre.» És un bon eufemisme, lo de «van deixar de percebre». No van deixar de percebre, van rebre una retallada per la qual no van cobrar la paga del 2013, que seria més adient. Però el que ve a significar, evidentment, són incompliments d'allò que aprovem en aquest Parlament. Hem aprovat fins a tres o quatre vegades el pagament de la paga extra del 2013 el 2018 i fins i tot el pagament de la paga extra sencera el 2019. La realitat que tenim ara és únicament el 10 per cent, i ja veurem amb relació a l'altre 30 per cent què passa o què no passa, perquè semblava que els acords als quals van arribar amb els sindicats, o amb una part dels sindicats, representatius del sector públic català, i fruit fins i tot de la convocatòria de vaga, quedaven condicionats a d'altres elements. I nosaltres li diem a la conselleria: «Necessitem certes; els treballadors i les treballadores del sector públic no poden tenir incerteses sobre la recuperació de la seva paga extra del 2013 i del conjunt de les seves retribucions.»

I, per últim, una qüestió molt més d'àmbit general. Continuen vostès (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) mantenint unes polítiques de contenció retributiva...

El president

Diputat...

Vidal Aragonés Chicharro

...i pensen continuar –acabo, president– fent pagar la crisi al conjunt dels treballadors i les treballadores del sector públic.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats... Conseller, molt independentistes, però agafen els pitjors hàbits del Govern d'Espanya, del Govern de Pedro Sánchez, que és governar a través de decrets. (*Veus de fons.*) Sí; governar a través de decrets, senyor Aragonès. Perquè vostès també són molt demòcrates i presumeixen tot sovint de complir allò que se'ls mana des del Parlament de Catalunya però a l'hora de la veritat no ho fan –a l'hora de la veritat no ho fan. I si estem parlant avui aquí d'un decret per la retribució dels treballadors públics és perquè vostès no han complert amb les seves obligacions.

I n'hi recordaré algunes avui, sí. Per exemple, la de presentar pressupostos, conseller; per exemple, la de presentar pressupostos. Se'n recorda que dijous passat –o dimecres, ja no me'n recordo de quin dia– vam tenir un debat sobre la presentació de pressupostos al Parlament? Doncs hi va haver una votació també i el Parlament va aprovar demanar-li al Govern que a la primera reunió del Consell Executiu aprovessin els pressupostos i els portessin al Parlament, perquè el que van fer vostès, de presentar-los davant de la premsa el dilluns, no serveix. Vostès, ahir, van tenir reunió del Consell Executiu, no van aprovar els pressupostos. Per tant, tampoc fan cas del que se'ls mana en aquest Parlament.

Però avui ens porten aquest decret, que, abans ho dèiem, era fruit de la inacció del Govern. Jo crec que també és bastant fruit de la inacció del Govern. Una, amb relació als pressupostos, sí. Una altra, també, amb relació als incompliments dels acords del mateix Govern o del Govern anterior, tant se val, perquè el Govern anterior tenia un acord amb els treballadors públics que era començar a retornar la paga del 2013 durant l'any 2018. I vostès, l'any 2018, deien: «No, és que no podem –no podem, no podem–, ja els ho pagarem», fins i tot els van proposar de tornar-los-hi a pagar en un termini de set, vuit anys, una cosa descabellada.

I vostès ens porten avui aquí un decret per, entre altres coses, justificar que l'any 2019 poden pagar..., poden retornar aquesta part de la paga extra del 2013 –i després m'hi tornaré a referir breument. I en el preàmbul ens diuen, escolti'm, a l'octubre del 2018 els comptes de la Generalitat presentaven un superàvit de 429 milions d'euros. Ah, i no podien tornar el 10 per cent de la paga de 2013? I per això van «liar» la que es va «liar». Ara sí, ara vostès diuen: «No, ara retornem aquesta paga extra.» Escolti'm, crec que s'ha de tenir poca vergonya per venir aquí a dir que patim un ofec econòmic i que tot i això vostès fan l'esforç. De què ens parla, el conseller més ben pagat i més viatjat de tot Espanya? De què ens parla? Exactament, vostès s'apugen..., també a través d'aquest decret, perquè això ja ho cobren els treballadors públics i el Govern també. Vostès s'han apujat el sou, des del 2017, un 5 per cent. Per cert, els treballadors públics, el 4,95 per cent, perquè vostès arrodoneixen a l'alça. Clar, amb un salari de 115.000 euros, 115.234,92 cèntims que tenen, ja no els ve d'aquest 0,05. Escolti'm..., i ens diuen: «I el retorn a les extremes.» Evidentment. I a pesar de vostès, el nostre grup convalidarà aquest decret, pels treballadors, no pas per vostès.

També tenen la poca vergonya de portar-nos aquí la recuperació de les pagues extremes dels consellers i del president de la Generalitat de l'any 2013? Tenen aquesta vergonya? Sí, conseller, no faci cara d'estranyat, llegeixi's el decret que vostès han aprovat. Els alts càrrecs i els directius també recuperaran el 10 per cent de la paga extra de 2013. Els consellers més ben pagats d'Espanya volen també recuperar la paga extra de 2013 i venen aquí a denunciar l'ofec econòmic de no sé què? Escol-

ti'm, que, si fos per vostès, a aquest decret hi votàvem en contra, de ganes, no ens en falten. No ho farem, per responsabilitat –i no per vostès– ni pel conjunt de treballadors de la Generalitat i pel conjunt de ciutadans de Catalunya, que no ens mereixem un govern com el que tenim.

Gràcies.

El president

Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari Republicà, del diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, tornem a estar com abans de finalitzar l'any anterior, portem un decret d'increment retributiu i, en aquest cas també, un decret que incorpora, en el seu article segon, la recuperació del 10 per cent de la paga corresponent a l'any 2013. Abans he vist que algun diputat ahir va passar mala nit, potser és que de terres holandeses van venir a fer una lliçó de futbol, però em sembla que ens equivoquem força quan enfoquem un debat sobre la funció pública respecte a altres aspectes. I aquí és on tornem a incidir nosaltres.

Em sembla que és rellevant i molt important que, quan parlem de funció pública, centrem el debat en l'àmbit concret de la funció pública, perquè, de fet, avui, ho saben tots i totes vostès, hi ha eleccions sindicals i per això no ens poden acompanyar o s'han excusat els sindicats del país, que estarien presents en aquesta sala, com sempre han estat, quan hem tractat temàtiques de funció pública, però sempre acabem derivant el debat cap a altres qüestions. Ja hi vam fer referència quan vam tornar a tenir un decret llei d'aquestes o de similars característiques al d'avui. Sempre acostumem a..., i, de fet, es fa bé, són grups de l'oposició, però sempre acostumem a buscar sempre aquell element de diferència, aquell element de divergència, aquell element de posar el dit a l'ull en lloc de reconèixer que, en efecte, la feina s'ha fet; en lloc de reconèixer que, en aquest cas, aquesta Administració, aquest Govern, la feina, l'està fent. I com es reconeix? Precisament amb aquest decret llei.

Fixi's, s'ha comentat també, anteriorment, que hi havia excuses de mal pagador pel fet que no es podia fer front al 10 per cent durant l'any 2018. En efecte, sí que s'hi pot fer front al 2019, però no s'hi podia fer front el 2018. Per què? Exercicis pressupostaris diferenciats i, per tant, compliments de dèficits diferenciats. Això què implica? Que enguany, i avui mateix, aprovem un decret que comporta la recuperació d'aquest 10 per cent de la paga extra del 2013, que anteriorment, durant l'exercici del 2018, no podríem haver portat. I aquest és el missatge que sempre es donava, i aquest és el missatge que sempre es traslladava a la Comissió de Polítiques Digitals i Administració Pública, sempre es donava aquest missatge.

Finalment, en l'acord amb els comitès de vaga de l'11 de desembre, es blinden –es blinden– una sèrie de condicions que són les que anem complint a poc a poc. La primera d'elles era que aquest 10 per cent es pagaria en aquest primer trimestre. La següent, l'article 1.a.b d'aquell acord, afirma que el 30 per cent de la paga extra del 2013 també s'haurà de satisfer durant l'any 2019, sempre que hi hagi llei de pressupostos –sempre que hi hagi llei de pressupostos. I això està en l'acord signat del comitè. Per tant, hem de continuar insistint en el mateix, hem de continuar insistint en la necessitat i la importància de tenir un pressupost per al nostre país. I, per tant –i, per tant–, des del Grup Republicà mantenim la mà estesa per continuar treballant en aquest sentit.

És més, en aquell acord amb els comitès de vaga, també s'incorporaven altres qüestions, com, per exemple, la calendarització, que era una de les grans reivindicacions dels sindicats del retorn de les pagues del 13 i del 14. El 2020 es tornava el 60 per cent de la paga del 13, el 2021 el 55 per cent de la paga del 14 i el 2022 es tor-

naria el restant de la paga 2014, que significava el 45 per cent. Per tant, és clar que amb aquesta calendarització s'hauria d'anar complint.

Una altra qüestió que és de rellevància destacable: quan se signen acords, aquests acords s'han de complir. I per poder complir aquest acord era imprescindible que no esperéssim a una llei de pressupostos, perquè, si esperàvem a la llei de pressupostos i no utilitzàvem la figura política del decret llei, no arribaríem al compliment d'aquest acord amb el comitè de vaga de l'11 de desembre, que implícitament destacava que el pagament del 10 per cent de la paga extra del 13 es faria en el primer trimestre de l'any 2019. I com ha confirmat el conseller, aquest pagament es farà en la nòmina del mes de març. Per tant, compliment de l'acord, compliment de l'acord del Govern, compliment de l'acord que es va signar amb els comitès de vaga. Jo ja entenc que no tinguin més mecanismes que apellar a certs viatges del conseller o apellar a un suposat desinterès d'aquest conseller per les qüestions de la funció pública –jo ja ho entenc. Perquè resulta que el Govern governa, i com que el Govern, governa cal buscar altres excuses per visualitzar a saber què.

És igual que la qüestió dels llaços grocs. Mirin, nosaltres anem de blanc per una protesta evidentíssima cap a un judici que és una farsa. Nosaltres portem llaços grocs en protesta per la vulneració dels drets civils i polítics que estem patint en el país. I hi ha treballadors i treballadores de la Generalitat de Catalunya que porten llaços grocs, precisament exercint la seva llibertat d'expressió i la seva llibertat, alhora, d'expressar la crítica respecte a uns drets que ells mateixos, elles mateixes també veuen vulnerats. I no serem pas nosaltres qui els demanarem que aquest llaç groc no el portin. I no serem pas nosaltres qui els demanarem que en els seus llocs de treball retirin els llaços grocs que puguin tenir. Perquè compartim al cent per cent la seva reivindicació.

I és que a alguns els agradaria que anéssim tots ben uniformats. A alguns els agradaria que no hi haguessin llaços grocs, ni liles, ni vermells. A alguns, els agradaria que no poguéssim estar en aquest faristol defensant políticament les idees de les nostres organitzacions polítiques. A alguns els agradaria que, en lloc de tenir un ple en aquest Parlament hi tinguéssim una oficina de registre.

A alguns els agradaria que aquest diputat que avui els parla no estigués en aquest faristol defensant la proposta d'increment retributiu per als treballadors i les treballadores públiques. Perquè a alguns els agradaria tenir només una única idea i viure molt i molt còmodes només –només– imposant allò que ells pensen.

Però s'han equivocat, perquè Catalunya defensa la democràcia, perquè Catalunya és un país que sempre ha estat al costat de la lluita dels drets civils i polítics, perquè Catalunya és un país que no abaixarà el cap per molta repressió que vingui. Perquè Catalunya és la seva gent. Igual que els treballadors i les treballadores públiques van sortir al carrer a defensar els seus drets i, davant la lluita social hi ha d'haver resposta del Govern, igual que va passar això, nosaltres no defallirem en defensar els drets civils i polítics també d'aquests treballadors i treballadores públiques que ens demanen reiteradament que no afluixem, que mantinguem la fermesa i la convicció perquè aquesta és una lluita que també és seva. I ho tenim molt clar i seguirem fent-ho.

Per tant, agraïments als sindicats, agraïments al Govern i a seguir treballant, a seguir defensant els interessos dels treballadors i les treballadores públiques d'aquest país, perquè, en efecte, és d'aquells valors que ens fan sentir orgullosos de pertànyer on pertanyem.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé, bon dia, diputats, diputades, conseller i vicepresident; també a l'Annabel, la secretària d'Administració Pública, a alguns alumnes que estan per aquí al Ple del Parlament. Bé, avui estem aquí votant la convalidació d'aquest decret llei, crec que és un tema prou important com per escoltar alguna demagògia que s'ha produït. Avui també tenim la primera experiència de vot electrònic, les eleccions sindicals avui de l'Administració de la Generalitat.

Quan el diputat Gragera sempre fa mofa de la digitalització, no sé si tindria..., també podria anar a Estònia i explicar, doncs, com vostè es mofa, no?, del que és la digitalització, el canvi de les administracions públiques, el repte digital, com hi han països més avançats en el món que tenen conselleries i tenen presidents i tenen vicepresidents, doncs, amb polítiques d'aquesta categoria, no? Quan vostè fa mofa de l'Skype, que diu que a les reunions no li cal al conseller desplaçar-se, es podrien fer amb Skype, doncs, per la mateixa regla de tres, al Mobile no s'hauria de desplaçar gent de l'altra punta del món per trobar-se amb inversors o per trobar-se amb socis tecnològics. És que... I, ja que reclama i defensa l'Skype, doncs carai, a la reforma del Reglament del Parlament suposo que defensaran els mitjans telemàtics per invertir el president Puigdemont. *(Aplaudiments.)*

Per tant, avui estem aquí. Jo crec que és un decret llei important. El conseller Puigneró, quan feia referència, no?, a la seva exposició, crec que no ens ha sorprès, perquè des del primer dia va establir la necessitat i la voluntat de negociació amb els sindicats. Quan han parlat d'aquests acords, crec que són molts els acords..., quan, no ho sé, parlava el diputat Gibert, no?... jo crec que és el factor Puigneró, perquè crec que des de la secretaria s'està arribant a molts acords de tot el seu equip amb els sindicats. I, per tant, sí, hi estem d'acord, hi ha el factor Puigneró i, per tant, hi han acords amb els sindicats, com el que estem portant avui aquí.

Per tant, crec que és important posar en valor aquest decret llei. Tampoc s'ha dit en les diferents intervencions, però aquest decret llei té un impacte en més de 300.000 persones, treballadors i treballadores públiques. Crec que aquest decret demostra que el Govern governa, i n'és una prova, i no és una prova digital, sinó que és una prova amb fets. I, per tant, jo crec que des del primer dia, quan el conseller Puigneró es va comprometre amb aquesta negociació a arribar a acords, doncs..., crec que avui és un altre motiu per votar-hi a favor i continuar treballant per aquesta recuperació dels drets. Perquè el que estem votant avui és acció política, acció política que es converteix en un decret llei i es retornen aquests drets dels treballadors.

El conseller també ens interpellava amb la possibilitat d'aprovar aquests pressupostos, no? El diputat Cid feia referència a les polítiques d'austeritat i deia: «A mi m'agraden els pressupostos expansius.» A nosaltres també ens agraden els pressupostos expansius i, per tant, doncs, segur que trobaríem totes les complicitats per aprovar uns pressupostos. De fet recordo, durant l'època de les vagues, en una reunió que vam dur a terme els diferents portaves dels grups parlamentaris amb els sindicats, que el diputat Cid, doncs, deia que per a ells, per a Comuns, la recuperació de les pagues extres seria un dels elements clau en la negociació dels pressupostos. I, per tant, també crec que..., m'agrada, no?, el seu posicionament, però crec que hem de posar en valor que, fixin-se, no ha calgut la negociació d'uns pressupostos, perquè aquesta política s'ha vist prioritzada i avui n'estem aprovant el decret llei. Per tant, jo crec que tenim marge per entendre'ns, perquè també som..., i estem a favor d'aquests pressupostos expansius, i, per tant, jo crec que ens podem trobar en moltes polítiques.

D'altra banda, també, en aquest decret llei, no podem obviar aquest dèficit fiscal, aquest dèficit fiscal que afoga tots els catalans i catalanes. Podrem discutir si són 16.000, si són 13.000, si són 9.500; però són molts els informes econòmics de diferents agents de la societat que plantegen i donen números exactes de quin és

aquest dèficit fiscal. I aquest dèficit fiscal no afecta els ciutadans independentistes i els que no: ens afecta a tots, en les polítiques i en l'aprovació dels pressupostos. Per tant, això no ho podem obviar, perquè aquesta és la realitat, la que vostès neguen.

Quan el diputat del Partit Popular feia referència a la poca vergonya, jo li diria que la poca vergonya és la d'ahir, d'en Millo, declarant al Tribunal Suprem, la mà de mentides que vam haver d'escoltar. *(Aplaudiments.)* Aquesta és la poca vergonya.

Per tant, endavant amb aquest decret llei, endavant amb la recuperació dels drets dels treballadors públics, endavant amb aquesta negociació que s'està fent, endavant a asseure'ns a la taula de la negociació, que no ens fa por, i, sobretot, no obviar que podríem fer molt més si no tinguéssim aquest dèficit de 16.000 milions i que per això nosaltres defensem i defensarem sempre la república catalana, una república lliure per a tothom.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Procedirem ara a la votació. Cridem a votar.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Sí, digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Per una qüestió d'ordre, president.

El president

Digui.

Santi Rodríguez i Serra

Havíem convingut que en l'hemicicle no s'insultarien les persones. Ja hi ha hagut una intervenció molt desafortunada i molt insultant per part d'un portaveu de Junts per Catalunya aquest matí, citant de forma indirecta –suposo que no ha tingut el valor de fer-ho de forma directa– un exdiputat d'aquesta cambra i que ha ostentat una representació institucional important. Ara també un portaveu de Junts per Catalunya, ja sense amagar-se'n, citant el cognom, també ha insultat un exdiputat d'aquesta cambra, sense que el president li hagi cridat l'atenció, com crec que és com vam quedar, que intentaríem mantenir les formes en aquest hemicicle.

Gràcies.

El president

Tinc entès, senyor Rodríguez, i en tot cas revisarem els vídeos, però, que s'han fet servir expressions que s'havien fet servir en altres moments en aquest mateix debat, exactament les mateixes expressions.

Hem cridat a votació... *(Eduard Pujol i Bonell demana per parlar.)* Digui'm, senyor Pujol. *(Pausa.)* Digui. Trenta segons.

Eduard Pujol i Bonell

Em sembla que el senyor Rodríguez m'ha alludit. Descriure no és insultar. Insultar és una cosa; descriure n'és una altra.

El president

Senyor Cid, per què em demana la paraula?

David Cid Colomer

Per contradiccions.

El president

Digui. Trenta segons.

David Cid Colomer

M'ha semblat entendre que el company Jordi Albert vinculava el retorn del 30 per cent restant de la paga doble dels funcionaris, en aquest cas, a l'aprovació dels pressupostos. Jo li vull llegir l'acord que va signar el conseller, que diu: «En el supòsit que no s'aprovin els pressupostos de la Generalitat, les parts es comprometen a instrumentar altres mecanismes de retorn de la resta de paga doble.» Per tant, no m'agradaria suposar que això és una nova excusa per no acabar retornant la paga doble als funcionaris.

El president

Gràcies, diputat. Sí, senyor Gragera, per què em demana la paraula?

Dimas Gragera Velaz

Si usted me permite, por alusiones.

El president

Digui.

Dimas Gragera Velaz

En la intervención de la portavoz de Junts per Cat, ha citado que nuestro grupo hace mofa de los avances digitales. Al contrario, nosotros estamos totalmente a favor de los avances digitales. Lo que no vamos a permitir es que ustedes los utilicen para invertir a fugados de la justicia o para construir repúblicas digitales.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé.

Hem cridat a votació.

Saben que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació. Passem, per tant, doncs, a la votació de la validació d'aquest decret.

Comença la votació.

El Decret 3/2019 ha quedat validat per unanimitat: 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Un cop validat, i per l'article 158.4 del Reglament, em correspon preguntar a la cambra si algun grup parlamentari vol que es tramiti aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* No?

Doncs donem per validat aquest decret llei, que alhora no es tramitarà com a projecte de llei.

I seguim ara amb el següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos es-corta i terapèutics a les víctimes de violència... *(Remor de veus.)* Perdó –perdó, perdó. *(Rialles.)* Tenen raó. Ara m'avançava i els deixava sense dinar. No: poden anar a dinar.

Suspenem la sessió fins a les tres i mitja de la tarda, dos quarts de quatre. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Educació, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El president

Bé, bona tarda. Reprenem el Ple.

Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de la violència masclista (debat de totalitat)

202-00033/12

El quart punt de l'ordre del dia, ara sí, és el debat a la totalitat sobre la Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament dels gossos escorta i terapèutics a les víctimes de violència masclista.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, que és el proponent per presentar aquesta iniciativa legislativa, la diputada senyora Noemí de la Calle, quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Buenas tardes. Gracias, presidente. Diputadas, diputados, *consellera*, antes de empezar, quiero saludar y mandar un caluroso abrazo a todas aquellas personas que nos están viendo desde casa, especialmente a las que lo están haciendo acompañadas de sus ángeles de la guarda, como muchas de ellas los llaman.

La violencia machista es una de las manifestaciones más claras de la desigualdad de nuestra sociedad, se trata de un problema global. Desde 2003, el año en el que empezaron a contabilizarse los asesinatos machistas, en España han sido asesinadas casi mil mujeres, a manos de sus parejas o exparejas.

Y pese a que nos hemos dotado de leyes para luchar contra la violencia de género, aún queda mucho trabajo por delante para garantizar la protección, la vida y la recuperación de las víctimas y sus hijas e hijos. En 2010, una resolución aprobada por las Naciones Unidas incorporaba la necesidad de que los poderes públicos asegurasen los servicios médicos, jurídicos y sociales adecuados y sensibles para las víctimas de este tipo de violencia. El objeto de la ley que traemos hoy a debate es una herramienta más, que se ha demostrado eficaz para luchar contra esta lacra y para ayudar en la recuperación de las víctimas.

Y para contextualizar, me gustaría compartir el proceso de creación de esta ley. En 2015, cuando todavía no era diputada, en un evento se me acercó una compañera que era abogada, que conocía la existencia de esta herramienta terapéutica, sus beneficios y también los problemas a los que se enfrentaban las víctimas de violencia machista, que estaban optando por ella. Enseguida entré en contacto con varias de estas supervivientes, que me contaron en primera persona los beneficios y el cambio que había supuesto en sus vidas el contar con el acompañamiento de un perro terapéutico. Al entrar a formar parte de esta cámara, me encontré con el apoyo y la iniciativa de mi compañera Carmen de Rivera, que en seguida se puso manos a la obra, pudiendo presentar la ley, finalmente, a finales de 2016, en la pasada legislatura.

En los meses siguientes a su presentación, varias comunidades autónomas pusieron en marcha pruebas piloto, como Murcia o Andalucía, dando excelentes resultados en la recuperación de la autoestima de las víctimas, el empoderamiento, y la recuperación de sus vidas. En Cataluña, también se han hecho pequeños intentos, con proyectos que tienen algunas cosas en común, pero algunos de esos proyectos se han encontrado con el problema que hoy, con esta ley, intentamos resolver.

Esta proposición de ley pretende equiparar los perros utilizados como terapia asistida para las víctimas de violencia de género, a los perros guía, que actualmente están utilizando las personas con discapacidad visual. Esto, los perros guía, pueden tener libre circulación y acceso a todas las vías, transportes, instituciones y establecimientos públicos. No es el caso de los perros que forman parte de las terapias asistidas a las víctimas de violencia de género. Por eso, la necesidad de equipararlos.

Como decía, las víctimas que han optado por este tipo de terapia, nos cuentan que hay muchos sitios a los que no pueden entrar, como restaurantes, cafeterías, centros comerciales, e incluso en los propios juzgados donde tienen que declarar contra su agresor.

Y un ejemplo lo encontramos en el Juzgado de Sabadell, donde están intentando poner en marcha una prueba piloto similar a la que se llevó a cabo en Tarragona, donde pusieron a disposición de las víctimas un perro terapéutico en el momento, en el mismo momento de declarar contra su agresor. Y esta prueba piloto, en la que únicamente se ponía este apoyo en el momento de la declaración, demostró la reducción de los niveles de ansiedad y el estrés; la mejora del estado físico, emocional y mental de las víctimas; la mejora, también, de la autoestima; y la autopercepción y la mejora de la confianza y la seguridad de las víctimas de violencia de género o de delitos contra la libertad sexual.

Y el escollo principal que han encontrado en los juzgados de Sabadell era encontrar la manera legal para permitir el acceso y deambulación de los perros por el edificio. Y en principio, se pensó que la fórmula podía consistir en considerar a los perros como animales de soporte a la policía, permitiendo con ello acceso a los edificios públicos; fórmula que no ha prosperado todavía, porque estos perros no son perros policía, y esto es algo que nos gustaría dejar claro y que, entidades como la Fundación Escan, conocida por trabajar con estos perros, nos han pedido que incidamos en ello.

Estos perros son muy diferentes de los perros de seguridad. Primero, porque no se utilizan razas potencialmente peligrosas sino razas como perros labradores, pastores alemanes, o golden retriever.

Segundo. Porque, a diferencia de los perros de seguridad, el instinto con el que se trabaja en el adiestramiento es el de protección, en ningún caso son perros de ataque, porque su función es la de repeler para que a la víctima le de tiempo a huir o llamar a la policía. Las asociaciones y entidades que llevan años con proyectos similares, nos cuentan que ninguna de las usuarias de estos perros ha vuelto a sufrir una agresión, ya que los perros constituyen un elemento disuasorio. Porque, como ya he dicho, la función del perro es más disuasoria que defensiva, actúan de barrera.

Además, estos perros también tienen una función terapéutica. El trabajo conjunto y entrenamiento con el perro empodera a las supervivientes, el miedo disminuye, al igual que pasa con los niveles de ansiedad. Y no estamos hablando de nada nuevo. Hace años que muchas entidades realizan terapias asistidas con animales en las intervenciones con colectivos vulnerables, como son las personas mayores, con enfermedades neurodegenerativas, personas con parálisis cerebral, niños con TEA o, como he dicho, víctimas de violencia machista.

Hay algunos proyectos que incluso han unido a mujeres víctimas de esta violencia, con perros que han sido abandonados e incluso maltratados, creando un ambiente muy poderoso y rico para su autoconocimiento, para mejorar su capacidad de expresión emocional, de socialización, de ser capaces de crear nuevos vínculos afectivos y atreverse a confiar de nuevo en sí mismas, o en otros.

Estos ángeles de la guarda disminuyen el miedo que sienten las víctimas y su presencia les permite salir más protegidas y sentir reforzada su seguridad a nivel emocional. La ley que traemos hoy a debate es una ley muy sencilla, que consta únicamente de cuatro artículos que consisten, básicamente, en reconocer el derecho de acompañamiento de perros de protección y terapéuticos a las víctimas de violencia machista, que cumplan los requisitos para tenerlos, equiparándolos a los derechos y obligaciones de la tenencia de perros guía para personas con discapacidad visual, para que puedan acceder libremente, acompañadas de su perro, a cualquier espacio o edificio, para que puedan realizar su vida acompañadas de un perro que tendrá un efecto disuasorio sobre el agresor, a la vez que un efecto terapéutico.

La violencia machista se cobra muchas vidas y provoca un gran sufrimiento, y la concienciación sobre los casos de violencia machista es solo un primer paso en el recorrido hacia la eliminación de esta lacra.

Para ello, como representantes públicos, nos toca pasar de la protesta a la propuesta, a las medidas concretas. Y esta es una medida innovadora, un refuerzo a las

medidas de protección que ya están reconocidas. Una medida innovadora, que ya ha demostrado su eficacia en la recuperación psicológica y emocional, integral, de mujeres y también de sus hijos.

Una medida que necesita un impulso de la Administración pública, como ya han hecho otras comunidades autónomas, como la región de Murcia, que ya ha reconocido la libre circulación y acceso de estos animales en vías, transportes y establecimientos públicos. Esta ley es una reforma necesaria, si queremos que las usuarias de estos perros puedan vivir su vida en libertad y no tengan limitada su capacidad de movimiento.

Esta ley no es otra cosa que la petición que nos hicieron llegar supervivientes de la violencia machista, y queremos que pueda ser tramitada para que todos los grupos parlamentarios puedan escuchar a estas mujeres y a los expertos que puedan hacer aportaciones y que podamos aprobarla con el consenso de todos.

Será una ley de este Parlamento, no de un partido concreto, y será una ley para ellas y para sus ángeles guardianes. Y sé que es difícil, en los tiempos que corren, y que últimamente, se estila mucho eso de los cordones sanitarios, pero esta ley se presentó por primera vez en 2016, y es una herramienta que se ha demostrado eficaz, y que está ayudando a muchas supervivientes a recuperar su vida. La lucha por la emancipación de la mujer es una lucha global, que exige comprometer a la humanidad entera y en ningún caso patrimonializar o instrumentalizar una lucha que es común con intereses partidistas. ¿Y qué quiero decir con esto? Que no..., yo no permito que ningún hombre ni ninguna mujer me diga lo que tengo que ser, lo que tengo que decir, o lo que puedo o no puedo defender.

Y nosotros, entendemos el feminismo como un movimiento cuyo objetivo fundamental es la igualdad entre mujeres y hombres, pero feminismos hay muchos. Algunos de ellos, contrapuestos. Pero lo que hasta hace poco sí tenían en común era la conciencia de ser una lucha global, una lucha común, que necesita de la unión de todos aquellos que somos conscientes de las servidumbres con las que las mujeres de este siglo tenemos que seguir cargando. Y la posición desaventajada desde la que partimos, en el mismo momento de nacer.

Sinceramente, creo que, para erradicar las desigualdades, necesitamos trabajar para que todos los días sean el 8 de marzo, y tenemos que hacerlo unidas y unidos. Y de lo contrario, jamás alcanzaremos ese objetivo. Dicho esto, les pido que no vean esta ley como una ley de Ciudadanos, sino como una ley para las supervivientes de la violencia machista, y si Junts per Catalunya y Esquerra retiran su enmienda a la totalidad, podremos contar en este Parlament con el testimonio de entidades, como Proyecto Pepo, entidades como la Fundación Escan, la Asociación MUM, Proyectos Tan Amigos, o la Fundación Affinity, o AEPA Cataluña.

También con el de supervivientes, que nos contarán que tener estos perros de apoyo les ha supuesto una auténtica liberación, que sin ellos no se atreverían a salir a la calle, que la ansiedad, los ataques de pánico han disminuido hasta casi desaparecer por completo. Que ahora pueden tener relaciones sociales y que su autoestima ha subido. Necesitan que en Cataluña se levanten los límites sobre la circulación y acceso a los perros utilizados como terapia asistida en casos de violencia machista, equiparándolos a los perros guía. Realmente, para las supervivientes, será una gran noticia si, como me han anunciado, pues, estas enmiendas a la totalidad se van a retirar y que este Parlamento trabaje para eliminar las limitaciones que existen en el uso de perros de apoyo a las víctimas de violencia de género. Ahora mismo, están en sus casas, viéndonos, acompañadas de sus perros y si la enmienda realmente se retira, pronto podrán estar en esta misma institución, dando testimonio de su experiencia.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, i atès que l'esmena a la totalitat presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Republicà i el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha estat retirada, intervindran els grups parlamentaris per expressar el seu posicionament i, en primer lloc, té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Beatriz Silva, quan vulgui.

Beatriz Silva Gallardo

Buenas tardes, diputados, diputadas. La última encuesta sobre violencia machista revela que el 64 por ciento de las mujeres en Cataluña reconoce que en algún momento de su vida ha sido víctima de alguna forma de violencia machista. Desde mi grupo parlamentario, creemos que el combate de esta lacra debe ser una prioridad política de primer orden, y por eso deben valorarse todas las iniciativas que vayan encaminadas a buscar soluciones. En este sentido, participaremos activamente en la ponencia de esta proposición de ley, que nos presenta hoy el Grupo de Ciudadanos, para que las víctimas de violencia machista vayan acompañadas de perros escoltas. Sin embargo, me gustaría puntualizar algunas cuestiones.

La primera de ellas es que, hasta el momento, esta iniciativa no cuenta con el apoyo de ninguna organización de víctimas de violencia machista. No tenemos informes de organismos públicos que la avalen, ni fue considerada por las especialistas que redactaron el Pacto de estado contra la violencia de género, que pasaron muchas horas analizando y priorizando las medidas que se consideraron eran las más apropiadas para hacer frente a este problema.

Desde que se presentó esta iniciativa, desde mi grupo parlamentario hemos consultado con especialistas para poder valorarla, y no hemos encontrado a nadie que la avale. Yo misma me reuní con un grupo de magistradas del Colegio de Abogados de Barcelona que trabajan en el campo de la violencia machista, que conocen el proyecto, y su opinión era que tenía más inconvenientes que beneficios.

Ayer mismo recibí la llamada de Montse Pineda, a la que ustedes conocen bien porque es una de las especialistas que compareció recientemente en la Comisión de Igualdad de las Personas para presentar uno de los informes más completos sobre la situación de la red de atención a las víctimas de violencia machista en Cataluña. Y me llamó porque quería expresarme su preocupación de que hoy aprobáramos esta propuesta. Textualmente me explicó que le preocupaba que no había evidencia de que fuera beneficiosa, que no ha sido sometida a ningún estudio de perspectiva de género, y que, además, así como está planteada, es contraria al espíritu universal que debería tener una ley, en la medida que debe ser útil para todo un colectivo y luego poder aplicarse de forma particular. Esta era su opinión. En concreto, ella dijo que le parecía que esta era una medida particular que pretendía convertirse en una ley.

La cuestión es que no hemos tenido la posibilidad de hacer este debate previo, aquí, en el Parlament, porque ustedes no nos han dado la posibilidad de hacerlo. Han traído esta propuesta porque estamos a las puertas del 8 de marzo. Hasta ahora no ha habido ninguna comparecencia en la Comisión de Igualdad donde podríamos haber debatido esta cuestión.

Creemos que en un momento en que los recursos son totalmente insuficientes para hacer frente a las necesidades, deberíamos estar priorizando aquello en lo que estamos todos y todas de acuerdo, y trabajar en una misma dirección. Ayer mismo, tuvimos la posibilidad de escuchar en la Comisión de Igualdad de las Personas a dos especialistas que nos describieron un panorama desolador sobre la situación de la red de atención a las víctimas de violencia machista en Cataluña. Nos explicaron cómo los recursos son totalmente insuficientes: no hay viviendas para poder alojar a las víctimas de sus agresores, no hay profesionales para brindar atención psicológica, no hacemos acompañamiento, no estamos trabajando en la reinserción de las víctimas ni tampoco en la atención de sus hijos e hijas.

Tambien decían que era urgente desplegar las unidades de valoración forense integral porque son una herramienta clave para medir el riesgo de las mujeres víctimas y decidir sobre custodias, pero también disminuir el riesgo de las hijas e hijos de los agresores. Necesitamos también aumentar el número de servicios de atención especializada, los SIEs, que se encuentran en mínimos, y extender la red de atención, que en estos momentos llega solo a una de cada diez mujeres que se estima que son víctimas de violencia machista en Cataluña. Todas las especialistas con las que hemos hablado han dicho que lo lógico sería que estuviéramos priorizando estas cuestiones.

Repito que participaremos en el trámite de esta proposición, valoraremos el proyecto, intentaremos que haya muchas aportaciones de expertos, pero nos gustaría que las nuevas iniciativas en este campo, que se traigan a este Parlamento, sean abordadas de otra manera; por ejemplo, proponiendo una propuesta conjunta, consensuada y trabajada previamente, después de haber escuchado a las personas que conocen bien el tema.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Susanna Segovia..., Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Sí; disculpi, president, hem fet un canvi i no s'havia comunicat.

Bé, bona tarda. El nombre de denúncies per agressions masclistes augmenta any rere any. Parlem de quatre agressions diàries; la meitat de dones en patiran alguna durant la seva vida. Parlem de respostes penals insuficients, d'ordres d'allunyament insuficients, d'educació sexual i afectiva absolutament insuficient, de formació de cossos de seguretat insuficient, de recursos insuficients. Ahir mateix, a la Comissió d'Igualtat, teníem també alguns altres informes parlant de falta de lideratge polític en la lluita contra les violències masclistes, que no hi ha pla de xoc contra les violències masclistes. Hem estat quatre anys sense pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere, des del 2015 fins ara.

La reparació de les víctimes de violència masclista també és una vergonya. Falten orientadores laborals, hi ha col·lapse a l'accés a l'habitatge, s'han detectat deficiències greus en l'atenció als fills i filles víctimes de violència masclista, no s'atén la diversitat de les dones víctimes ni tampoc la diversitat de les violències sexuals.

Davant d'aquest panorama de deficiències múltiples en la xarxa de protecció de les víctimes a les violències masclistes –també en elements que caldria resoldre potser via modificació d'una llei de consens, com és la del 2008, contra les violències masclistes–, vostès, avui, ens venen aquí amb una iniciativa hiperconcreta –hiperconcreta–: el reconeixement al dret a l'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de violència masclista.

Mirin, pot ser una iniciativa interessant per a algunes dones, valorem la necessitat de presentar propostes, qualsevol tipus de proposta en la línia de la lluita contra les violències masclistes, però ens fa la sensació que vostès han detectat una iniciativa que pot ser vàlida, i, sense anar-hi a fons o sense valorar-ne massa el sentit, la col·loquen. És la manera habitual de les propostes de Ciutadans.

Ens genera alguns dubtes, la seva proposta. Li entro al concret, diputada –li entro al concret–: dubtes. S'han fet molts informes externs d'avaluació de la Llei 5/2008 i del seu impacte. Ahir, en teníem també alguns, o part d'alguns d'aquests informes, a la Comissió d'Igualtat. Els gossos escorta no han aparegut com a prioritat de les entitats en cap d'aquests informes, no s'han mencionat en cap informe.

Un altre dubte. No tenim clar que per implementar aquesta mesura calgui modificar la llei del 2008. La llei, de fet, no reconeix cap altre tipus de servei, per a víctimes de violències masclistes, d'autoprotecció, com, per exemple, la teleassistència

mòbil, una mesura que existeix, que s'ha provat eficaç per a totes les dones i que no està a la llei. Igual es podria implementar sense una modificació directa de la llei. És un dubte que ens apareix del perquè de la necessitat de modificar-ho en la llei.

No tenim present que s'hagi fet cap tipus de prova de la mesura amb monitoratge d'expertes per proposar-ho, incloure-ho directament a la llei. Tampoc tenim clara la forma en què es donarà aquest servei. Serà accessible per a totes les dones? Es garantirà ajuda, cobertura econòmica per a aquelles que no puguin fer front econòmicament a un recurs d'aquest tipus i que el puguin necessitar? És una mesura universal en l'accés, que serveixi, per tant, per a totes les dones, amb el desordre emocional que representa, doncs, la violència, la precarització de moltes supervivents? Dubtes, dubtes concrets respecte a la proposta que ens estan fent. Dubtes, també, més de fons. La nostra perspectiva respecte a com atacar el tema de les violències masclistes és més de l'apoderament i del dret a viure sense violència. La perspectiva sobre la qual entenc que es basa la seva proposta, la seva mesura, és més de perspectiva «seguritària», d'autoprotecció. No vol dir que no vagi molt bé en molts casos una perspectiva també d'autoprotecció, però no tenim clar que realment la manera de garantir aquesta autoprotecció sigui amb una «arma», entre cometes, perquè això implica una actitud d'anar sempre alerta.

Passa també, no li ho dic només pel tema dels gossos, passa també en altres casos com amb les polseres que avisen si s'està vulnerant el perímetre de protecció. Viure sempre amb aquesta alerta és dur i és angoixant; no sabem si és la millor manera, almenys, al nostre parer, no és la millor manera de lluitar en aquesta perspectiva que nosaltres volem posar més de fons d'apoderament del dret a viure sense violències, no pas d'haver-te d'estar autoprotegint.

Si vol li ho explico d'una altra forma. Transformar el tema en un element individual o atacar-lo des d'una perspectiva social i global: la responsabilitat és de l'individu o la responsabilitat és de la societat. Són dues perspectives, que evidentment contrasten en una formació transformadora d'esquerres i una formació liberal. No s'adapta tampoc, aquesta perspectiva seva, al que les expertes defineixen com a cicle de la violència. I el que per desgràcia sovint les dones es troben amb els homes agressors, moltes vegades es tornen a trobar amb aquests homes agressors perquè tenen fills i filles en comú, principalment, o també per altres circumstàncies. I, per tant, si en aquestes circumstàncies l'eina d'autoprotecció és un gos o no..., no serveix.

Bé, dubtes. Dubtes diversos que li volíem plantejar, però, mirin, no ens volíem estar de fer-los un comentari una mica més enllà. A les portes del 8 de març, a nosaltres, una proposta com aquesta ens mostra de nou quina és la seva manera de proposar polítiques, propostes, mesures, a aquest Ple. Propostes sense un fil conductor, és la sensació que tenim sempre. Propostes sense una idea clara, un projecte concret que els defineixi. Potser perquè els fa por de definir-se no sigui cas que se'n vagin els votants cap al Partit Popular o fins i tot cap a Vox.

És un reflex, suposo, d'aquest feminisme liberal que diuen exercir. Que no és nou, el feminisme liberal. Per si potser no s'han llegit els llibres de la filosofia feminista o la lògica del feminisme liberal, les feministes liberals eren de les que també posaven bombes a les bústies, amb les sufragistes, per demanar el vot. El que elles defensaven com a feminisme era la igualtat d'oportunitats no l'individualisme o la meritocràcia, senyora Arrimadas, no l'individualisme ni la meritocràcia. El feminisme liberal també defensa la igualtat d'oportunitats.

Vostès estan fent amb el feminisme el mateix que amb el debat nacional o que amb qualsevol altre debat, utilitzar-lo com una arma de divisió i de conflicte, amb la que esperen –suposo– aixecar vots a partir del conflicte perquè sempre els ha funcionat, viuen del conflicte. Parlen de guerra de sexes intentant criminalitzar un moviment polític i social que ha aconseguit tots els drets dels quals gaudim totes nosaltres ara mateix. Defensen un feminisme elitista, meritocràtic, que ignora les

condicions estructurals que feminitzen la pobresa i són també una expressió de violència econòmica i institucional.

Ens diuen que «la igualtat no s'aconsegueix confrontant els ciutadans amb ideologies caduques». Clar que no. S'aconsegueix pactant o accedint al Govern amb els vots d'aquelles ideologies caduques? Vostès, fins ara, ens han demostrat que són un partit del conflicte i un partit de les aparences. I ens fa molt la sensació que així també és el seu feminisme. En la setmana del 8 de març, vostès han prioritzat portar una mesura hiperconcreta que no ataca al fons de les debilitats i de les deficiències que tenim en la llei i en la xarxa de protecció de les víctimes. Ens preocupa, evidentment –i no entenc perquè no els preocupa a vostès–, que no hi hagi entitats feministes al darrere d'una proposta com la seva.

Miri, sigui com sigui, nosaltres sempre hi serem per millorar i per eixamplar la lluita contra les violències masclistes. Nosaltres sempre hi serem a la nostra manera, que és de la mà de les expertes, d'aquelles que el divendres estaran al carrer, de les que defensen els drets de totes les dones sense meritocràcies. Al novembre ja ho vam dir clarament en una moció en aquest Ple, per nosaltres cal modificar la Llei 5/2018, però, en quin sentit? Modificar-la per incloure la violència institucional, per afirmar totes les formes i àmbits de les violències sexuals i per adaptar-les al que vivim ara.

De tota manera, no som de les que neguem mai cap tipus de debat. O sigui, que per nosaltres debatrem la seva proposta partint de tots aquests dubtes concrets i més de fons, que els acabo d'expressar en la meva intervenció, que ens genera la seva proposta, però que, evidentment, intentarem treballar i millorar en la seva tramitació.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent és el torn de la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, en primer lloc, dir que, com que capitalisme i patriarcat es retroalimenten i, per tant, fan una aliança criminal, nosaltres, en cap cas, podem compartir de fons l'esperit del feminisme liberal que defensa Ciutadans. I, per tant, al que volem entrar és en concret a la proposta que fan en aquesta proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i/o terapèutics per les víctimes de violència masclista.

És una proposta, com moltes altres de les que presenta Ciutadans, que és un bolet, que és una proposta aïllada i que no forma part d'una planificació i d'un estudi de quina és la situació estructural que vivim. Valorem la tramitació com a positiva i com a necessària, però entenem que és una mesura d'emergència que no eliminarà, evidentment, la violència masclista, però sí que podria apoderar les dones que han patit directament la cara més agressiva de la violència patriarcal.

Que puguin acompanyar-se d'un gos escorta i/o terapèutic i que alhora aquests no tinguin limitacions per accedir a espais públics de la mateixa manera que es garanteix amb els gossos d'assistència és una mesura positiva, però aquesta no ataca d'arrel el problema estructural.

Sembla que quan presentem propostes d'aquestes característiques la violència masclista cau del cel, i la violència masclista no és una fatalitat ni ens ve caiguda del cel. Té el seu origen en el sistema capitalista patriarcal, un sistema desigual i injust que aplica violència vers les dones de forma diària. I ha estat, és i serà la militància constant i permanent dels moviments feministes la que està fent i farà front a aquest sistema que ens assassina, i no pas les mesures que puguem aprovar des d'una institució que també és còmplice d'aquesta violència.

Encara a nosaltres ens crida l'atenció, com avui o en els dies que rodegen el 8 de març, algunes representants d'organitzacions polítiques que són responsables de les

polítiques antisocials que de manera més intensa i quantitativa ens han castigat a les dones, que encara estiguin parlant d'allò de posar la vida al centre. Nosaltres, quan parlem de posar la vida al centre, de vides dignes i de millores de condicions materials de vida de les dones, parlem de que dins del sistema capitalista i patriarcal i dins de l'Estat espanyol les dones no tenim garanties de poder viure tranquil·les, sense explotacions, sense opressions i sense patir violència.

I és aquesta violència precisament, aquesta violència estructural impartida per aquesta institució, pels estats i per la Unió Europea, per la Unió Europea del capital, la que ens condemna a la majoria popular i treballadora i amb especial cruïda a les dones treballadores, ens condemna a una vida de misèria: parlem de més risc d'exclusió social, més pobresa i menys capacitat adquisitiva i, tal com ens mostren tots els indicadors, salaris més baixos, discriminació laboral, habitatge inaccessible a preus de luxe o més temporalitat en els nostres contactes.

Quan parlem de violència estructural ens referim a aquella violència que ens afecta a tots els àmbits de la nostra vida i que impedeix o ens impedeix decidir per nosaltres mateixes. Parlem de violència que és exercida pel mateix sistema, per la mateixa justícia, pels cossos policials, pel sistema sanitari, pel sistema de pensions, pels lobbys de poder. I és per això que nosaltres seguim insistint en que dins del sistema capitalista patriarcal les dones no som ni serem lliures; seguim insistint que, en un sistema que aplica violència contra les dones com a metodologia de supervivència, aquest sistema s'ha de presentar com el nostre major enemic i que, per moltes mesures que puguem aprovar avui en aquest Parlament, sense un procés real de transformació social no erradicarem la violència masculista.

I per últim, i respecte a l'esmena a la totalitat, compartim absolutament la proposta que van fer d'altres grups relativa a la retirada de la present proposició de llei de Ciutadans i que aquesta fos treballada en el si de la Comissió d'Igualtat. Però sembla que segueixen perseguint titulars, el Grup de Ciutadans. Ens semblava que era una petició positiva, perquè enfortia la proposta i segurament permetia guanyar qualitat a aquesta. Però, tenint en compte que Ciutadans no ha volgut retirar-la, tampoc nosaltres érem partidàries de votar a favor de l'esmena a la totalitat, perquè aquesta proposta en realitat permet avançar en la tramitació d'un contingut que pot millorar la situació de les dones que han patit violència masculista. I és per això que agraïm als altres grups la retirada de l'esmena a la totalitat.

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn de la diputada senyora Esperança García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades..., bien, cuando muchas mujeres tienen –a día de hoy todavía, ¿eh?– miedo a denunciar, miedo a denunciar que son víctimas de maltrato y de violencia, es importante no solo establecer parámetros de medidas de carácter sensibilizador, sino que también es importante, pues, promover medidas de carácter preventivo; creemos que es fundamental. Y es por eso que en el Pacto de estado contra la violencia de género establecimos y mejoramos, en parte también gracias al acuerdo del resto de fuerzas parlamentarias, medidas y muchos avances en esa materia, tanto en detección, como en prevención, como en educación, incluso como en protección, después, de ese paso valiente de muchas mujeres que han sentido la violencia en su propio cuerpo y que han tenido el valor de denunciarlo, ¿no?, con lo difícil que es a veces diferenciar y anteponer el sentimiento ante el dolor de la persona querida que maltrata.

Creemos que los avances fueron muy positivos, a pesar de que Podemos no quiso participar en ese Pacto de estado contra la violencia de género. Y es verdad que hace muchos años que estas medidas, esta herramienta en la que se ha convertido el uso de perros terapéuticos y perros llamados «escolta» por parte de mujeres que

han sufrido maltrato es positiva. Nos ha pasado un poco como al Grupo Parlamentario Socialistas, que no hemos encontrado medidas específicas, sustentadas en estudios más o menos oficiales, respecto de aquellas entidades que llevan muchísimos años trabajando en la protección y la mejora de las medidas contra la violencia de género, pero sin embargo creemos que es positivo, ¿no?, que es positivo establecer medidas de este tipo.

¿Por qué? Porque sabemos que los perros, al final, siendo..., tanto los de escolta como los terapéuticos, lo que consiguen es mejorar la reintegración, el volver a confiar, esas mujeres que han sufrido maltrato, les dan mejores condiciones para recuperarse; se contribuye también a darles más seguridad, tener más confianza..., en fin, que estén..., o que vean mejorado su bienestar día a día.

Y, por tanto, es verdad que existen una serie de obstáculos, obstáculos que son muy claros y que se refieren a que no se haga extensivo ese derecho del uso de los perros de este tipo, como sucede, por ejemplo, con las personas con discapacidad visual, y sabemos que esa es una traba y es un obstáculo. El obstáculo se encuentra, fundamentalmente, en que esos perros no pueden acceder a determinados espacios públicos y privados. Pero tengo que ser un poco crítica con la propuesta de ley, porque esa apertura, esa eliminación de ese obstáculo depende de un real decreto, y depende de un real decreto, el 3250/1983, que es verdad, luego, que desarrollan las comunidades autónomas.

Nosotros conseguimos, el Partido Popular, en el Senado, aprobar precisamente una modificación de ese real decreto que permitiera el acceso de esos perros terapéuticos o escoltas a determinados edificios. Conseguimos aprobarlo, lo llevamos al Congreso y lamentablemente, pues, la convocatoria de elecciones generales ha interrumpido esa modificación que se hubiera llevado a cabo.

Pero, sin embargo, creemos que, bien, que a pesar de que el camino está iniciado, que tenemos ahí el ejemplo de qué es lo que se ha hecho en política nacional, es decir, qué es lo que va a permitir que todas las mujeres que sufran o hayan sufrido maltrato en toda España tengan igualdad de oportunidades, igualdad de oportunidades también en los perros escolta y en los perros de carácter terapéutico, creo que es un buen camino, creo que la ley tiene sus deficiencias, la propuesta presentada en el día de hoy, pero que está cargada de intenciones. Y desde luego el Partido Popular no se va a oponer a ella, entre otras cosas porque ya ha hecho pasos en ese sentido a nivel general tanto en el Congreso como en el Senado. Por tanto, adelante.

El president

Molt bé; gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de la diputada senyora Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Sí, hem retirat l'esmena a la totalitat, perquè d'entrada no vèiem del tot clar el que contenia el que ens presentava el text, però creiem que és molt important poder debatre aquí al Parlament qualsevol qüestió, doncs, que millori el dia a dia de les dones que han patit o pateixen violència de gènere.

Per tant, ara estem davant d'un debat certament molt important però que mai hi ha hagut la intenció de parlar-ne en l'espai més oportú, com podria ser la Comissió d'Igualtat de les Persones –ja hi feia referència la diputada Silva. Tampoc no hi ha hagut cap debat, cap reflexió al respecte, i el Grup de Ciutadans ho porta aquí directament sense haver analitzat tampoc les conseqüències. Arribem al Ple sense prèviament haver pogut escoltar ni cap experta ni cap professional sobre el tema en qüestió. Ara mateix ens manca experiència i, per tant, creiem que és precipitat. Falten elements justificatius i una evidència per poder introduir-ho en una llei, i a més a més de la forma en què es proposa, amb tanta urgència.

Creiem que el que caldria és estudiar i investigar el tema, escoltar les expertes i estudiar alguna prova pilot, per veure si és efectiva i significativa, aquesta fórmula de seguretat, i, en cas que sigui així, llavors proposar-ho com a mesura oficial, i no com ens ho exposa el Grup de Ciutadans, que creiem que és d'una manera precipitada, i tampoc sense haver estudiat les conseqüències que hi poden tenir, perquè creiem que ens falten dades, i també una reflexió al respecte.

A més a més, com ja deia, la forma en què està plantejat l'escrit de la proposició creiem que tracta..., visualitzem, vaja, que tracta de manera indistinta tant el gos terapèutic com el gos escorta, encara que ara la diputada De la Calle ha intentat aclarir una mica quina és la seva proposta. Però creiem que aquest plantejament d'entrada no és correcte, perquè estem parlant de dues tipologies de gossos i d'usos diferents, que requereixen una formació concreta en cada cas. Ara mateix, de les tipologies de gossos classificats d'acord amb les funcions que fan, no n'hi ha cap que s'adeqüi a la demanda de la proposició. Per tant, llavors també caldria una reforma més profunda de la Llei 19/2009, de l'accés a l'entorn de les persones acompanyades amb gossos d'assistència.

Tal com està, veiem que hi ha una manca d'estudis previs que puguin indicar que es tracta d'una mesura efectiva, i en cap moment s'aprofundeix en el cost públic ni en l'organisme que s'hauria de fer càrrec d'aquesta mesura. Sí que és cert que existeixen experiències i associacions, com ja s'ha comentat, i empreses que ofereixen els seus serveis de gossos d'assistència per a dones que han patit o pateixen violència masclista; però ningú ha analitzat amb prou profunditat els seus beneficis, els requeriments o condicions com per establir que sigui un dret garantit públicament i potser universal, més enllà de que el gos pugui entrar en espais públics i comuns.

Com és sabut, nosaltres creiem en una societat que ha d'aspirar a acabar amb l'estigma de ser víctima de violència masclista i a tenir el seu ple reconeixement com a supervivent, de manera que quan una dona ha patit una agressió masclista necessita un procés de recuperació. Per això és necessari que pugui accedir a tots els recursos per afrontar la situació i no hi hagi cap obstacle per seguir desenvolupant-se dins la societat i sense cap mena de pànic.

La companyia d'un gos, és obvi que pot contribuir en augmentar l'autoestima, millorar el control de les emocions, afavorir les relacions socials i sortir al carrer de manera abundant. Però, d'altra banda, hem de ser conscients que la dona que sempre vagi acompanyada d'un gos especialitzat i reconegut com a tal no es podrà treure durant tot aquest temps l'estigma de víctima.

No neguem la possibilitat de que, en casos en què es cregui oportú, la companyia d'un gos sigui beneficiosa, però, en qualsevol cas, és necessari una bona gestió i un estudi on es tinguin en compte els recursos de què es pot disposar, com invertir-los i quina ha de ser la seva formació, i sobretot tenir clar en quins casos es poden oferir.

Des del Grup Republicà tampoc podem oblidar que des dels moviments feministes no hi ha un posicionament ferm al respecte. Per tant, les institucions hem de ser curoses a l'hora de crear drets sobre els quals no hi ha un consens dins del moviment feminista.

En resum, estem davant d'una llei que ens planteja moltíssims dubtes, però malauradament no és estrany que avui ens la trobem aquí i que la porti el Grup de Ciutadans, perquè sembla que sigui la seva manera de tapar les seves vergonyes

Per tant, a nosaltres ens sembla contradictori que se'ns presenti aquesta proposta per augmentar uns recursos en el combat contra la violència masclista quan l'associació ultracatòlica, extremista, masclista, LGTBI-fòbica i d'ultradreta Hazte Oír ha fet públic que demanaria al Partit de Ciutadans, i entre d'altres, que deroguin les lleis contra la violència masclista; són paraules literals i que les hem tingut passejant-se per aquí els carrers. El dia que associacions com aquestes no els prenguin com a referents per aplicar les seves demandes que pretenen acabar amb tants anys

de lluita i la victòria de drets aconseguits tindran la credibilitat a l'hora de parlar sobre feminisme i combatre la violència masclista.

I, òbviament, no és qüestió de repartir carnets, com s'ha sentit en alguna roda de premsa o declaracions. És qüestió de defensar tots els nostres drets de promoure la igualtat i lluitar per l'erradicació de qualsevol tipus de discriminació o dominació social per raó de gènere. És qüestió de deixar clar que no som ciutadanes de segona; que no volem viure en una societat patriarcal, monopolitzada pels homes i els seus interessos; que defensem tots els nostres valors individuals, però sobretot col·lectius; que defensem acabar amb la bretxa salarial; que volem trencar el sostre de vidre; que volem acabar amb la barrera invisible que ens limita a ascendir en la nostra carrera professional i tenir responsabilitats laborals, socials i polítiques; que els conceptes de tasques de la llar i la cura de la família deixin de ser activitats considerades essencialment de dones; que, quan anem pel carrer de nit i notem que algú està al nostre darrere, deixem de sentir-nos alleugerides al veure que és una noia; que tinguem la llicència de decidir lliurement sobre el dret de la maternitat i el nostre propi cos; que, quan una dona ha patit una agressió o una violació, se la deixi de culpabilitzar quan intenta seguir portant una vida normal; que en una agressió masclista s'assenyali l'agressor i es deixi de posar el focus sobre la dona que l'ha patit; que quan una dona ha patit violència masclista no se senti garant dels seus fets, sinó que aixequi el cap ben alt i que es cregui una supervivent; que les dones joves i les noves generacions estiguem apoderades i combatives.

En definitiva, queda molta feina perquè el feminisme s'endinsi a tot arreu i les feministes haguem de deixar de justificar-nos i se'ns qüestionin a tota hora. Davant de tot aquest context, vostès són còmplices d'anar de la mà d'aquells que no només neguen aquests fets contrastats sinó que pretenen que involucionem encara més. I en la dinàmica que ja ens tenen acostumats avui presenten aquesta iniciativa per intentar contrarestar-ho.

És obvi que al Grup Republicà estem a favor que s'augmentin les mesures i els mecanismes per millorar les condicions en què es troben les dones que han patit o pateixen violència masclista, i és per això que participarem en aquest debat. Però s'ha de fer ben fet, analitzant i treballant de la mà dels col·lectius feministes, de les professionals i les expertes; estudiant com cal fer-ho i com podem protegir millor les dones que han patit i pateixen violència masclista, però sobretot com evitar la violència masclista, la clau de tot plegat, i no forçant un debat parlamentari a les portes del 8 de març per poder cobrir titulars i tapant els seus pactes vergonyants amb l'extrema dreta.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn ara de la diputada senyora Anna Tarrés.

Anna Tarrés i Campà

Gràcies, president. Diputades, diputats, com ja ha dit la diputada Ribas, hem retirat l'esmena a la totalitat per no bloquejar una oportunitat de seguir debatent sobre les millors mesures per atendre les víctimes de violència masclista, però també, senyora De la Calle, perquè vostès no puguin utilitzar una vegada més l'eslògan «El Parlament i els grups independentistes tomben la Llei de protecció de les víctimes de violència masclista». Miri, creiem que així no es fan les coses, compartim l'objectiu, però no estem d'acord amb el plantejament d'aquesta proposició de llei, on es barregen conceptes no compatibles.

El tema que estem tractant no és un tema menor, és una xacra contra la que hem de lluitar, i ho hem de combatre entre totes, i vostès ens presenten aquesta llei, la veritat, una llei que vostè ha dit molt innovadora, i és tan tan innovadora, que no està

ni consensuada amb les víctimes ni amb les expertes ni amb les entitats, que potser té alguna prova pilot, però que de moment no ha estat debatuda en profunditat.

Ens agradaria que deixessin d'utilitzar la violència masclista per a fins electorals, que a les portes d'aquest 8 de març sembla que ens trobem en una competició per veure qui presenta més polítiques de gènere, però per responsabilitat al país i per respecte a les víctimes ens agradaria que deixessin de fer discursos electoralistes buits de contingut i buits de legalitat.

I que quedi ben clar: nosaltres estem totalment implicades i compromeses amb totes les polítiques de gènere, i sempre ens posarem al costat de les víctimes, i no desestimarem esforços ni recursos que serveixin per prevenir, atendre, protegir les dones víctimes de violència. Però abans de regular potser caldria fer estudis de la seva eficàcia i la possible demanda que hi pugui haver.

Ni el Conveni d'Istanbul del 2011 ni el Pacte d'estat sobre la violència de gènere recullen com a actuació l'acompanyament de gossos. Estem davant d'una proposició de llei que fa referència a la millora de la qualitat de vida de les víctimes de violència masclista a través dels gossos escorta i/o terapèutics, objectiu compartit, però que cal atendre de manera adient. Al text se'ns presenta el concepte «gos escorta i/o terapèutic», amb diversos arguments favorables: facilitar la recuperació integral de la víctima, contribuir a augmentar la seguretat, com a mesura terapèutica i com a element dissuasiu. I es demana la seva equiparació amb el tractament de gossos d'assistència.

D'entrada, es contempla per aquests gossos una barreja de funcions que no és compatible. Mirin, un gos d'assistència és un animal ensinistrat, tranquil, dòcil, de resposta absolutament previsible, que dona suport emocional i que, evidentment, respon de manera natural i obediència a la convivència en la societat. Aquest fet és el que li permet l'accés als llocs on altres gossos no poden accedir. Un gos de teràpia es centra més en el suport emocional en cas de mancances o trastorns psicològics, des de discapacitats psíquics fins a avis i col·lectius vulnerables, que seria del que estem parlant. Però en la utilització d'un gos escorta, al qual es demana un efecte dissuasiu, que transmeti una sensació de seguretat i que en cas necessari pugui actuar de defensa de la víctima, estem definint un gos ensinistrat per defensa i atac. I a partir d'aquí la normativa és molt clara, només cal anar a la Llei 10/99, de 30 de juliol, sobre la tinença de gossos considerats potencialment perillosos: en l'article 1, trobem la definició; en l'article 2, trobem les mesures de seguretat; en l'article 5, la regulació de l'ensinistrament. Si anem al Decret 170/2002, de l'11 de juny, trobarem les mesures en matèria de gossos considerats potencialment perillosos.

Vista la normativa, entenem que no hi ha cap compatibilitat entre el gos d'assistència i el gos escorta d'efecte dissuasiu; estem parlant de gossos potencialment perillosos per als quals es requereix capacitat física i aptitud psicològica. Caldria avaluar si el recurs convenient per una persona que necessita ajuts a molts nivells és aquest, el més convenient.

Un gos per defensa és un gos que per defensar en algun moment donat ha d'atacar. Per tant, en aquest sentit, un gos pot esdevenir una arma, i una arma que té iniciativa i voluntat pròpia. La utilització d'aquests animals ensinistrats està limitada als gossos de seguretat, amb personal molt professional i que tenen un determinat perfil físic per evitar qualsevol reacció equívoca del gos. Donar autorització perquè aquests animals comparteixin àmbits tal com fan els gossos d'assistència no sembla congruent.

I clar que estem d'acord amb la utilització de gossos terapèutics per a la millora de la qualitat de vida de les víctimes, perquè augmenta la seva autoestima, perquè serveix per reforçar la seva personalitat, per reafirmar la seva autoritat i per aprendre a donar ordres i a manar. Però vostès, avui, amb aquesta iniciativa, una vegada més, ho posen tot al mateix sac, i el que fan és crear confusió.

Els recordaré que l'eix 3 del Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2019-2022, que s'està a punt d'aprovar, parla específicament de la prevenció i l'erradicació de la violència masclista. En aquest sentit, el Govern invertirà 37 milions d'euros i posarà en marxa prop de cent actuacions per així donar compliment a les prioritats del Govern, entre les quals m'agradaria destacar la millor detecció i identificació de les situacions de risc i existència de violència masclista; el desplegament, ampliació i millora de la xarxa d'atenció i recuperació integral per a totes les dones que pateixen o han patit violència masclista i dels seus fills i filles dependents. Estem parlant d'acolliment d'urgència, serveis d'intervenció especialitzada, places de curta estada, entre altres recursos d'habitatge.

Per tot això, els demano si us plau que deixin d'utilitzar qüestions serioses per a beneficis electorals de curt termini i sobretot que deixin de confondre la gent. Com diu l'antropòloga Marcela Lagarde, si no són feministes, els drets, no són humans. I els emplacem a unir-se a la vaga, a aquesta vaga feminista d'aquest proper divendres, per fer costat a les dones i a les entitats que treballen i han treballat pels drets i les llibertats de totes nosaltres.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat i... Sí; senyora De la Calle, per què em demana la paraula?

Noemí de la Calle Sifré

Sí; bueno, por alusiones, contradicciones, que la diputada Marta Ribas me ha hecho una pregunta y me gustaría contestarle.

El president

Trenta segons.

Noemí de la Calle Sifré

Sí. Me ha preguntado si no me preocupaba que no haya una entidad detrás de esta proposición de ley. Es que quien está detrás de esta proposición de ley son supervivientes de violencia machista que se acercaron a nosotros, nos pidieron una solución y a quien Ciudadanos quiso darles una respuesta.

El president

Gràcies, diputada. En tot cas, deia, un cop acabat el debat i atenent al fet de que no s'han presentat, finalment, esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Per tant, passem directament al següent punt de l'ordre del dia, començant amb les interpellacions... (*aplaudiments*), començant amb les interpellacions.

Interpellació al Govern sobre els conflictes ambientals a Catalunya

300-00092/12

Com recordaran, al matí hem fet un canvi, i en aquest cas la primera interpellació correspon al que és el desè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Govern sobre els conflictes ambientals a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Exposa la interpellació el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Bé, sap el conseller que una de les prioritats del nostre grup, en aquest cas de Catalunya en Comú Podem, és el medi ambient, la lluita per la defensa del territori i també, en aquest cas, la lluita contra el canvi climàtic, no?

La nostra intenció amb aquesta interpellació és bàsicament fer un dibuix de quins són per nosaltres alguns conflictes territorials que nosaltres creiem que són importants, alertar en aquest cas el Govern, conèixer de primera mà què és el que està fent el Govern de la Generalitat i veure com està abordant també aquests conflictes a nivell territorial.

El conseller, en primer lloc, sap que nosaltres en aquests darrers mesos, també conjuntament, diria, fins i tot, amb el Govern, hem estat treballant intensament davant les amenaces urbanístiques que afecten en aquest cas la Costa Brava i que han estat denunciades jo diria de manera reiterada en aquest cas per la plataforma SOS Costa Brava.

Sabem nosaltres que en aquests moments el Govern de la Generalitat ha posat en marxa dues moratòries sobre els projectes urbanístics que amenaçaven principalment la Costa Brava. Però ens preocupa i ens ocupa, com està denunciant en aquest cas també la plataforma SOS Costa Brava, que malgrat aquestes dues moratòries hi han alguns projectes que simbòlicament, pel seu, no?, impacte ambiental i pel seu impacte territorial, continuen endavant. Per exemple, aquesta setmana, a Cadaqués, Sa Guarda continuava endavant el projecte urbanístic. També continuen en aquest cas alguns dels projectes urbanístics especialment a Begur, com el que té a veure amb «Jardins de sa Riera» o la pedrera de s'Antiga. I volíem també conèixer si el Govern n'era conscient, si hi havien possibilitats, amb la moratòria, d'aturar aquests projectes, i en quina situació estaven aquests projectes que es denunciïn per SOS Costa Brava.

El segon element que per nosaltres també és important és conèixer de primera mà, en aquest cas, com està la situació del PDU de sòls no sostenibles. Entenem nosaltres que a partir del 15 de març és quan s'acabarà el període d'informació pública, i, per tant, ens agradaria també conèixer quin és el calendari amb el qual treballa, en aquest cas, la conselleria de Territori i Sostenibilitat per posar en marxa de manera definitiva el Pla director urbanístic de sòls no sostenibles, en aquest cas, per als vint-i-dos municipis de la Costa Brava. També li hem dit que nosaltres entenem que cal que aquest PDU també afecti municipis de l'interior, perquè sap el conseller que aquesta pressió urbanística s'està traslladant, per exemple, a municipis com Pau, i que tenim en aquest cas una afectació que pot afectar no només la costa sinó també el territori interior, no?

I, finalment, també a la Costa Brava –el conseller ho sap, perquè ho hem discutit també a bastament–, nosaltres no compartim en aquest cas la prolongació de la C-32 fins a Lloret i més enllà de Lloret, especialment per l'afectació que pot tindre en la zona de Sant Pere del Bosc, on fins i tot les entitats ecologistes i de nou SOS Costa Brava denunciïn que pot afectar més de seixanta hectàrees, destruint seixanta mil arbres en aquest cas d'un espai que nosaltres creiem que té interès natural.

Un segon element o un segon àmbit territorial que li volíem situar és de SOS Costa Brava a SOS Pirineu. Hi han diferents projectes que també ens preocupen i ens ocupen al Pirineu. Hem parlat, també a la Comissió de Territori –ho sap– i crec que també a la Comissió d'Empresa i Energia, també, sobre les prospeccions mineres en aquest cas al Pirineu. Ens agradaria conèixer en quin estat es troben. Especialment, ens preocupa el cas de Salau. Nosaltres pensem que, a més a més, el fet de que estigui dins d'un parc natural com és el Parc Natural de l'Alt Pirineu és un tema, doncs, que hauria de ser objecte d'interès especial per part de la Generalitat. Ens agradaria, doncs, conèixer quina és la seva opinió al respecte i també veure què és el que hi podem fer per intentar evitar no només que el projecte es desenvolupi sinó fins i tot, d'entrada, les mateixes prospeccions, perquè també tenen un impacte ambiental com denunciïn les entitats ecologistes.

També hi ha un segon element a nivell del Pirineu que també ens agradaria..., de les comarques de l'Alt Pirineu, que ens agradaria situar, i de les comarques, també, de muntanya, que són els projectes d'ampliació de les pistes d'esquí. En aquest cas,

hi ha fins i tot algunes plataformes com, per exemple, «Salvem coll de Pal», que situen el risc que hi hagi una ampliació de l'estació de la Molina. I nosaltres creiem que això és un tema que també s'hauria d'abordar, que creiem que cal un debat, especialment, en el context de canvi climàtic –i, després, hi tornaré–, sobre el model turístic també a molts indrets del Pirineu. És evident que Catalunya, no?, és un àmbit geogràfic ubicat al Mediterrani, però que, evidentment, tenim la sort de tindre també, en aquest cas, esport de neu i, a més a més, també tindre pistes d'esquí, però nosaltres creiem també que, bé, cal posar un cert límit a aquest desenvolupament d'estacions d'esquí.

I, sobretot, també ho volem fer en una setmana en què, bé, vostès tiren milles amb el projecte, en aquest cas, de Jocs d'Hivern 2030, no?, de Pirineus-Barcelona. Jo crec que és evident que cal un debat, eh?, un debat social, que cal un debat..., evidentment, entenc que hi hagi –evidentment– qui ho defensi, des de les entitats esportives, però nosaltres també creiem que cal un debat ambiental, eh? I també ho volem fer així, en aquest cas, no només des del conjunt del territori, també des de la ciutat de Barcelona, perquè, miri, la meua opinió personal, també l'hi dic: és difícil i crec que és contradictori parlar dels Jocs Olímpics d'Hivern amb dimensió ambiental, eh? Crec que és complex pel tipus, fins i tot, d'esports que s'hi fan, pel de... Jocs Olímpics d'Hivern amb dimensió ambiental, eh?, sostenibles, per dir-ho d'alguna manera. Sé que les paraules ho aguanten tot, però crec que, des del nostre punt de vista, és complex i crec que se n'ha de parlar i crec que el debat també ha de tindre aquesta dimensió ambiental, en un context, com li deia, també de canvi climàtic, no?

I, després, també conèixer com evoluciona, en aquest cas, el Pla director urbanístic de sòls no sostenibles de l'Alt Pirineu.

Parlant dels plans directors urbanístics, sí que crec que..., nosaltres li volíem fer una reflexió i que és una cosa que també li volíem anunciar, que nosaltres també volem discutir i volem treballar en la modificació de la Llei d'urbanisme, perquè nosaltres tenim la sensació que els plans directors urbanístics, més que un instrument de planificació, s'han convertit en un instrument d'intervenció. Moltes vegades, fins i tot, sense el consens del territori i n'hi posaré dos exemples.

El primer és el PDU de Granvia-Llobregat. Vostè sap que hi ha una oposició molt gran, fins i tot, en aquest Parlament, o sigui, aquest PDU, a la Comissió de Territori, ha estat rebutjat per la majoria del Parlament. Malgrat això... I, a més a més, amb diverses opinions dins del seu mateix Govern, per exemple, en aquest cas, hi ha un grup que dona suport al Govern, doncs, que va votar conjuntament la nostra proposta de rebuig del pla director urbanístic, que afecta especialment la zona del Parc Agrari de Can Trabal. I, després, també, en aquest cas, darrerament, un dels plans directors urbanístics que vostè ha posat en marxa, que és, en aquest cas, el Pla director urbanístic de la ròtula, que hi ha també molt rebuig a nivell territorial. Hi han alguns alcaldes, evidentment, que hi estan a favor, però uns altres, no, per l'afectació que té al territori i també per l'aposta que es fa a nivell de mobilitat; de mobilitat no només privada, però també, evidentment, de mobilitat privada, no?

Després, alguns altres temes que li volíem situar també tenen a veure, per exemple..., vinculats a la gestió dels aqüífers i dels nostres rius. Hem parlat a bastament –no hi entraré ara– sobre la gestió pública de l'aigua i sobre la recuperació d'ATL i les implicacions que té i com es va produir, en aquest cas, la privatització d'ATL, però sí que li volíem situar dos elements que tenen a veure..., dos exemples que tenen a veure amb la gestió dels nostres recursos hídrics, no?

En primer lloc, situar-li la demanda que ja li han fet de manera reiterada, que és de la reversió del transvasament Siurana-Riudecanyes, que..., també conèixer quina és la seva opinió. És evident que necessitem l'acord, en aquest cas, de la CHE, però creiem que hi és. Malgrat això, el que ens arriba per les entitats ecologistes és que l'ACA no ho veu encara amb bons ulls i és una demanda que, en aquest cas, li estan traslladant també algunes entitats ecologistes del territori.

I, després, també conèixer què està fent, en aquest cas, la Generalitat, davant del paper que està jugant Endesa, per exemple, a la Vall Fosca. Jo diria, fins i tot, de presumptes..., dic «presumptes» perquè està sent investigada per la fiscalia de delictes ambientals, Endesa, en aquest cas, per reduir de manera substancial –jo diria: «molt substancial»– el cabal del riu Flamisell, no?

Per altra banda, també tenim tot el debat dels purins, que jo crec que també hauríem de tindre un debat –jo, fins i tot, diria «específic»– quan, pràcticament, més del 40 per cent dels aqüífers de Catalunya estan contaminats, en aquest cas, per l'efecte dels nitrats que provenen dels purins, no?

Per tant, aquests elements, els hi volíem situar.

I dos elements que... –acabo, i després em deixaré per al segon torn el tema del canvi climàtic–, que afecten especialment l'àmbit geogràfic de Terres de l'Ebre, que són, bàsicament..., hi han dos elements que ens preocupen, el primer, sobretot, és la mateixa situació del Delta. Aquests dies, sortien informacions sobre la regressió que està havent-hi en el Delta. Pràcticament, estem parlant..., per exemple, a l'Illa de Buda, que és una illa d'especial interès per la seva biodiversitat, estem parlant que en l'últim temporal es van reduir quasi 150 metres, a més a més, en aquest cas, es produeix una reducció o una retracció de 10-15 metres anuals i, per tant, nosaltres entenem que, evidentment, no és només competència de la Generalitat, però el delta de l'Ebre no hi entén de competències i, en aquest cas, també diverses entitats de l'Ebre s'han agrupat a la Taula de Consens del Delta; també ens agradaria saber com ho veu la Generalitat i què és el que podem fer per intentar evitar el que està succeint a les Terres de l'Ebre.

I també, en altres temes, que també li tenen plantejats altres grups i nosaltres també li hem plantejat, que és com, per exemple, el tema de les oliveres i, especialment, de les oliveres millenàries, que hi està havent tot un sector de negoci. I em mira el senyor Terrades, sobre el seu projecte de llei –nosaltres també els hi hem reclamat–, per això deia que altres grups també ho havien fet.

En definitiva, nosaltres creiem que hi han projectes ambientals a Catalunya importants, que Catalunya, evidentment, té un interès per la defensa del medi ambient, però també creiem que hi han riscos ambientals molt importants, creiem que, a més a més, hi han afectacions al territori molt importants i ens agradaria que aquest fos un tema prioritari per la Generalitat i, per això, li hem plantejat aquesta interpel·lació.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cid. A continuació, per respondre la interpel·lació, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. Gràcies, senyor diputat. Conselleres, senyores diputades, senyors diputats... Se n'ha deixat algun, de conflicte ambiental, vull dir, perquè ha fet un repàs no exhaustiu de tot de temes que ens ocupen, en fi, la feina diària, quotidiana al Departament de Territori i Sostenibilitat i, concretament, doncs, la part de la sostenibilitat, la part que, doncs, gestionen la secretària de Medi Ambient i Sostenibilitat i el seu equip, i efectivament, doncs, ha parlat d'alguns temes que tenen relació amb la part d'Hàbitat Urbà i Territori, és a dir, tots els temes d'urbanisme, tenim els dos secretaris aquí, acompanyant-nos. Perquè, la veritat és que, quan va plantejar la interpel·lació en els termes de «conflictes ambientals», no sabíem ben bé de quins conflictes ens parlaria, si de molts, d'un... En tot cas, vostè ha fet una relació d'alguns dels temes que, en fi, per un motiu o un altre, són del seu interès i intentarem respondre'ls tots. És una barreja eclèctica, eh?, diguéssim, però, en tot cas, vostès fan d'oposició, ho entenem i, per tant, jo li donaré el nostre punt de vista.

Jo crec, i vagi per endavant, que, en una societat com la catalana, on, per fortuna, la conscienciació sobre la cura, sobre la preservació del medi ambient ha crescut moltíssim en els darrers anys, és habitual que ens trobem amb discrepàncies en el territori, i no passa res, només demostra, justament, això, que els ciutadans vetllen pel seu entorn, que estan molt alerta –ho agraïm sempre– i que, per tant, vigilen, aixequen el dit quan hi ha alguna cosa que no els convenç. Però, en tot cas, relacionaré, doncs, alguns dels temes que vostè ha posat sobre la taula.

Volia fer una aproximació més per, diguéssim, afinat amb alguns dels temes, però intentaré seguir l'ordre que vostè ha fet servir, no?

En primer lloc, el de la moratòria de la Costa Brava. Aquest és un tema que vostè sap que, efectivament, vam entomar com a Govern, doncs, ben atents a la creixent preocupació del territori respecte a alguns desenvolupaments urbanístics que, doncs, amenacen, amenaçaven els municipis, els vint-i-dos municipis costers de Girona, de la Costa Brava. I jo li he de dir amb molta sinceritat que crec que, com a Govern, hem sigut valents, hem agafat el repte de cara i, després de plantejar de quina manera ho afrontariem, això ho hem debatut en diverses reunions, el secretari d'Hàbitat Urbà s'ha desplaçat a les comarques de Girona en més d'una ocasió, doncs, al final, hem dit: «Farem un pla director de sòls no sostenibles.» L'estem fent per a tot Catalunya, però, en tot cas, començarem també, després del de l'Alt Pirineu, amb el de la Costa Brava i, mentrestant, lògicament, farem aquesta moratòria. Una moratòria que primer la vam referir a la franja dels cinc-cents metres de la costa i que, després, en una segona tongada, amb molt pocs dies de diferència, la vam referir ja a la totalitat del terme municipal de cadascun d'aquests vint-i-dos municipis. I estem analitzant un a un, un conjunt de sectors que, efectivament, creiem que, per diversos paràmetres, eh?, de discontinuïtat, de proximitat al nucli, de densitat, de pendents, diversos paràmetres ben objectius mereixen que siguin revisats, mereixen que siguin revisats i portats cap allà on més ens convingui, feta aquesta anàlisi, inclús a la desclassificació. Hem sigut valents, hem sigut agosarats perquè hem incorporat, inclús, sòls urbans no consolidats, però hem incorporat sòls urbans, algun sòl urbà també, algun solar, eh?, perquè, doncs, creiem que, efectivament, mereixia la pena que els incloguéssim. El que passa és que, una vegada marcat aquest full de ruta, hem de ser molt i molt rigorosos i molt eficients i, per tant, jo he demanat a la Secretaria d'Hàbitat Urbà que faci aquesta revisió amb diligència, perquè puguem, allà on escaigui, aixecar la moratòria, allà on escaigui, portar aquests sectors cap a la qualificació més pertinent i continuar amb el treball del Pla director de sòls no sostenibles, que insisteixo que és una mirada sobre l'ordenació del territori, a tot Catalunya, sobre l'ordenació del territori de tot el país molt ambiciosa i la seguirem fent.

El tema de la C-32. Efectivament, eh?, la C-32 creiem que és una obra d'infraestructura de mobilitat necessària, que, com a Govern, doncs, hem reconduït el seu procediment, el que va ser el seu projecte, perquè, efectivament, en un moment determinat, doncs, vam tindre conflictivitats al voltant de l'estudi d'impacte ambiental d'aquesta obra d'infraestructura, però és una obra que creiem que hem de tirar endavant i que no té l'afectació que vostè ha assegurat que té. Lògicament, una infraestructura sempre té un impacte sobre el territori, però creiem que, posant a la balança l'impacte sobre el que és la mobilitat que aconseguim amb aquesta obra, doncs, pesa més la mobilitat que volem aconseguir, amb uns municipis que ho necessiten; això ja saben que va des de Tordera, diguéssim, Lloret, Tossa i, per tant, doncs, creiem que la mobilitat que necessiten aquests municipis, densament poblats i amb una població estacional en períodes vacacionals molt importants, doncs, així ho necessita.

Barrejar la infraestructura, la C-32, amb els temes urbanístics de la Costa Brava, bé, es pot barrejar, des d'un punt de vista de plataforma social, però nosaltres els diferenciem molt – els diferenciem molt –, la moratòria per als temes urbanístics; la C-32, infraestructura que val la pena que tirem endavant, des d'un punt de vista de mobilitat.

Les prospeccions mineres també ens preocupen a nosaltres. Estem, efectivament, en un àmbit de parc natural. Vam estar estudiant rigorosament la sol·licitud que se'ns havia fet arribar i el que hem determinat, des de la Secretaria de Medi Ambient i Sostenibilitat, és demanar un estudi d'impacte ambiental complet, per al que són els estudis que poden portar a prospeccions. Per tant, estem en una situació de molt control, si m'ho permet, de molt i molt control. Impacte ambiental complet, no reduït, per als estudis que podrien portar a prospeccions i hi estem molt al damunt, com no pot ser d'altra manera.

El tema d'eventuals ampliacions dels àmbits de les estacions de muntanya, de les pistes d'esquí, ens agrada més dir «estacions de muntanya» que «pistes d'esquí», perquè ja saben que tenen també utilització econòmica desestacionalitzada, és a dir, a l'estiu. Bé, són les fàbriques del territori, són els actius econòmics més importants que tenim a les comarques de muntanya, juntament i connectats amb els parcs naturals i, per tant, nosaltres hi estem molt al damunt. Tenim moltíssima relació, de fet, algunes pistes són propietat i les gestionem des de l'empresa de Ferrocarrils de la Generalitat i no hi ha cap eventual ampliació d'aquestes estacions de muntanya que no passi per la tramitació exhaustivíssima que ha de passar, des d'un punt de vista ambiental i des d'un punt de vista urbanístic i, per tant, qualsevol eventual ampliació passarà, efectivament i com no pot ser d'altra manera, per tots els ets i uts dels valors ambientals, de la informació pública, m'atreveixo a dir, inclús, també de la participació i, si s'escau, que puguin ser considerats, doncs, nosaltres, efectivament, els recolzarem, perquè són un actiu econòmic importantíssim de les nostres comarques de muntanya.

S'ha referit específicament als jocs olímpics i, precisament, avui –Jocs Olímpics d'Hivern Pirineus-Barcelona–, la consellera de Presidència, responsable de la política esportiva del país i també portaveu, ha respost una pregunta en referència als acords de govern que hem pres per poder, doncs, bastir una candidatura el més competitiva possible, una candidatura guanyadora respecte a aquests jocs olímpics. I dient això li responc, volem, efectivament, fer una candidatura guanyadora, perquè considerem que pot ser un veritable revulsiu social, econòmic per al país, en definitiva, però, especialment, per a les comarques de muntanya.

I, evidentment, aquests jocs olímpics han de ser sostenibles. No és només retòrica, han de ser sostenibles, des d'un punt de vista ambiental, social i econòmic. És precisament perquè són sostenibles que nosaltres presentem candidatura. Perquè si féssim uns jocs olímpics a l'antiga, en què primaven les infraestructures, de vegades, efímeres, i costos que després no es podien recuperar, i que tenien una petjada ambiental important, no hi entràriem, i menys en un àmbit tan sensible com les comarques del Pirineu. I, per tant, és precisament perquè el CIO ha incorporat tots els conceptes de sostenibilitat en els criteris per poder escollir seus que nosaltres entrem amb una candidatura –a partir d'aquest acord de govern, la bastirem també amb la participació del Departament de Territori, a partir de l'Oficina Tècnica de Ferrocarrils de la Generalitat–, amb una candidatura que sigui bàsicament sostenible i que sigui un veritable revulsiu per a les comarques de muntanya.

Ha parlat de plans directors urbanístics. Home, que vostè em parli de no consens en plans directors urbanístics, venint d'on ve... Vostè representa l'espai dels Comuns, abans d'Iniciativa, i, per tant, participaven del Govern del tripartit, en el que es van plantejar molts plans directors urbanístics que aquests sí que no tenien consens amb el territori, estaven fets a la força contra el territori; els plans directors urbanístics que tira endavant el Govern de la Generalitat són plans directors que compten amb la participació dels ajuntaments des del principi, allà on els desenvolupem, sigui l'Hospitalet o sigui a la ròtula –suposo que es referia a la zona Martorell, Abrera, Sant Esteve Sesrovires–, on treballem en el Pla director d'infraestructures que després ha de tenir..., ha de sustentar el pla director pròpiament urbanístic. Hi treballem juntament amb els ajuntaments.

I del Siurana-Riudecanyes, doncs, hem constituït la taula, i és un gran avanç, seguint el model de la Taula del Ter, i amb ganes que, efectivament, puguem revertir els efectes que actualment, al segle XXI, no són desitjables respecte al cabal ecològic, respecte a l'equilibri ecològic del sistema Siurana-Riudecanyes.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. Per a la rèplica té ara novament la paraula el diputat David Cid, per un temps de cinc minuts.

David Cid Colomer

Bé; deia el conseller que havia fet un repàs eclèctic. És cert, o sigui, la nostra voluntat de fer aquesta interpellació és precisament fer emergir un tema que per a nosaltres crec que moltes vegades passa desapercebut a la política catalana i que passa desapercebut en el debat polític a Catalunya, que és la protecció del medi ambient i la defensa del medi ambient, i que, a més a més, creiem que és una realitat que a Catalunya moltes entitats, moltes plataformes, en certa mesura, que estan reclamant i que el que reclamen és que el Govern de la Generalitat estigui, en el millor dels casos, al seu costat, que sigui un aliat per fer front a aquestes...

Perquè vostè parlava de discrepàncies. Miri, jo més que discrepàncies crec que són agressions al territori, i el que voldríem, moltes d'aquestes vegades, és que el Govern de la Generalitat estigués al costat, no?, protegint el territori i preservant el territori. Fins i tot jo li diria, com a mínim, no produint noves agressions al territori. Perquè, clar, que em planteji vostè que la C-32 i el perllongament de la C-32 no tindrà impactes ambientals... I jo li ho he dit sempre, és a dir, al final, també estem parlant de quin model d'infraestructures parlem, i, evidentment, parlem de mobilitat, però estem parlant, en aquest cas, de mobilitat privada amb efectes també sobre la contaminació i sobre el canvi climàtic, i és difícilment explicable que no tingui una relació, en aquest cas, amb el desenvolupament urbanístic, o almenys, com a mínim, la plataforma SOS Costa Brava no ho entén així, de, no?, en aquest cas d'aquest tram de la Costa Brava, no?

Miri, jo també, una de les coses que li volia plantejar..., perquè parlàvem de conflictes ambientals i parlàvem de conflictes territorials, però aquest matí nosaltres també parlàvem i situàvem l'element del canvi climàtic, no? Sé que evidentment les competències d'energia no formen part del seu departament, però jo sempre li he dit que això era una mala idea. Crec que, a més a més, si volem realment avançar en un nou model de transició energètica i volem, evidentment, un desenvolupament de les energies renovables a Catalunya, hi ha d'haver, en aquest cas, un lideratge del Govern de la Generalitat. Nosaltres entenem que no hi és, és a dir, probablement el gran repte que té Catalunya, i no només Catalunya sinó l'Estat espanyol i la Unió Europea i fins i tot diria a nivell internacional, és la lluita contra el canvi climàtic, i crec que a Catalunya és evident que no estem fent els deures. I, per tant, també m'agradaria conèixer quina és la seva opinió. Perquè, més enllà de lleis..., és a dir, jo crec que jo també li he dit moltes vegades que és molt..., o és més complicat discutir amb vostè perquè probablement..., sobre el discurs, fins i tot quan ara vostè em parlava dels jocs olímpics sostenibles d'hivern. Jo crec que, bé, per mi és una contradicció; estudiarem el projecte amb deteniment, però crec que hi ha una contradicció en aquests termes. Però és més difícil el debat amb vostè perquè, moltes vegades, el fem en els mateixos termes, però després cal anar a la política concreta i cal anar als fets concrets.

I, per exemple, aquest matí nosaltres li situàvem... –i també voldria conèixer la seva opinió–, és: estem molt lluny, en aquest cas, com a país, per assolir els reptes que ens hem marcat en generació d'energies renovables a Catalunya. Ni l'any 2020 ni l'any 2030, que hauríem d'arribar al 50 per cent de la producció d'energia renova-

ble, hi serem, i això tindrà un impacte brutal sobre el canvi climàtic i sobre la contaminació a Catalunya.

I, per tant, més enllà de dir que hem fet la Llei de canvi climàtic, que evidentment no li ho nego, i, a més a més, nosaltres hi vam participar, i hi vam donar suport, però ens agradaria dir: què és el que pensa fer, el seu Govern? O sigui, més enllà de constatar, i que tots i totes constatem, que no arribarem als objectius que ens hem marcat en aquest cas, no?, per a la lluita contra el canvi climàtic, què és el que pensem fer com a país, i què és el que pensem fer com a societat?

Perquè al final, també, quan jo moltes vegades li reclamo –o li reclamem– des del nostre grup parlamentari, des de Catalunya en Comú Podem, li reclamem lideratge, li volem dir això. Nosaltres trobem a faltar moltes vegades en el si del Govern una veu que situï aquesta alerta, que situï aquests temes en agenda, que situï no només les relacions a nivell de l'Administració; si jo no li nego la participació de la Generalitat en espais, congressos, però en la política concreta, en aquest cas de la Generalitat, nosaltres sí que trobem a faltar aquest lideratge. I, en tot cas, nosaltres li reclamem, i li reclamem especialment el canvi climàtic en un context que a nivell europeu –i també a Catalunya i també a la resta de l'Estat espanyol– s'estan produint mobilitzacions, mobilitzacions liderades, en aquest cas, pels estudiants i les estudiants que convoquen cada divendres els Fridays for Future, i, a més a més, també estan convocant el dia 15 de març la Climate Strike, a nivell internacional. Per tant, crec que això ens pot acabar...

A vegades, tinc la sensació que nosaltres li anem anticipant els conflictes ambientals i vostè després acaba una mica, no?, a empentes i rodolons, intentant-hi donar resposta. Jo crec que en aquest tema en concret tenim un problema i que lliga amb una de les coses que nosaltres també li plantejàvem, que és un, no l'únic, però és un dels elements que té un impacte molt important en aquest cas en una de les coses que li plantejàvem nosaltres, que és el delta de l'Ebre i l'afectació, bé, d'un dels grans espais de preservació ambiental que tenim a Catalunya que s'hauria de veure quina resposta hi donem, en el context actual i en el context en el qual estem vivint de canvi climàtic, de salinització i també de la manca d'arribada de sediments.

Per tant, alguns encàrrecs, molta feina; li plantejarem propostes a les mocions. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. I, finalment, per a la rèplica final, té la paraula novament el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Senyor diputat, conselleres, diputades i diputats, jo li reconec l'interès del seu grup per als temes ambientals, així com en d'altres temes, de fet, sobretot, però especialment en els temes ambientals; d'això n'hem parlat vostè i jo en moltes ocasions i, per tant, me l'escolto amb molt d'interès i amb ganes de poder recollir tot allò que creguem que pot ajudar a resoldre precisament aquestes discrepàncies.

Jo, de les discrepàncies, en parlava en un pla més teòric, eh? Efectivament, amb més conscienciació ambiental sorgeixen aquestes discrepàncies com a concepte i, efectivament, les discrepàncies les hem de resoldre de la manera que sabem, que és debatent i amb acció de govern. I jo estic absolutament segur que el Govern de la Generalitat està al costat del territori, sempre –sempre, sempre–, escolta i resol. I ha reiterat alguns dels temes que m'ha preguntat, també, en la primera part de la seva intervenció, en tot cas per respondre de nou una mica, no massa, perquè esperaré efectivament, doncs, la moció subsegüent.

Respecte al tema dels jocs olímpics, de nou, jo crec que, efectivament, el que ens dona peu que acceptem aquest repte és que puguem introduir tots aquestes criteris de sostenibilitat. Però és que, a més, no només ho creiem només nosaltres, també ho creu l'Ajuntament de Barcelona. Sí home, l'Ajuntament de Barcelona està a la taula

treballant, conjuntament amb el Govern de la Generalitat i amb tot el territori, per aconseguir, doncs, presentar una candidatura competitiva. I, per tant, si l'Ajuntament de Barcelona hi és i creu que podem presentar aquesta candidatura competitiva, per alguna cosa deu ser, no deu ser només pel fet que el seu nom surti en una candidatura, deu ser perquè, efectivament, veu en això una oportunitat per promocionar la mateixa ciutat de Barcelona i tot el territori de Catalunya. I segur que amb la sensibilitat ambiental que se suposa que també té l'Ajuntament de Barcelona, en el qual governa el grup que vostè representa, segur –segur– que el concepte ambiental hi serà.

Reiterar de la C-32, que creiem que, efectivament, és un bon projecte, de des d'un punt de vista de la mobilitat, i que incorpora, efectivament, tots els conceptes de sostenibilitat que se'ns havien demanat quan precisament hem hagut d'afrontar de nou l'impacte ambiental i el projecte en si mateix. Els tinc relacionats, però no m'hi estendré. Hi ha tota una sèrie de configuració de la mateixa infraestructura que fa que incorporin aquests elements de sostenibilitat.

Del Delta, parlava del Delta. Del Delta, el que passa és que durant molts anys s'han fet molts estudis i tothom ha fet estudis: els ajuntaments han fet estudis; el Govern de la Generalitat des d'un o altre departament ha fet estudis; el Govern de l'Estat ha fet estudis. Jo diria que el Delta és un dels racons més estudiats del país, però el resultat és que es coneix molt bé el que està passant i que el ritme, efectivament, de regressió del Delta és alarmant. No hi ha tantes certeses, eh?, malgrat els estudis, sobre què es podia fer i què no es podia fer; no n'hi ha tantes, malauradament, eh?, –no n'hi ha tantes.

Però sí, efectivament, un dels problemes que tenim sobre aquest efecte de la regressió del Delta és la governança sobre aquest àmbit i sobre les accions que s'hi poden fer. Podem parlar des del punt de vista de la gestió natural, de medi natural, de canvi climàtic, d'acció marítima, de l'Estat, de la Generalitat, i això no facilita les coses. Nosaltres, jo he anat allà al delta de l'Ebre en més d'una ocasió a reclamar que hi hagi una interlocució clara, un pla d'acció gairebé únic de què és el que hem de fer.

Cal una resposta tant a curt termini, hem d'actuar ja en allò en què hi ha consens tècnic; per exemple, les guardes de l'interior de les badies, aquest és un tema en què hi ha consens tècnic; en allò que ens pot permetre guanyar temps, que també és molt important; l'adquisició pública, per exemple, dels terrenys més exposats; l'aplicació de mesures, podríem dir de prova pilot, estil prova pilot, de retenció del terreny i defensa. Aquí on hi hagi consens tècnic ho hem de fer. I cal no oblidar el fons de la qüestió, que és l'aportació de sediments. I en aquest fons de la qüestió, aportació de sediments, efectivament hem de parlar amb l'Estat i amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

Respecte al tema de transició energètica. Bé, en fi, és un objectiu que tenim com a país: 2030-2050; 50 per cent, 100 per cent. Jo crec que estem treballant en la direcció adequada. Nosaltres, des del punt de vista ambiental i urbanístic, estem treballant en poder simplificar, donant un full de ruta clar a qualsevol iniciativa en el territori que tendeixi a crear parcs eòlics o fotovoltaics. Fer-ho més fàcil, des del punt de vista de la gestió i des del punt de vista de canvi climàtic, tenim fins i tot una estratègia d'adaptació al canvi climàtic que passa perquè la Generalitat i els ajuntaments facin tot d'actuacions que ens permetin lluitar contra el canvi climàtic.

Nosaltres ho fem en el dia a dia. Jo ahir i dilluns explicava... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si em permet acabar..., explicava l'estratègia de Ferrocarrils respecte a l'aportació d'energia per moure els trens i, precisament, aquest és un dels punts en què, concretament, i amb exemple des de la mateixa Generalitat, doncs, lluitem contra el canvi climàtic des del punt de vista de transició energètica.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la política industrial

300-00090/12

Esgotat aquest punt, passam al següent punt que, d'acord amb l'ordre que s'ha comunicat, seria la interpel·lació al Govern sobre la política industrial, que formula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i per exposar-la té la paraula la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bona tarda, consellera, consellers, diputats i diputades. Bé, el Grup Socialistes i Units per Avançar fa una interpel·lació al Govern per conèixer quina és la situació de la indústria o, en tot cas, el capteniment del Govern amb relació a la indústria.

Saben vostès, i si no els ho recordo, que el meu grup va demanar la compareixença de la directora general d'Indústria, el mes de juliol de l'any passat, justament, quan feia un any de l'aprovació del Pacte nacional per a la indústria, perquè en donés compte i fes una valoració, en un any des de la seva aprovació, de com estava funcionant el pacte. Haig de dir –i em sap greu– que uns mesos més tard encara no ha pogut comparèixer la directora general d'Indústria i, per tant, no tenim una valoració feta amb detalls, amb rigorositat sobre quina és aquesta avaluació que es fa del pacte.

I val a dir que aquest pacte va néixer d'una resolució del Parlament, justament la 251/XI, de 13 de juliol de 2016. És a dir, que aquí és veritat que els grups parlamentaris vam ser molt insistents amb el Govern perquè impulsés aquest pacte, que finalment es va impulsar i es va aprovar el juliol del 2017. Ens hauria agradat realment que el Govern, per iniciativa pròpia, pogués venir a comparèixer a la Comissió d'Empresa a fer una valoració del pacte i si no, almenys, en el plenari del propi pacte, on hi havia agents socials i econòmics, universitats, institucions científiques, Eurecat, per fer una certa valoració a un any o, en aquests moments ja, a un any i mig d'aprovació d'aquell pacte, no? Crec que estaria bé saber quines accions s'han desenvolupat, quins recursos s'han destinat durant l'any 2017 i el 2018 ja acabat, què s'ha executat, quin pressupost ha estat l'executat... Creiem que no és només un desig de conèixer, sinó també una responsabilitat de saber en quin moment estem.

El pacte acaba el 2020, és a dir que li queda poc temps, un any i escaig de vida, i també val a dir que el pressupost total que tenia aquell pacte era 1.800 milions d'euros; evidentment, no només en el departament de la consellera Chacón, sinó en tot el Govern. Evidentment, hi ha moltes accions transversals; en la política industrial és molt important posar les condicions perquè passin coses, i, per tant, doncs, aquí..., des de les infraestructures fins a la formació, passant per la mateixa indústria, per l'energia. És a dir, molts àmbits, evidentment, que afecten..., i d'això nosaltres en som conscients.

Però també és veritat que s'aprova el pacte el juliol del 2017, ja s'havia aprovat el pressupost, el 2018 hi ha pròrroga pressupostària, aquest 2019 de moment el consell executiu no ha aprovat uns pressupostos, no s'han registrat al Parlament, i, per tant, ens agradaria saber en aquests moments com està aquesta, diguéssim, avaluació pressupostària pel que fa al Pacte nacional per a la indústria. Ja són un parell d'anys en funcionament i de moment sense cap pressupost aprovat. I volem saber si realment s'està complint aquesta xifra tan important per veure, doncs, si les accions s'estan desenvolupant tal com passaria.

I ho diem, consellera, perquè hem analitzat una mica, sense entrar molt al detall, perquè tampoc els han registrat al Parlament, però, els pressupostos que sí que s'han penjat a la web de la Generalitat, i un veu, analitzant, no?, algunes dades, com per exemple el pressupost estrictament d'indústria baixa amb relació al 2017, per exemple, no? El 2017 la proposta de pressupost en l'àmbit de la indústria era de 52 milions d'euros i en aquests moments la proposta que es feia era de 47. Home, tenint en

compte que tenim un pacte que cal que vagi sumant fins a 1.800 milions d'euros, no sembla lo més raonable reduir el pressupost en indústria, no? Podríem dir: «Bé, potser hi ha altres partides que augmenten.» Tampoc massa. Per exemple, per posar-ne una que no té a veure amb empresa, no?: l'ordenació i promoció del sòl i edificis industrials baixa de 82 milions d'euros a 74, per exemple, i els polígons industrials són molt importants en una estratègia industrial, i després en parlaré amb més detall. O, per exemple, energia, les partides d'energia, que passen dels 7,7 als 8,8 milions d'euros. Tampoc sembla que si hem de fer una estratègia sobre energies renovables lligada al canvi climàtic, doncs, aquest sigui un pressupost molt ambiciós i valent per realment fer front als reptes que tenim per endavant i que el mateix pacte nacional en parlava.

Per tant, a nosaltres ens agradaria saber quina és la seva voluntat per tal de complir –complir– amb el que ens vam comprometre en el pacte. Potser hi va haver un error en el pacte, que és que quan es va signar..., i no el vam signar, diguéssim, els grups parlamentaris, però quan el van signar amb els agents socials i econòmics no hi havia uns indicadors anuals econòmics; es parlava de la xifra del 2017, i 2020, finalització. Per tant, no sabem quant s'ha de posar o quant han posat vostès cada any, i creiem que aquesta és una informació que ens haurien de donar per nosaltres tenir la certesa que s'està complint i que es pot fer una bona valoració.

Jo crec que sobra parlar de la importància del sector industrial. Crec que tots en som conscients. És el sector que més exporta; és el sector que més ocupació de qualitat genera, més estabilitat, llocs de treball més ben remunerats; és el sector que més inverteix en recerca i investigació, que més innova, que més avenços tecnològics incorpora a la seva productivitat. Per tant, la indústria és un sector a preservar. Crec que per això va aparèixer el Pacte nacional per a la indústria, que la consellera moltes vegades el posa com a exemple, i per tant, doncs, creiem que aquest pacte s'ha de preservar i l'hem de cuidar bé perquè realment compleixi les funcions per què es va signar.

Però el mateix pacte nacional parlava també, més enllà de les accions, els recursos i els indicadors, també d'uns quants reptes, no? I quasi ho llegiré literalment, perquè deia: «Per tal de revertir la pèrdua de pes que ha viscut la indústria en els darrers anys, doncs, es necessita afrontar un seguit de reptes en els camps...» –i parla de molts–, «de la capitalització de les empreses i la seva dimensió, l'ocupació de qualitat, la recerca i la innovació, la internacionalització, les infraestructures, l'estalvi i l'eficiència energètica, la sostenibilitat i l'economia circular.» És a dir que ja planteja alguns reptes. La nostra sensació és que, més enllà de les accions que hi han, que veurem si realment s'estan executant tal com s'establia i hi han les partides pressupostàries perquè realment això avanci, nosaltres creiem que no hi ha una estratègia valenta en alguns d'aquests camps.

En tot cas, també li haig de dir que la Unió Europea va en aquesta línia. Crec que l'altre dia també ho vàrem comentar. La Unió Europea va presentar el maig del 2018, de l'any passat, una estratègia europea Horizon 2027, que ja és la segona fase de l'Horizon que coneixem fins ara; és el programa més quantiosament que ha presentat mai la Unió Europea, justament per potenciar la transferència de coneixement al teixit econòmic, per tant la innovació, i en aquest sentit la indústria aquí té un paper molt rellevant. I a nosaltres ens agradaria saber, tenint en compte les oportunitats que té Catalunya, que té universitats i centres de recerca i un teixit econòmic i industrial potent, doncs, com nosaltres podem ser, diguéssim, uns líders o capdavanters en la demanda, en la petició de projectes d'aquest Horizon 2027. Creiem que hauríem d'estar treballant en aquesta línia. És veritat que l'altre dia en la moció que es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament ja plantejàvem algunes bases, per exemple, amb alguns canvis que probablement haguem de plantejar al Centre Tecnològic Eurecat, i que ja li vaig agrair a la consellera, però m'agradaria saber si des del seu departament estan treballant ja

en noves línies o nous projectes de cara a aquest Horizon 2027, que caldrà presentar..., o que estarà obert a partir de l'any vinent.

Per nosaltres és important que comencem, diguéssim, a posar també alguna atenció en aquests projectes europeus, d'on venen, com dèiem, més de 100.000 milions d'euros, que són molts recursos, per les regions que innoven a Europa.

Sobre els sectors... Podríem parlar sobre moltes coses a indústria. Ens agradaria centrar-nos, al meu grup, en tres elements, i no em donarà temps a acabar, i per tant després de la rèplica li ho voldria dir, no?

Economia circular i energia. Jo crec que també sobra dir-ho, però un dels costos més elevats a la indústria són els costos energètics. I en aquest sentit a nosaltres ens sembla que Catalunya està avançant molt poc. És veritat que vam aprovar fa un any i mig la Llei del canvi climàtic, però, en fi, el diputat Terrades, que ho segueix molt de prop, em diu que el més calent, a l'aiguera, i que en això no hem avançat. En energies renovables hi ha altres indrets d'Espanya que han fet molt més que nosaltres, tenint, diguéssim, elements climàtics més desfavorables, no? Aquí, doncs, ni l'energia solar ni l'energia eòlica és una de les línies que estem potenciant per fer energia més barata que realment pugui tenir un impacte en el teixit econòmic.

Però tampoc estem apostant, doncs, per altres tipus de distribució o de creació de l'energia, no? En el tema dels polígons industrials, i ciutats, eh?, que estan apostant, doncs, per l'autoconsum compartit a través de la generació d'aquestes energies renovables que està generant una disminució de costos important no és un impuls que està fent el Govern; s'estan fent coses molt puntuals, moltes vegades impulsades pels ajuntaments, però no per la Generalitat. I aquest és un element per nosaltres molt clau; és a dir, quina és l'aposta que fem realment per les renovables a Catalunya tenint en compte que tenim elements per treballar-ho. L'altre dia, que vaig estar visitant l'Ebre, i amb el senyor Terrades també n'hem parlat algunes vegades, i ara diem: «No cal..., o no hem de tancar les nuclears, el que hem de fer és reconvertir-les i veure si som capaços de generar hidrogen en aquestes nuclears que ens serveixi perquè aquesta energia neta, doncs, ens ajudi, no?, a generar un nou..., o nous llocs de treball, nou teixit econòmic, per exemple pel cotxe o per altres practicitats.»

Doncs bé, quina estratègia està fent la Generalitat? Ja entenem que moltes estratègies han de venir del món de l'empresa, però empènyer és una de les funcions també dels governs. I, per tant, doncs, en aquest sentit, li voldríem dir que més enllà d'aquesta valoració del pacte, també com (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) estan treballant alguns elements estratègics del sector de la indústria perquè pugui...

El president

Diputada...

Alicia Romero Llano

...ser competitiu.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, la senyora Maria Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades... Diputada, ha tocat tants temes que, bé, ens podríem estar parlant tota la tarda parlant d'indústria a Catalunya, i bé, hi hauria molts temes a abordar.

Nosaltres des del departament el que sí que li puc dir és que del Pacte nacional per a la indústria, del qual si no tenen..., que crec que tenen, però els hi podem fer arribar, els indicadors d'avaluació de l'any 2017, en conjunt és un 75 per cent d'acompliment tant pressupostari com d'accions. I aquesta valoració l'hem de te-

nir en compte considerant que hi havia l'aplicació de l'article 155; per tant, no hi havia conselleries. Doncs creiem que, malgrat tot, un 75 per cent d'acompliment és cert.

Respecte al compliment l'any 2018, properament, d'aquí molt poc, el presentem al Consell Català de l'Empresa. Entenem que és a ells a qui primer hem de donar comptes –en aquests propers dies es farà–, perquè són els agents socials qui, ho repeteixo, fiscalitzen la qüestió del pacte a través del Consell Català de l'Empresa.

Ha parlat de quina és la situació, de quins són els reptes de l'empresa a Catalunya. Nosaltres entenem aquestes polítiques industrials com un full de ruta, un full de ruta que ens ha de permetre assumir aquests reptes de futur, i que ja d'un any a l'altre varien. Veiem la transformació dels models productius, veiem la integració dels canvis tecnològics exponencials en les estratègies de les empreses, o també com adequem els perfils professionals a aquest nou context, perquè entenem que hi ha una transformació econòmica però també social derivada de la indústria 4.0.

I en aquest context que ens situa en un escenari de canvi de models, és en l'exercici de la col·laboració publicoprivada –vostè ho esmentava, són les empreses qui generen ocupació, qui generen riquesa–, és en el marc d'aquesta col·laboració publicoprivada que el Govern de Catalunya, aquest departament, vol acompanyar l'ecosistema empresarial per tal que pugui posicionar-se en aquest nou context, i ho fem des d'una manera holística, incorporant també l'ecosistema emprenedor i innovador.

Malgrat això, siguem només –en faré dues pinzellades– conscients de quins són els riscos que paral·lelament haurem d'abordar, i que són d'aquest darrer any. Un, l'augment del proteccionisme que ens ve derivat de les polítiques per part dels Estats Units i la guerra comercial amb la Xina, ens comença a afectar en temes de comerç internacional. També els riscos financers globals, per sobretot l'augment del deute de països emergents. També la desacceleració de la zona euro, tenint en compte la ralentització d'aquesta economia, sent com és un dels nostres mercats principals d'exportació. I també, evidentment, el Brexit o l'alça del preu del petroli. Aquests són reptes que no teníem fa dos anys. Però, en un tema com el Brexit..., per això creem també aquesta oficina d'atenció a les empreses que es puguin veure perjudicades, doncs, per aquesta sortida de la Unió Europea per part de Gran Bretanya.

Un cop ens situem –ho he fet de manera molt ràpida– en aquest nou context global, des del Govern de Catalunya, ho diem mil i una vegades, estem compromesos en el desenvolupament de l'economia productiva, innovadora, integradora, sostenible i oberta al món, i sí, diem també «oberta al món», perquè també cadascuna de les quaranta oficines que té Acció repartides al món, a través del Catalonia Trade & Investment, algunes d'elles ara ara Catalonia Exponential, són també política industrial; estan ajudant les nostres empreses no només a internacionalitzar-se sinó a entrar en contacte amb aquests ecosistemes innovadors que hi ha arreu del món.

Quina és la situació actual? Tenim unes 620.000 empreses, i amb aquesta sòlida base industrial... Pensem que Catalunya té un 21,4 per cent de producte interior brut de base industrial, alt, altíssim, si el comparem amb altres del nostre entorn; fa una evolució relativament positiva, podríem dir que positiva, que comença ja des del 2014: augmenta el PIB l'any 2018, la inversió industrial també augmenta, l'ocupació industrial també augmenta i les taxes de creixement de Catalunya pel que fa a la indústria es mantenen per sobre de la mitjana europea i de l'Estat espanyol.

Les exportacions catalanes també assoleixen una xifra rècord aquest any passat, arribant als 71.600 milions d'euros, i liderem les exportacions al conjunt de l'Estat espanyol, amb el 25 per cent d'aquestes; liderem també el nombre d'empreses exportadores, i assenyalem també la producció qualitativa d'algunes especialitats.

Per tant, Catalunya està relativament ben posicionada. Hi ha elements estructurals que ens ajuden que així sigui. I això no cau del cel d'un dia per l'altre; això és conseqüència de les polítiques que sostingudament s'han anat mantenint des d'aquest Govern i d'aquest departament.

Aquesta sòlida base industrial, com deia, aquest 21 per cent de PIB industrial, ha fet que tinguem ara elements que ens ajuden a competir en aquesta nova indústria 4.0. Tenim un sector TIC prou potent, amb més de 15.077 empreses, més de 115.000 treballadors. També hi ha elements com pugui el *hub* d'*start-ups* que tenim, amb aquestes 1.300 empreses *start-ups*. Tenim més de 360 empreses d'oferta de productes especialitzats en indústria 4.0. I tenim també tot un seguit d'empreses que han desenvolupat, doncs, la seva especialització en les noves tecnologies en aquesta quarta revolució industrial: en impressió 3D, internet de les coses. Tenim també els centres tecnològics de la recerca i les infraestructures que ens diferencien qualitativament. També tenim un mercat de treball dinàmic; les darreres xifres pel que fa a l'ocupació a Catalunya en són una mostra.

Per tant, posats en context global, posats en context també local i en posicionament, ho repeteixo, sobre els indicadors concrets per al compliment, pel que fa al compliment del Pacte nacional per a la indústria en donarem compte properament al Consell Català de l'Empresa, i no tenim cap inconvenient, ans al contrari, en compartir aquests resultats amb tots els partits polítics. Entenem, com deia, que aquest nou context està generant que ens haguem d'adaptar més ràpid que mai a aquest canvi. Paral·lelament a l'execució del pacte, ens haurem d'adequar a la gestió del canvi.

En primer lloc, com ho fem?, com ho estem fent? Doncs des del consens. D'aquí que esmentem els pactes –el Pacte nacional per a la indústria, el Pacte nacional per a la transició energètica i el Pacte nacional per a la societat del coneixement. I estratègies i pactes fets des d'aquest consens, des d'aquesta visió holística, que entenem també que es tradueixen en accions molt concretes. Ha parlat d'energia, ha parlat de múltiples variants de l'execució del pacte. Ho repeteixo, li podem donar, doncs, documentació exhaustiva de cadascuna d'elles. Però, baixant als aspectes concrets, doncs, què estem fent?

Per exemple, l'impuls del programa Catalonia Tech Hub, no?, per tal d'atreure inversió estrangera per al desenvolupament de projectes de recerca i innovació i per a la transformació de la nostra indústria. També el programa d'Indústria 4.0 i noves tecnologies; la focalització d'instruments de suport a la recerca, el desenvolupament i la innovació cap a la indústria 4.0. El programa de Nuclis, l'Innotec, la internacionalització, també, en la captació d'inversions –un 20 per cent de les inversions estan venint ja de les oficines exteriors d'Acció.

També pel que fa a l'atracció i recolzament, participació en fires tecnològiques; la sensibilització; la formació. Estem treballant també en paquets formatius, en *tracks* d'acceleració, per fer front a aquesta demanda que ens fan les empreses.

I un element molt important que no estava en el pacte, i és el territori. Hem integrat i haurem d'aplicar també aquestes polítiques industrials en el territori. Aquest és un vector que, doncs, no estava contemplat en el pacte i que també volem promocionar.

Vostè em demanava execució pressupostària de cadascuna de les partides. Sap també que l'any 2017 sí que hi havia unes partides fixades en cadascun dels apartats, però la resta eren molt distribuïdes: 2018, 2019, 2020. Entenem que, evidentment, el fet de no tenir pressupostos, nous pressupostos, ens limita pressupostàriament –és cert, és un fet–, però crec que haurem d'esperar a quins són els indicadors d'avaluació de compliment –per exemple, uns d'ells, en aquest 2018–, per veure com realment estem executant aquest Pacte nacional per a la indústria.

Després, a la rèplica, concretarem també algunes de les qüestions que ens plantejava.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per a la rèplica té la paraula de nou la diputada.

Alicia Romero Llano

Bé; gràcies, consellera. En tot cas, és veritat que la indústria té un sentit molt ampli i és difícil a vegades concretar, però jo sé què li he demanat: que a nosaltres el que ens agradaria és una avaluació del pacte i de cada una de les seves accions, el seu pressupost, els seus indicadors. Vostè diu que ara tenen un document, però a nosaltres ens agradaria, ja que el Parlament va també demanar aprovar aquella resolució, que vingués a comparèixer vostè o la directora general d'Indústria, per poder fer un debat obert sobre quina està sent aquesta execució del pacte. És que és molt important.

I nosaltres no voldríem tenir la percepció de que no hi ha una aposta sincera. Perquè el 2017 hi havien cent setze actuacions, 468 milions d'euros de pressupost. Ens podíem imaginar que era el que ja s'havia posat i el que ja es va fent sempre. Evidentment, per arribar als 1.800, ha d'haver-hi una aposta clara. O sigui, si un país no té una indústria potent, no té futur. I, per tant, aquí hem de veure com s'aposta.

No sé si els hi he dit en aquest Ple ja alguna altra vegada, però..., per posar un cas, i tampoc el vull posar de model, però és veritat que quan el president Macron va arribar a la presidència de França va fer una aposta estratègica per la intel·ligència artificial i va posar 5.000 milions d'euros en el pressupost. Dir que una cosa és important per a tu vol dir posar recursos, no: «Bé, farem..., direm...» No, escolti'm, recursos. I, per tant, nosaltres el que volem saber és exactament quines accions, quins recursos s'hi han posat, quina execució ha tingut cada una d'aquestes propostes, no? I espero que el 2017 i 2018, doncs, això ens ho puguin explicar en el Parlament; també en el Consell Català de l'Empresa, evidentment.

Sobre alguns sectors que jo li parlava, perquè evidentment són molts i no ens dona temps en aquesta interpellació..., jo volia parlar de l'economia circular i l'energia. Crec que aquest és un tema cabdal, en el que no estem dedicant els esforços necessaris, i crec que aquest és un tren que acabarem perdent, i jo crec que no ens ho podem permetre. I, per tant, doncs, estaria bé saber quina és exactament l'estratègia que tenen vostès en aquest sentit.

Sector de l'automoció. El sector de l'automoció, en el que som líders a Espanya i és un sector molt potent, amb molta importància, a Catalunya... De fet, l'any 2016 vam crear una comissió sobre el futur del sector de l'automoció, que va ser molt interessant i que va portar a unes conclusions que realment no sé si s'estan portant a terme per part del Govern. Però en aquests moments el sector de l'automòbil està en plena transformació, amb el cotxe elèctric, l'hidrogen com una possibilitat també d'utilitzar una energia neta per funcionar... I crec que, més enllà del que facin o decideixin les empreses, el Govern també hauria d'estar empenyent un sector cabdal per a Catalunya. Si el perdéssim, seria una catàstrofe brutal.

Per tant, no podem deixar només que les empreses prenguin decisions; nosaltres també hem de posar condicions perquè passin coses. De fet, les empreses prenen moltes vegades decisions d'instal·lar-se en un territori en funció de què està oferint. I, per tant, nosaltres creiem que..., per exemple, si tenim unes nuclears que es poden transformar i poden produir hidrogen, si fem una aposta també nosaltres per l'electricitat... Escolti'm, justament ahir va haver-hi un partit contra l'Ajax, no?, em sembla. Doncs saben vostès que aquest camp de l'Ajax utilitza 280 bateries de cotxe en segon ús per il·luminar tot aquell camp? És que són moltíssimes, les aplicacions de les bateries elèctriques. Per tant, nosaltres creiem que aquest és un àmbit en el que Catalunya, des del Govern, hauria de ser capdavantera per intentar ajudar a la transformació d'un sector molt important per a nosaltres. I el següent..., el sector de l'automoció, crec que va ser ara fa uns dies que el Govern de l'Estat va presentar una proposta en aquesta línia, no?, i crec que nosaltres també hauríem de tenir voluntat de fer-ho i de liderar-ho.

I l'altre és la intel·ligència artificial. Miri, no sé si van llegir ahir «La contra» de *La Vanguardia*. Sortia una emprenedora catalana, la Mar Ruiz, que fa vint-i-tres

anys que se'n va anar a Silicon Valley i es dedica, doncs, a la inversió en empreses bàsicament *bytech*, però de tot tipus, i ella deia que la revolució de la intel·ligència artificial serà molt més gran que la tecnològica, que serà la nova carrera espacial i que serà tan important que, si aquest tren el perdem, ja no ens recuperarem mai. Perquè, mentre internet et permetia comunicar-te, la intel·ligència artificial et permetrà prendre decisions en la medicina, en la banca, en la mobilitat... I a mi m'agradaria saber quina estratègia tenim. Perquè sé –i ho vaig saber per casualitat– que hi ha un grup de treball sobre intel·ligència artificial al Govern. Però a mi no m'agradaria que hi hagués un grup de treball: m'agradaria que hi hagués una estratègia; i, al costat d'aquesta estratègia, uns recursos per no perdre aquest tren.

Per tant, la indústria té molts reptes, però n'hi ha alguns que no es poden deixar escapar. I, per tant, li demano, consellera, que més enllà del seu compromís de fer una valoració del pacte en una comissió, a la Comissió d'Empresa i Coneixement, també ens expliqui quines són aquestes apostes en aquests tres àmbits que li comento, que són importants. N'hi han d'altres, però em sembla que són cabdals, tenint en compte els moments en els que ens trobem, en què, com vostè deia, sembla que l'economia es ralentitza i, per tant, els papers de les administracions i els governs són encara més importants.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, de nou, és el torn per a la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, president. Diputada, no hi ha cap problema: un cop haguem presentat, doncs, les conclusions de l'execució del pacte del 2018 al Consell Català de l'Empresa, em comprometo jo mateixa, la directora general d'Indústria, o qualsevol de les dues, a rendir comptes de quina ha estat aquesta execució. Entengui que no els hi detallem aquí fil per randa, perquè són més de 166 actuacions que anualment es van repetint. I, com he dit abans, del 2017 sí que les xifres les tenim: 75 per cent de compliment pressupostari i 74 per cent de compliment de les actuacions. Vostè sap que aquest pacte és molt transversal, perquè fa..., per exemple, Acció li puc dir que hi té un 100 per cent de compliment, tant de pressupost com d'accions. Per tant, doncs, el compromís de donar explicacions..., cap ni un. És més, els farem arribar també la documentació.

Molt importants també són, a part de l'execució pressupostària, els informes que van sorgint del pacte: un d'ells, l'any passat, era «L'impacte laboral de la Indústria 4.0»; aquest any parlem de temes... Es va parlar també de la dimensió empresarial, eh?, es parla de temes com és el fet..., de com aquestes noves professions que ens demana l'economia circular..., demana nous perfils professionals.

Parla d'un sector en concret que és l'automoció, que ja no hem de parlar del sector de l'automoció, hem de parlar de la indústria de la mobilitat, i parla de quina estratègia seguim. Doncs, miri, amb empreses com SEAT i Nissan hi estem treballant moltíssim. De fet, jo crec que si SEAT, en el marc del Mobile World Congress, presentava la seua nova estratègia empresarial pel que fa a mobilitat, i ho presentava a Barcelona, i presentava les seues apostes, és perquè..., vostè deia: «Què hi podem oferir?» Doncs ho deia abans: aquest ecosistema de *start-ups*, dit pel seu president, és essencial, és bàsic perquè decideixin implementar aquest centre d'excel·lència aquí. Va parlar de més de cent professionals que es dedicaran, doncs, a l'estudi de la mobilitat, aquesta nova solució, aquesta nova indústria de la mobilitat. I evidentment amb Nissan, l'altre gran fabricant que tenim del sector aquí a Catalunya, estem treballant conjuntament per tal d'adequar-nos a aquests nous reptes que ha d'afrontar en si l'empresa i hi treballem contínuament, igual que amb el seu comitè d'empresa.

Ens parlava també de l'Ajax. Bé, el camp del Barça, doncs, ha estat també el primer camp estadi del món en estar en 5G, amb connexió 5G, on es podia veure...

Exacte. Però, vull dir, també som pioners –també som pioners–, tant en sector automoció com pel que fa als estadis de futbol.

I, ho repeteixo, això ve..., i no cau d'un dia per l'altre: és també per l'execució de les estratègies que tenim de foment de les *start-ups* i d'aquesta nova economia disruptiva. Jo crec que els resultats venen precisament..., ara estem captant més que mai, gestionem més que mai projectes, des del departament, d'inversió estrangera vinculats als centres d'excel·lència, alguns d'ells de la intel·ligència artificial. Estarem encantats també d'explicar-los quina estratègia se segueix en temes d'intel·ligència artificial des d'Acció. I, evidentment, tot això ho fem des de –no l'he esmentat, perquè, com dic, són tantes...– la política de clústers. Estem tractant cada un dels clústers, cada un dels sectors, amb les transversals, que són les noves *start-ups*, i alhora també, doncs, la refocalització del sector: deia abans que la indústria de l'automòbil passa a ser indústria de la mobilitat, i tants i tants d'altres exemples.

Deia abans que tot això ho pretenem fer també incloent-hi el territori. Quina és l'especialització competitiva, en què es diferencien qualitativament els territoris: aquest és per mi un element molt i molt important. Si no integrem la diversitat territorial, tampoc estarem fent créixer la indústria del nostre país. I, evidentment, tenint en compte, doncs, el que és la formació superior i universitària.

I combinem activitat normativa, perquè una cosa és estratègia, l'altra són accions, però el marc de què ens hem dotat, més enllà dels pactes, s'ha de concretar. I per establir aquests marcs també ens hem compromès –i ho estem elaborant ja, està pràcticament elaborat l'esborrany– a la llei d'empreses emergents, tecnologies i disrupció, a la llei de la ciència i a la llei de la transició energètica, perquè passem dels pactes, que són un xic més abstractes, a regulació concreta.

Per tant, doncs, l'adaptació de la indústria catalana a aquesta nova revolució industrial és –no es pensa: és– una prioritat per guanyar eficiència, sostenibilitat, captació de nou talent i mantenir el lideratge industrial que actualment té el nostre país, Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'habitatge

300-00091/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el vuitè, que és la interpellació al Govern sobre habitatge. Presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, exposa la interpellació el diputat senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades, conseller Calvet..., novament parlarem d'habitatge, conseller. En aquesta legislatura no és la primera vegada que se'n parla, diverses vegades hem parlat d'habitatge, i, si tiréssim enrere, segurament, a més d'aquesta legislatura, l'habitatge ha estat present molt intensament en el debat polític, doncs, d'aquesta cambra. Perquè l'habitatge és un dret per a tothom, un dret reconegut, doncs, fins i tot en la Constitució espanyola, en el seu article 47, i, per tant, un deure de l'Administració i de la societat. Han passat molts anys des del 77, molts governs de tots els colors, i el dret a l'habitatge digne per a tothom segueix sent una assignatura pendent.

Avui ja no és un tema més, avui el dret a l'habitatge és una urgència i també una emergència, i hom es pregunta per què passa, això. La conquesta del dret a l'habitatge com un dret universal per a tothom, segurament, rivalitza directament amb la lògica del mercat lliure, i el que aquest provoca, que és l'especulació. Davant d'aquesta

situació, calen acords, acords d'aquells que s'anomenen acords de pactes d'estat, entre institucions, acords ambiciosos, pacte polític que comprometi institucions, agents socials, sectors econòmics, i dotar-los de recursos. Recursos per a l'adquisició de sòl, per a la inversió pública. Per tant, aquest és un tema molt central pel que fa a les polítiques públiques del país.

Conseller, som conscients de l'esforç que el departament fa en política d'habitatge. També som conscients d'on venim, de què ha passat durant aquests darrers anys. El 2007, la crisi econòmica ens va agafar amb que totes les previsions que hi havia en aquells moments previstes, doncs, no es van poder complir. Estem en una..., no hi havia prou habitatge protegit. Creixia la demanda d'habitatge assequible. Era expulsada molta població del que era l'accés a l'habitatge en el mercat lliure. No teníem un sistema d'ajuts prou potent per fer front als reptes i a les necessitats que hi havia. En conjunt, estava en perill la cohesió social, també, de la població i de la societat.

Algunes dades respecte a aquesta situació. De fet, el 2006 eren 127.000 habitatges els que es van iniciar, i el 2013, pocs anys després, 3.036, només. El 2018, han estat 14.517 habitatges iniciats. Aquesta davallada s'ha produït en un moment en què anava acompanyada, també, d'un increment important del que són els desnonaments. El 2008, el desnonament registrat ha estat de 3.926. El 2014, pocs anys després, els desnonaments registrats han estat de 15.806. És a dir, s'havien quadruplicat. I, actualment, el 2018 han estat 13.941 desnonaments. D'aquesta manera s'incrementa la demanda d'habitatge protegit d'una forma creixent, exponencial. De fet, l'any 2015, han estat sol·licitats 40.000 sol·licituds d'habitatge protegit. I hem passat a 127.744, al febrer d'aquest any.

Aquestes dades han portat a impulsar per part del departament una política, diguem-ne, important pel que fa a incrementar el parc d'habitatge social, invertir en el manteniment del parc d'habitatges, lluitar contra els desnonaments, facilitar l'accés d'habitatge en condicions assequibles. Tot això a partir de la Llei 24/2015, de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, i també a través de la Llei 4/2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge i les persones amb risc d'exclusió residencial. Al costat, també, d'altres mesures, com són les mesures d'emergència que s'han creat en els diferents municipis, ajuts als pagaments de lloguers o hipoteques, la implantació de programes de mediació, de cessió d'inversió; el disseny d'eines per donar garanties als propietaris i potenciar el lloguer; les bosses de lloguer; el disseny i la implantació d'estratègies per al sensellarisme. Bé, i d'altres iniciatives. S'ha fet, certament, un esforç.

Des de l'any 2012 i fins al 2018, s'han evitat directament 27.377 desnonaments. A Catalunya, l'any 2012, es van atorgar 17.000 prestacions al pagament del lloguer, destinant-hi 44 milions d'euros. Aquesta xifra s'ha triplicat el 2018, passant a destinar-hi un import superior a 133 milions d'euros, i així poder arribar als 73.000 ajuts en les diferents modalitats. En el conjunt de programes socials d'habitatge, s'ha passat d'una dotació de 50 milions d'euros, l'any 2012, a gairebé 138 milions d'euros en l'exercici del 2018. Això, conseller, representa un increment d'un 176 per cent, només en set anys. La signatura, també, de convenis de cessió d'habitatge amb entitats financeres han permès tenir compromisos amb la cessió temporal de 4.300 habitatges. S'han dotat amb 140 milions d'euros les línies de finançament per a ajudes de promoció de nous habitatges protegits per part de promotors públics i privats, i l'adquisició de vora 2.000 habitatges que ha executat la Generalitat.

Els 340 habitatges adquirits pels ajuntaments i entitats socials, en aquests, només, també, tres anys i mig. També, la línia de finançament de l'Institut Català de Finances, dotada amb 110 milions per a ajuda als ajuntaments i entitats per ampliar el parc d'habitatge social, amb dret a tempteig i retracte. L'aportació, també, d'Incasòl, que s'ha afegit al pressupost ordinari, de 30 milions el 2018, i de 20 milions del 2019, que ha suposat també un increment de 50 milions d'euros. I també els pro-

grames de 60/40, aquest instrument pel qual la Generalitat assumeix el 60 per cent per part del lloguer que no pot assumir la família afectada, i l'ajuntament es fa càrrec de la resta del 40 per cent. És això, conseller?

Amb aquesta iniciativa de cooperació entre administracions, Barcelona, amb una aportació de 4 milions d'euros de la Generalitat, captarà 350 habitatges els propers quatre anys. També, el manteniment de l'impost sobre els habitatges buits per tal de destinar-ne els ingressos a polítiques d'habitatge. Els ingressos obtinguts de l'any 2017 van ser de 18 milions, i els del 2018 són de 12 milions d'euros. També, la xarxa de mediació de lloguer va avançar el 2018 amb 8.371 habitatges promoguts des del contracte vigent.

És a dir, conseller, s'ha fet un esforç, es fa un esforç. Reconeixem per part del nostre grup parlamentari que, malgrat la limitació dels recursos, doncs, el departament està fent un esforç important, però ens agradaria que avui ens informés també del decret que va aprovar el Govern, doncs, em sembla, amb data d'ahir, en com encaixa, diguem-ne, el contingut d'aquest decret pel que fa al programa de promoció de l'habitatge protegit o de lloguer al nostre país.

Com deia al principi, les polítiques d'habitatge, avui, ja no és un tema més, és una urgència, i també una emergència, i per tant una prioritat per part del nostre..., considerem que ha de ser una de les prioritats, o una de les prioritats importants per part del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Consellera, conseller, senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats, efectivament, l'habitatge, i tot el que fa referència a les polítiques d'habitatge ha de ser, jo m'atreveixo a dir, una de les polítiques centrals de tota Administració pública. Ho ha de ser. Per tant, ho és, de la Generalitat, i ho és també dels municipis, dels municipis del nostre país, de la majoria de municipis del nostre país.

El que passa és que sovint, aquesta política d'habitatge, essent central, ha estat històricament massa lligada a la conjuntura, a la conjuntura econòmica, financera, al mercat, i hem de tendir que, cada vegada més, aquestes polítiques d'habitatge siguin no tant conjunturals com estructurals. I, per tant, nosaltres fem un esforç, des del Departament de Territori, perquè esdevinguin estructurals. Un esforç que, de vegades, no s'entén prou bé. Intentem fer molta pedagogia per explicar que el Departament de Territori, que és un departament que la gent s'imagina com de capítol 6, d'inversions, d'infraestructures, també forma part dels departaments del Govern de la Generalitat que desenvolupen polítiques socials.

De vegades, quan parlem de polítiques socials, la gent s'imagina de seguida temes d'ensenyament i temes de salut, temes de benestar social, però nosaltres sempre intentem afegir, a aquesta llista de polítiques socials, com a mínim, dos dels temes que portem en el nostre departament; un és el del transport públic i l'altre és el de l'habitatge, que formen part, intrínsecament, de l'entramat de polítiques socials del nostre país, de les nostres competències.

I, parlant de competències, l'habitatge, en principi, és una competència exclusiva del Govern de la Generalitat. Així ho diu l'Estatut d'autonomia. Sent una competència exclusiva, el que passa és que no la podem desenvolupar amb plenitud, perquè concorren altres normes, de vegades normes de l'Estat, amb referència, per exemple, a la durada dels contractes de lloguer, a través de la LAU, o els costos d'expropiació, a través de la Llei d'expropiacions, o de la Llei del sòl. I, sobretot, el que ens fa falta és poder-la desenvolupar plenament amb els recursos suficients. Perquè, si bé tenim la

competència exclusiva, el que no tenim són els diners que corresponen al que necessitem per desenvolupar aquestes polítiques.

Durant molts anys, la dotació econòmica principal a les polítiques d'habitatge per part del Govern de l'Estat, ha estat la desgravació de la compra, únicament. El 90 per cent del que dedicava l'Estat a les polítiques d'habitatge era la desgravació a la compra. De la resta, se'n derivava un repartiment a les *comunidades autónomas*, entre les quals, per ara, ens hi comptem, que ens deixaven fer el que podíem, eh?, i jo crec que hi hem prioritzat gran part de la feina que han fet els departaments, històricament, de PTOP, de Medi Ambient i Habitatge, o ara el de Territori i Sostenibilitat. Malgrat tot –malgrat tot– s'hauria pogut afegir pressupost per part del Govern de la Generalitat. Bé, com que hi havia, també altres prioritats, entre d'altres, les que corresponen al pagament de les polítiques de salut o d'educació o altres polítiques, sempre tenim la sensació que ens hem quedat curts amb quantitats de diners que hem pogut dedicar a les polítiques d'habitatge. Jo sempre dic: no n'hi ha prou, no n'hi ha prou amb tot el que fem.

I, per tant, des d'aquestes premisses de competència exclusiva, però no de possibilitats de desenvolupament formal total, i des de la centralitat d'aquestes polítiques, de fer-les cada vegada més estructurals, és des d'aquestes dues òptiques que basem la nostra aproximació a les polítiques d'habitatge. I, efectivament, tenim legislació bàsica, la 18/2007, que marca tot un conjunt de mesures que no es van poder desenvolupar en la seva totalitat perquè, precisament, quan vam tindre aquesta Llei de l'habitatge va ser quan va començar la crisi, i, per tant, ens vam trobar sense el parc que havíem previst, sense les mesures d'atenció a l'emergència que havíem previst.

Després això ho hem anat suplint, amb el Decret 1/15, que ens ha permès entrar per tempteig i retracte, amb la 24/15, sobre la qual vam tenir un recurs del Govern del Partit Popular, al Constitucional, i que no ens ha permès desenvolupar-ho plenament fins ara –que ara m'hi referiré–, fins que hem aprovat el decret en el Govern, o la 4/16, o tot el que fa referència als impostos d'habitatges buits, que vostè abans s'hi referia.

Per tant, hem anat fent, però, hi insisteixo, no n'hi ha prou. I és des d'aquesta òptica, també, que hem volgut anar un pas més enllà en les actuacions i polítiques en matèria d'habitatge, anar trobant aquestes eines, i amb aquesta voluntat hem desenvolupat, o estem desenvolupant..., un l'hem aprovat, l'hem de convalidar aquí al Parlament, l'altre l'estem desenvolupant, dos instruments; dos instruments ambiciosos d'abast molt ampli, que són: el decret llei de mesures urgents, aquest que va aprovar ahir el Govern i que ha de convalidar aquesta cambra en el termini no superior a un mes, i el Pla territorial sectorial de l'habitatge.

El Decret llei de mesures extraordinàries i urgents en matèria d'habitatge, que vam aprovar ahir al Govern, decidim fer-lo perquè creiem que hi ha una necessitat urgent d'aprovar un instrument normatiu amb rang de llei que reconduïxi aquesta situació de dificultat d'accés, i sobretot d'accés a un habitatge assequible de lloguer per part de la població, la necessitat de reforçar, redefinir, ampliar instruments ordinaris que ofereix la legislació en matèria d'habitatge i, molt important, d'urbanisme, també d'urbanisme, la base de les polítiques d'habitatge que volem desenvolupar. Pretenem incrementar l'oferta general d'habitatges a preus moderats, pretenem augmentar el parc de lloguer, en general, parc de lloguer –sigui en protecció oficial o sigui lliure–, pretenem facilitar l'accés a la població amb recursos econòmics insuficients.

Tenim, per tant, tres grans objectius, amb aquest Decret llei que vam aprovar ahir. Primer, incrementar, ho deia, el parc de lloguer; segon, dotar-nos de més i millors instruments per combatre les situacions d'emergència i els desnonaments, i, tercer, moderar el preu dels habitatges lliures, sigui de forma directa o indirecta; amb limitacions directes o amb limitacions indirectes. Les limitacions directes existeixen. Una limitació directa, per exemple, és que en tot desenvolupament urbanístic fixem un percentatge mínim de reserva de sòls per a protecció oficial.

Això és una limitació directa, al mercat lliure. O la fixació dels preus dels habitatges amb protecció oficial. Això és una limitació directa.

Les limitacions indirectes poden ser de moltes naturaleses, però, en tot cas, sempre són una intervenció sobre el mercat lliure. Què és una limitació indirecta? Per exemple, la durada dels contractes de lloguer. Que la teníem reduïda a tres anys, que hem maldat perquè això, doncs, augmentés, i que, finalment, el Govern de l'Estat va aprovar el divendres passat aquest *real decreto* que l'augmenta a cinc o set anys, diferenciant persones físiques de persones jurídiques. Això encara s'ha de convalidar al Congrés dels Diputats, però, en tot cas, nosaltres també estàvem pendents que un o l'altre, el Govern de l'Estat o la Generalitat, d'una o altra manera, poguéssim augmentar aquest temps mínim dels contractes de lloguer.

Nosaltres, d'entrada, donem per bo el real decreto, però, sobretot, busquem, via la modificació del llibre sisè del Codi civil –això ho va presentar la consellera de Justícia dilluns passat–, doncs, poder anar més enllà; amb diàleg amb el sector, evidentment, però, anant més enllà, i ajustar-ho a les necessitats del nostre país.

Per tant, per limitació directa o per limitació indirecta, segur que ajudem a moderar, també, els preus dels habitatges lliures. El decret que vam aprovar ahir conté fins a trenta mesures urgents, jo voldria relacionar-les amb cinc grans paquets, i potser després destacar-ne alguna si tinc temps. Primer, crear un nou model d'habitatges amb protecció oficial, que permeti que la qualificació d'aquests habitatges, la famosa qualificació de protecció oficial, passi a ser permanent –passi a ser permanent– en tots els habitatges nous. També establirem un règim transitori per a aquells que estan en vies de qualificació, diferenciant si provenen de parcs públics, o si, doncs, són qualificacions ja definitives que encara no han estat desenvolupades, mantindran evidentment les qualificacions que tenien en el moment en què es van presentar. Però, en tot cas, tendim a no reduir gens ni mica el parc d'habitatges en protecció oficial. No volem disposar d'un parc que vagi qualificant però per la cua en vagi perdent. Volem un parc que tendeixi a augmentar, i, per tant, qualificació permanent.

Segon, i molt important, que en el termini de dos anys –fixem un termini de dos anys– els municipis que tinguin demanda forta i acreditada –saben que els tenim llistats, a partir de la feina que fa l'Agència Catalana de l'Habitatge– hagin de posar en marxa –no diem que siguin construïts, hagin de posar en marxa– els projectes per construcció d'habitatges sobre els seus sòls públics, que en cas que els desenvolupin des del punt de vista, això, públic, doncs hauran de ser sempre de lloguer; que tots els habitatges –aquest seria el tercer punt– públics en protecció oficial siguin de lloguer a partir d'ara.

Quart, que les entitats socials també puguin ser beneficiàries de les expropiacions d'habitatges buits. Saben que això ho permetia, o ho preveia, la Llei 24/15, que va ser recorreguda, això ens faltava acabar-ho de desenvolupar, l'expropiació temporal per acord mutu respecte al lloguer assequible, o per senzillament expropiació. I també hem definit amb aquest decret llei el cost d'aquesta expropiació, que l'hem minorat al màxim del que ens permet la legislació, que és el 50 per cent. Per tant, tant l'Administració pública com les entitats podran ser beneficiàries d'aquestes expropiacions d'habitatges buits.

I, finalment, un altre d'aquests elements de limitació indirecta que ajudi a regular els preus dels habitatges, que és la utilització de l'índex de referència: que figuri en la publicitat, que figuri en els contractes de lloguer, que hom s'hi pugui, doncs, referir per tal de veure si allò que està llogant està a preu de mercat o no. I lligar la recepció de qualsevol bonificació fiscal, de qualsevol ajuda, a la utilització per sota d'aquest índex de referència.

Per tant, una bona mesura que hem aprovat en matèria d'habitatge.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre la protecció dels infants i els adolescents als centres escolars

300-00093/12

D'acord, doncs passem a la següent interpellació, en aquest cas sobre la protecció dels infants i els adolescents als centres escolars, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Exposa la interpellació la diputada senyora Jenn Díaz. Quan vulgui.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Bé, la violència contra els menors té moltes formes, i una d'elles és el silenci institucional. Molt sovint el silenci institucional s'empara en l'adultcentrisme. De la mateixa manera que l'androcentrisme pretén que l'única mirada vàlida sigui la de l'home, en la societat, els adults acabem procurant una mirada paternal i condescendent cap als nostres infants i cap al nostre jovent. Amb la interpellació d'aquesta tarda, conseller, volem acabar almenys amb el primer mal, el silenci institucional.

Per això avui, des del Parlament, el poder legislatiu i l'executiu ens hem d'unir, hem d'unir forces per poder trencar el silenci social i cultural d'un mal endèmic que ens preocupa. I com que ens preocupa i tenim eines per poder-la combatre, prevenir i reparar, aquesta violència contra els nostres infants, hem decidit que ens hi posem.

Si fem un pacte de silenci institucional no ens quedarà una altra que assumir que en som còmplices. Els nostres infants i el nostre jovent són ciutadans i ciutadanes de ple dret, i per això els volem posar el centre del debat i fer-los subjecte polític. No els podem seguir menystenint i no podem obviar la feina que fan els professors i les professores als nostres centres educatius. A uns, els volem donar l'espai per fer-los actors actius; als altres, els volem donar totes les eines per poder gestionar la realitat de les escoles i els instituts, que som conscients que és prou complexa i que no només no han d'estar en el centre del debat, del problema, sinó que els hem d'ajudar en tot allò que puguem.

De la mateixa manera que no podem tractar la violència masclista com a casos aïllats, de la mateixa manera que no hem de tenir actituds negacionistes envers les violències contra les dones, els infants i el jovent mereixen el nostre respecte social i també institucional. De la mateixa manera que els homes blinden els seus privilegis i fan un pacte de silenci per encobrir-se entre ells, els adults no podem caure en el mateix parany i silenciar aquelles violències que exerceixen contra els nostres fills i les nostres filles. La companya Carla Valls sempre parla del corporativisme masclista. Doncs, bé, no podem actuar igual i acabar fent un corporativisme dels adults.

Els patrons de violència formen part de la nostra societat, en som conscients, igual que el masclisme, i tenen més relació entre una idea i l'altra, entre els dos conceptes, de la que *a priori* ens ha semblat sempre. És impossible que tot allò que trobem al carrer, a la televisió, a la ficció, a les cases no acabi reproduint-se també a les escoles, un espai que *a priori* totes podríem considerar un espai segur.

Quan parlem de violències als centres no parlem només de la violència més explícita, com acostumem a tractar sempre que parlem de violències contra menors, contra dones, no importa; sempre que parlem de violència ens imaginem ja el cas extrem, la violència més física. Però quan parlem de violència també volem parlar de *bullying*, també volem parlar d'assetjament, també parlem de la discriminació per raó de sexe, orientació sexual o identitat de gènere, també parlem de racisme i de xenofòbia, parlem també d'abús de poder i de dinàmiques d'autoritat, i també parlem de violències entre iguals, no només dels adults cap als menors, violències entre iguals o violències que venen fins i tot des de fora del centre. Parlem també d'agressió sexual, que seria un dels casos d'agressió i de violència més explícita, que potser sí que mediàticament, no?, els hi fem..., i la visibilitzem més. I també volem parlar de pautes de violència quotidiana que els nens o el jovent repeteixen

a l'escola però que formen part de la seva vida familiar. No podem excloure l'escola de tots aquests *inputs* que rebem tots des que som petits fins que ens fem adults.

No només parlarem de la violència sexual d'adults cap als menors, com deia, que potser és la més greu, sinó que el debat ha de ser valent i ha de voler evidenciar que la violència té múltiples cares, múltiples formes de presentar-se, en forma i *modus operandi*, i que totes s'han d'abordar, sigui quin sigui el grau de gravetat.

Aquest matí hem llegit aquí al Parlament una declaració en què parlàvem de secretisme i d'aïllament de la víctima. Si ja quan la víctima és adulta i té tots els mecanismes al seu abast acaba silenciada i aïllada, en el cas dels nens i del jovent encara s'accentua més. En primer lloc perquè si l'adult que l'ha de protegir és precisament qui es converteix en el seu agressor la trampa és implacable. Per això des de les institucions hem de fer una feina que pretengui transformar des de les bases, anomenar les violències, reconèixer-les és el mínim que podem fer aquí al Parlament.

En segon lloc, perquè la formació i la sensibilització dels infants és una manera d'apoderar-los igual que hem fet les dones. La sensibilització perquè les víctimes de violència masclista se'n considerin és primordial i el model que volem pels nens i els joves de la nostra societat és exactament el mateix. Si ells detecten la violència, es manifesti com es manifesti, haurem avançat com a societat. I hem d'aconseguir precisament que els menors no necessitin ni la validació ni la mirada de l'adult per detectar la violència.

Per molts estudiants de tot el món l'escola és un lloc perillós, així ho recull el Manifest de la joventut ENDviolence, redactat per cent joves d'arreu del món i que va ser presentat en el marc del fòrum mundial de l'educació, celebrat el gener del 2019 a Londres. Una iniciativa impulsada per UNICEF com a resposta a dades tan esgarrifoses com l'alerta que la meitat del joves pateixen violència a l'escola. Ahir al *Sense ficció* l'Alba Alfageme ens donava una dada que també ens esgarrifava, malgrat que ja n'èrem conscients, i és que un 53 per cent de les dones deixen de fer determinades activitats o d'anar a determinats llocs per por a patir una agressió masclista.

Els patrons de violència i la cultura de la violència formen part de la nostra societat. Moltes dones, aquest 53 per cent, i molts menors, aquests de què parlava aquest manifest, tenen por, viuen amb por i han arribat a assimilar i naturalitzar la por i el seu entorn no fa una altra cosa que no contradir-los. La por no ens pot definir ni com a dones ni com a menors. I el que volem és precisament que els menors no normalitzin la violència, que no la normalitzin ni tampoc ho facin amb la por. Les dones, però, i ho estem vivint des de tots els àmbits, estem alçant la veu i el que hem d'aconseguir és que les menors aconseguixin també tenir veu pròpia i puguin anomenar les violències que pateixen, perquè sense que les anomenin i les detectin sense supervisió, els estarem condemnant al silenci, a una llarga victimització.

Amb això no voldria aprofundir gaire en aquesta idea de que l'escola és un lloc inhòspit, perquè no és la intenció, de plantejar aquesta idea, no?, de que no és un espai segur. Però pensem que sense anomenar aquestes violències, o fent que és completament un espai segur, els fem un flac favor.

Conseller, té per endavant un repte molt important, i des del Grup Republicà ens agradaria saber com abordarà aquesta qüestió des del departament.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades... Benvolguda diputada, les escoles, com vostè deia, no són una bombolla aliena a la societat. Els centres educatius estan inserits en una societat on hi ha diferents manifestacions de violències, unes violències que també poden entrar als centres, a les aules. En el nostre entorn més proper

es produeixen situacions que atempten directament contra els infants i els adolescents, que prenen formes molt diferents, des dels ciberassetjament fins a l'abús sexual i que tenen com a denominador comú la violència envers els menors d'edat.

Se'ns fa difícil certament associar la imatge de l'escola al concepte de violència, perquè en la immensa majoria de casos l'escola és un espai segur. Ens enganyariem però, i ho deia vostè, senyora diputada, si creiem que l'escola és un espai de seguretat plena. Com a societat que som hem de reconèixer que el risc zero no existeix, tampoc a l'escola. I que el que cal és dotar-nos de les eines necessàries per prevenir les violències i minimitzar-ne els riscos.

La realitat és tossuda i assistim darrerament gairebé constantment a un degoteig de casos d'assetjament escolar, ciberassetjament, abús sexual, violència masclista, denigració i repressió de les identitats sexuals i de gènere, racisme; no podem minimitzar-los. Hem de ser valents; hem d'acabar amb l'adultcentrisme i amb el silenci institucional. Cal fer un pas endavant i reconèixer que ens trobem davant d'un problema de primer ordre i que el primer pas per erradicar-lo és reconèixer la seva existència.

Per això em plau, per dir-ho així, anunciar que el Departament d'Educació està treballant en un pla de tolerància zero a l'escola per combatre qualsevol tipus de violència als centres escolars i garantir-ne la convivència. Un pla per a la prevenció de les violències i la gestió positiva dels conflictes. No partim de zero, certament, fa molt de temps que el Departament d'Educació du a terme polítiques de prevenció i que ha desenvolupat diferents protocols que determinen com l'escola ha d'actuar davant d'un cas de violència i, alhora, moltes escoles i instituts han desenvolupat estratègies per prevenir i fer front a conflictes de caràcter violent.

I els centres es troben ara –o fins fa poc– immersos en la redacció del seu propi pla de convivència. I els nous plans d'entorn plantegen la redacció dels plans de convivència comunitaris. Però sí que creiem que tenim molt marge de millora en aspectes com el temps de reacció i, en alguns casos, la contundència en la reacció. Cal que quan es detecta una situació de violència l'Administració actuï amb la màxima immediatesa. Per això volem reforçar els centres i els docents amb experts i agilitzar els tràmits.

I un altre aspecte fonamental, el seguiment dels casos un cop es donen per tancats. Què ha passat amb la víctima i amb l'agressor si aquest és menor? Cal que els donem resposta a tots dos, perquè tots dos són la nostra responsabilitat. I, més enllà, quan algú ha patit violència necessita ser reparat, cal que escoltem i busquem la manera de reparar el dany ocasionat. No sempre és fàcil, però cal fer-ho, perquè escoltar les víctimes és essencial.

Aquest és el nostre compromís i volem afrontar-lo de cara i amb el suport de les entitats i institucions que hi treballen cada dia a peu de carrer. Per això volem treballar colze a colze amb aquestes entitats, per empènyer tots plegats i sumar esforços.

El compromís del departament és de tolerància zero envers qualsevol tipus de violència, d'ara i del passat. Actuarem amb màxima transparència i amb absoluta col·laboració amb la justícia per aclarir possibles casos de violència, siguin actuals o del passat.

Els professors són una eina clau en aquesta feina, són els referents dels alumnes i la persona de confiança, i som conscients que sovint se senten sobrepassats per les situacions, i per això ens proposem donar-los eines i suport. I especialment les direccions: cal que tinguin tots els recursos necessaris al seu abast per poder fer front a les situacions i donar la millor resposta. Com a màxims responsables dels centres, han de tenir una formació específica, i serem al seu costat, perquè no han de fer sols aquest camí.

Volem, per això, crear una figura de referència amb presència al territori, que sigui, com deia, el referent dels centres, dels docents i de les famílies tant en temes de prevenció i formació com a l'hora d'actuar davant possibles casos de violència, una

figura que ens ajudi a millorar la coordinació interna, i també amb la resta de departaments, i que sigui un nexa amb les diferents xarxes de suport.

El primer pas en aquesta lluita és la prevenció. Hem de treballar per evitar la reproducció de rols violents, i ho hem de fer des del primer moment, des de l'inici de l'escolarització. I per prevenir és clau la formació, la formació dels docents, per tal que tinguin eines de dotació i sàpiguen com actuar, i per això estem a punt de tancar un pla específic de formació en coeducació, igualtat de gènere i violències. I també la formació dels menors, l'educació dels menors, des d'infantil i primària, per lluitar contra la reproducció d'estereotips i reforçar la seva educació emocional i afectivo-sexual.

Per això cal abordar des de ben petits una educació sexual i afectiva completa, i per això estem treballant des del departament per millorar els currículums en aquest sentit, que sigui una millora ambiciosa, en la línia que exigeix la societat del segle XXI. I cal també treballar per erradicar determinats rols de gènere que sovint deixem que es reproduïxin a l'aula i que marquen des de ben petits rols de domini i espais diferenciats per a uns i altres.

En els casos d'abusos sexuals i assetjaments, cal que el professorat i l'alumnat s'apoderin i denunciïn, perquè la conducta abusiva d'alguns no ha de ser una taca per a un col·lectiu, el dels docents, sinó que la resolució del conflicte ha de ser un orgull per a tot el centre. En aquesta línia, i per tal de defensar les víctimes, però també per defensar el bon nom de l'escola, davant d'evidències situades en l'àmbit judicial el departament es personarà com a acusació particular. En el mateix sentit, hem de reconèixer la responsabilitat que ens pertoca i renunciar a recórrer contra determinades sentències que ens acusen de no haver fet allò que tocava de fer. I fer un pas més: demanar perdó a les víctimes en nom del Govern, si hem fallat a l'hora de garantir la seva seguretat.

Les situacions de violències no es poden tractar només com un problema de convivència; cal tallar-les d'arrel. Quan es produeix una situació de violència, no es pot tractar com un simple problema de convivència. Per això també, davant qualsevol sospita de qualsevol actuació de violència que pugui entrar en l'àmbit judicial, actuarem de manera immediata per posar-ho en comunicació de Mossos d'Esquadra i Fiscalia de Menors, perquè qui calla, qui encobreix, és còmplice, i l'escola no és còmplice, l'escola educa en la igualtat, en la llibertat i en l'equitat.

Aquest és el compromís, com li deia, que tirarem endavant a partir d'aquest pla de tolerància zero a l'escola, un pla de tolerància zero a l'escola que inclourà tots els protocols que en aquests moments estan ja actius, la seva millora, els nous protocols que calgui, els plans de convivència, però també donarà criteris específics d'actuació per al professorat i les direccions dels centres docents, i també situarà aquest personal tècnic de nova creació que anunciava, aquest personal tècnic que situarem en cadascun dels serveis territorials, i que tindrà com a funció específica garantir la formació, la prevenció, però també la solució dels conflictes, però també l'acompanyament fins on calgui d'aquella persona, d'aquell menor d'edat que hagi patit la violència en el centre.

De violències n'hi ha moltes, ho deia vostè: de major a major, de major a menor, de menor a major, de persona externa a persona interna... Totes les hem d'encarar, però les que ens han de preocupar més, més que qualsevol altra, són les que pateixen els menors. És el compromís del departament, i així ho farem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per a la rèplica és el torn de nou de la diputada.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bé, jo crec que la coordinadora de l'intergrup de drets sexuals i reproductius està molt contenta aquesta tarda, i penso que aquest repte, aquest Pla

de prevenció de les violències i de tolerància zero en els centres educatius que el conseller acaba de presentar-nos, com una primera presentació, s'acosta molt a un altre repte que tenim des del departament, que és la coeducació, que és acabar amb aquests rols de dominació i, tot allò que tenim a la societat i que ens preocupa com a societat, doncs, traslladar-ho a les escoles i als instituts i assumir la responsabilitat de l'Administració.

És molt important..., és veritat que hi ha tot un ventall de violències, però potser una de les que darrerament ha tingut més notorietat a la premsa han sigut els assetjaments sexuals, i sobretot d'adults cap a menors. I per això consideràvem..., i hem fet ja dues jornades des de l'intergrup precisament per parlar de l'abordatge de l'educació sexoafectiva, precisament perquè una manera de prevenció és formar els nostres menors, perquè és l'única manera, com deia abans, d'apoderar-los i de fer-los ciutadans de ple dret.

El conseller ha dit que no ho faran sols. Per tant, penso que serà molt important que, alhora que apoderem els menors i els nostres nens i el nostre jovent per poder detectar ells sols aquestes violències..., penso que també, com deia, el professorat no ho ha de fer sol, l'Administració també se n'ha de fer càrrec, i, per tant, de la mateixa manera que l'educació sexual és un repte i és l'única manera d'avançar en aquesta línia, la formació dels professionals també..., és evident que sense ella avançarem a ritmes molt diferents.

Ha parlat d'una figura de referència que m'agradaria que en parléssim més, precisament perquè, com deia al primer torn, si l'adult és qui ha de protegir el menor i resulta que és aquest adult qui està exercint aquesta violència, aquest rol de dominació i aquest abús de poder, doncs bé, aquesta figura de referència posa el focus en una altra persona precisament per poder donar als nostres infants i al nostre jovent una altra via per poder-ho denunciar.

Com dèiem, hi ha diferent tipologia de violència, tot i que no penso que haguem de fragmentar-la, perquè finalment violència és violència, en el grau que sigui, de qui sigui i cap a qui sigui. Penso que un dels reptes també que trobo que està molt enllaçat amb la coeducació i que finalment, en definitiva, jo crec que aquesta setmana tots ho veiem molt clar és que la perspectiva feminista i la perspectiva de gènere ens faran la vida molt millor a tots els àmbits que tenim per endavant. I les identitats sexuals, que poden ser també un motiu de violència, d'assetjament, d'aïllament, que potser fins que no arriben a un grau molt evidenciat, que veiem que el nostre menor està en perill, la seva vida està en perill..., fins llavors no ens hi posem, no? I tinc la sensació que d'alguna manera la sensibilització social també ajuda a que els centres puguem fer aquesta feina. I en aquest sentit l'*InfoK* tracta també els maltractaments i els abusos sexuals, precisament, per poder apoderar els nens.

Al cap i a la fi, el que volem dir des del Grup Parlamentari Republicà és que l'escola no deixa de ser una petita representació de la societat, que allà es reproduïxen les millors coses i les pitjors que fem fora dels nostres centres, un cop ja som adults, i que el grau de responsabilitat de l'Administració és imprescindible. Per això celebrem també que en cas que hi hagi evidències el departament es personi com a acusació particular, perquè pensem que no només hem de tenir una actitud de reparació, sinó també una acció directa, i crec que l'acusació particular és la manera de no quedar-nos enrere i de fer un pas endavant, que és el que ens cal.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula de nou el conseller.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats, diputades, certament, la invisibilitat de la violència és en si mateixa una violència. I aquest és un compromís que tenim molt clar, perquè estem convençuts que el que dona una major tranquil·litat a

la ciutadania no és fer veure que no hi ha violència quan n'hi ha: el que genera més confiança a la ciutadania és la garantia que l'Administració ha actuat de forma clara i contundent davant qualsevol cas de violència envers els infants i adolescents.

En aquest sentit, les instruccions que he donat com a conseller als diversos organismes del departament, a la inspecció, entre d'altres, són clares: tolerància zero i transparència absoluta. Tolerància zero i transparència absoluta acompanyada, com deia, d'accions en formació, de formació en coeducació. Per exemple, els nous cursos de formació per a directors, que començaran aviat, ja inclouen per primera vegada formació en aquest aspecte, perquè, hi insisteixo, les direccions del centre són clau en la primera actuació i són clau en la primera prevenció. I també, com li comentava, aquest canvi en la mirada curricular, no només en perspectiva de gènere, que cal i hi estem treballant, sinó en la formació afectivosexual, que hi va acompanyada.

Perquè som conscients que l'escola és molt important. És molt important la família, és molt important la societat, però l'escola és molt important per a la transmissió de rols. I ens preocupen molts aspectes de la transmissió de rols. Els llibres de text són l'aspecte més fàcil que es posa damunt la taula, és el més fàcil, i segurament que cada vegada és el menys important, perquè cada vegada el llibre de text és menys present a les nostres aules. És més important l'ús del pati, per exemple; és un ús quotidià, i és un ús que marca situacions de poder, situacions d'ocupació d'espai públic, situacions d'expulsió d'espai públic. I aquí és cert que hi ha moltes escoles i molts instituts que ja hi estan treballant i que estan fent una reordenació de l'ús del pati. Però això també..., marcarem, a partir de jornades que estem preparant, línies en aquest sentit, com per exemple, en una propera jornada que fem sobre nous criteris de construcció escolar, els criteris de perspectiva de gènere també en la construcció escolar i els criteris de la diafanitat dels espais també en la construcció escolar.

I voldria posar en valor el que ja estem fent al departament, voldria posar en valor el que estem fent perquè sovint, quan hem anat a veure una escola que ha tingut un problema i hem anat a veure-la per comunicar a la direcció del centre que estàvem amb ells en la resolució del problema, ens deien: «No, el protocol ens ha anat molt bé», però a partir de que «el protocol ens ha anat molt bé» falta, hi insisteixo, aquest acompanyament de l'Administració, que sovint no es donava.

Entre les coses que crec que hem de posar en valor..., són, per exemple, els estudis de formació professional en igualtat de gènere, que tenim en el país ja, que tenim en aquests moments només en dos centres, perquè acaben de començar, i que són uns estudis de formació professional en igualtat de gènere que fins ara es regien a partir del currículum estatal i que estem a punt d'aprovar, i el Consell Escolar de Catalunya ja ha donat el vistiplau per a la publicació d'una ordre curricular pròpia d'aquests estudis de formació professional en igualtat de gènere.

Ens queda molta feina, hem de fer molta feina, però insisteixo en el compromís del departament: tolerància zero, transparència absoluta, ajuda als centres, acompanyament i reparació de les víctimes, i treball en formació, en coeducació, igualtat de gènere i lluita contra les violències.

És la nostra obligació i ho farem a més a més, espero, amb el suport, l'acompanyament, l'impuls i el debat de tots els grups parlamentaris i de tota la cambra.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i nou minuts.